

NHÂN LOẠI - GIÁC NGỘ - TÌNH THƯƠNG
MANKIND - ENLIGHTENMENT - LOVE (M.E.L.)

ỨNG DỤNG VÀ PHÁT TRIỂN NĂNG LƯỢNG VŨ TRỤ
UNIVERSAL ENERGY APPLICATION AND DEVELOPMENT

Website: mel.org.vn

BÀI GIẢNG THẦY LƯƠNG MINH ĐÁNG

Lớp 5 tại Tây Ban Nha, từ ngày 01/11 đến 05/11/1995

Prof. Dr. Sir Master LƯƠNG MINH ĐÁNG

D.Ac.,M.D.(T.M.),Ph.D.,D.Sc.,K.St.J. (Knight Commander)

Albert Schweitzer Award 2001

Founder of MANKIND - ENLIGHTENMENT - LOVE

CẤP 5, 1/ 11/ 1995 - 5/ 11/ 1995

San Sebastian - Tây Ban Nha

1/ 11/ 1995

LỜI MỞ ĐẦU CỦA THẦY LƯƠNG MINH ĐÁNG

Lát nữa tôi đứng dậy, tất cả anh chị em, mỗi một ngày học lớp 5, trước khi học tôi sẽ truyền năng lực cho anh chị em một lần. Đó là cái thứ nhất. Cái thứ hai, mỗi khi nghỉ giải lao, tôi sẽ trị bệnh tập thể cho các anh chị em, trước 11 giờ, và mỗi ngày tôi sẽ truyền năng lực cho anh chị em, và mỗi ngày tôi sẽ trị bệnh cho anh chị em. Anh chị em chuẩn bị.

Bắt đầu, anh chị em học.

Như anh chị em biết, khi anh chị em học cấp 4, thì tôi hướng dẫn cho anh chị em dùng luân xa 6 điều khiển các luân xa khác quay. Cái phần tác dụng thì anh chị em đã hiểu rồi. Đó là cái thứ nhất. Cái thứ hai thì Đó là cái thứ nhất. Cái thứ hai lớp 5 này, phần trị bệnh thì giảng dạy cho các anh chị em 20% thôi. Tôi sẽ hướng dẫn anh chị em phát triển vấn đề tâm linh rất nhiều để trong tương lai, anh chị em có điều kiện, anh chị em học thêm nữa, thì anh chị em sử dụng luân xa 6 đúng mức, bằng hình thức trị bệnh đăng gần và đăng xa.

Tình trạng trong tương lai, như anh chị em thấy, trong tương lai, bệnh sẽ nhiều lắm, và có thể là anh chị em sẽ giúp rất nhiều. Do đó, thì các anh chị em cố gắng tiếp thu cái phần tôi hướng dẫn, và một phần nữa thì anh chị em cũng cố gắng nêu ra những câu hỏi cần thiết, ngoài vấn đề anh chị em học hỏi, rồi thì anh chị em mới giúp cho mình hoặc cho người khác bớt bệnh và hết đau.

Tuy nhiên trong lãnh vực trị bệnh thì nghề trị bệnh là nghề chánh của ngành Nhân Điện của chúng ta, nhưng mà muốn phát triển trong lãnh vực trị bệnh thì anh chị em cũng phải cố gắng học, trau dồi thêm cái phần tâm linh, thì trong tương lai, cái phần tâm linh vô cùng quan trọng cho thế giới, chứ không phải riêng cho ngành Nhân Điện của chúng ta. Do đó thì các nhà khoa học trên thế giới đang nghiên cứu đúng mức trong lãnh vực khoa học và tâm linh, thì ngược lại ngành Nhân Điện của chúng ta cũng vậy, cũng phải cố gắng nghiên cứu

đúng mức, trong lãnh vực trị bệnh và trong lãnh vực tâm linh/ có như vậy thì anh chị em mới hợp tác lại với những nhà khoa học giúp đỡ cho mọi người thực sự hết bệnh hết đau, và ấm no hạnh phúc.

Bây giờ bắt đầu vô lớp học. Như tôi trình bày với anh chị em, phần chánh là phần tâm linh, do đó tôi cũng nhắc cho anh chị em biết, chắc chắn trong trong một số anh chị em ngồi trong lớp học này, sau khi mãn khóa lớp 5 này, thì có một số anh chị em đặc biệt thì tôi cho đến Thụy Sĩ để anh chị em dùng luân xa 6, phát triển luân xa 6, học luân xa 6, để giúp cho người ta mau hết bệnh, và mau hết đau. Tôi khuyên các anh chị em ngay từ bây giờ, trong lớp học này, khi tôi đang dạy tiếng Việt, anh chị em nghe không được, thì dùng luân xa 6 của mình, điều khiển những luân xa nào mà chưa quay. Có một số, luân xa của anh chị em quay rồi, thì anh chị em đừng có tập. Có một số, luân xa chưa quay, thì ngay lúc tôi đang giảng bài trên này đây, tôi nói bằng tiếng Việt, anh chị em nghe không được, hoặc đang chờ thông dịch, thì cái thời gian rồi rồi nhất, anh chị em nên dùng cái luân xa 6 của mình để tập những luân xa khác quay.

Để làm chi? Để trong tương lai, luân xa của anh chị em càng ngày càng mạnh, giúp cho mình và giúp cho mọi người hết đau và bớt bệnh.

Bây giờ, phần này là quan trọng mà từ trước tới giờ, có một số anh chị em học lớp 4 rồi, mới đây, hoặc có một số anh chị em học lớp 4 từ lâu, bây giờ anh chị em có điều kiện học được lớp 5, thì ngay lớp 5 này, tôi sẽ trả lời cho tất cả những câu hỏi nào mà anh chị em bị bế tắc, hoặc tôi trả lời cho những câu hỏi nào trị bệnh mà bị trở ngại. Đó là những câu hỏi của tất cả anh chị em nêu ra, và bất cứ câu hỏi nào cũng được, chứ không riêng vấn đề trị bệnh. Ngay cả trong lãnh vực khoa học, nếu anh chị em cần tôi giải thích, cần tôi trả lời, thì tôi sẵn sàng trả lời cho anh chị em. Bây giờ tôi cho anh chị em, từ hàng bên này, hỏi qua bên kia, rồi lát nữa, thì từ bên đây hỏi ngược về bên này.

1. Khi tôi trị bệnh cho đứa con gái, thì nó lắc qua lắc lại rất mạnh. Tôi phải làm sao? Nó 30 tuổi.

Bây giờ tôi nhắc cho anh chị em biết, có một số, khi anh chị em đặt tay, điện mạnh lắm. Đặt tay vô, hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng 3 hơi, đôi khi nóng quá, tay nóng thì phải lấy tay ra liền, chứ đừng đợi 2 phút. Nếu để 2 phút, số điện nhiều quá, làm cho cơ thể người bệnh chịu không được, cơ thể họ sẽ lắc qua lắc lại, nhớ nhe. Anh chị em cẩn thận cái này. Đừng bao giờ nghĩ trong 3 hơi thở, không đủ điện. Tại vì, điện đây, tôi nhắc lại, là điện của Vũ Trụ, vô cơ thể của mình, giúp cho mình và giúp cho người khác hết bệnh. Do đó, khi mà điện nhiều quá thì người bệnh chịu không nổi, sẽ bị lắc, giống như trường hợp của bà vậy. Khi dùng luân xa 6 quay các luân xa khác, khi nó mạnh quá, thì làm cho anh chị em lắc qua lắc lại cơ thể, ngay cả anh chị em cũng bị lắc, đừng nói chi người bệnh. Do đó phải cẩn thận khi trị bệnh. Nhớ đừng bao giờ để 2 phút, nếu sau 3 hơi thở nóng, thì phải lấy tay ra liền.

2. Con xin hỏi là những người bệnh Ung thư buồng trứng và ung thư gan, những trường hợp này, nếu bác sỹ khám ra, phần nhiều trị bằng khoa học thì không bao giờ được kết quả, chỉ chờ ngày chết thôi. Con xin hỏi Thầy, trị bằng phương pháp này thì trị làm sao để được kết quả?

Mấy cái bệnh, khi khoa học bế tắc, trị không được, thì anh chị em đã học rồi, những nguyên tắc và công thức mới để trị bệnh.

Trường hợp Ung thư gan, thì đặt tay lên luân xa 3, tối đa 2 phút. Và nếu buồng trứng bị bệnh, thì trị luân xa 2, và cũng tối đa 2 phút thôi. Lần lần sẽ giúp cho họ hết bệnh. Tuy nhiên hai luân xa đó gần với nhau, buồng trứng thì đặt tay luân xa 2, và ung thư gan thì luân xa 3, chỉ cần đặt tay luân xa 2, 3 như thế này, và tay kia lọc máu, thì anh chị em chỉ cần 2 phút thôi. Hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng tối đa 2 phút, lấy ra ngay.

3. *Câu hỏi về những linh hồn bắt tử bắt diệt. Tôi làm việc ở trung tâm Argentine, và cứ trên 5 bệnh nhân, thì 4 bệnh nhân, khi bắt mạch, thấy có linh hồn bắt tử bắt diệt. Chúng tôi bắt mạch sai, hay vì khi đó có năng lực, nếu có những rung động cao và những linh hồn đến xin được giúp, nên mình có cảm nhận?*

Tôi nhắc cho anh chị em nghe. Tất cả khi bắt mạch cho người bệnh, cảm nhận người đó bệnh, thì trị 2 ngày. Ngày thứ nhất, luân xa 7, 5 trước. Ngày thứ nhì, nắm hai ngón chân cái người đó. Hai ngày. Vĩnh viễn người đó không bị thần kinh giả nữa. Tuy nhiên, khi trị bệnh rồi, anh chị em bắt mạch, mà cảm nhận từ cạnh luân xa 3 trở xuống, thì đó là những người ở ngoài, chứ người ta không vô trong được. Nhớ nhé. Lần đầu tiên thì người đó bị bệnh, và sau khi anh chị em trị rồi thì không còn nữa. Nếu bắt mạch lại mà có, thì đó là những linh hồn bu xung quanh. Những linh hồn chung quanh thì anh chị em không được trị mà phải nhờ Thầy Đấng giúp cho những linh hồn này tái kiếp.

4. *Tôi có chữa một người bị thần kinh giả 2 ngày xong rồi. Người này đi gặp một người quen là thầy bùa ngãi, không biết người đó làm gì, mà ngày hôm sau bị đau đớn ở trước ngực (giống như cây thánh giá). Xin hỏi Thầy tại sao?*

Khi anh chị em trị thần kinh giả 2 ngày rồi, thì ngày thứ ba không bao giờ người đó bị bệnh nữa hết. Ngoài trừ người đó mượn thầy bùa đeo bùa vô lại, hoặc uống bùa thì chắc chắn sẽ bị nữa, thì phải trị 2 ngày nữa. Ngoài ra, nếu không yêu cầu thì không bao giờ vô trở lại. Nếu có bị bệnh lại thì là bệnh thiệt, trị theo bệnh thiệt.

5. *Con xin hỏi về ý nghĩa Kim tự tháp vì con thấy những nhà khoa học xây những cái kim tự tháp để dưới giường người bệnh để mau lành bệnh. Và trường hợp những người tu ở bên Đông Bắc Thái Lan, họ xây nhiều hình tượng kim tự tháp và hiện tại ở Thái Lan, người ta dùng “xâm” để làm*

kim tự tháp để đeo. Như vậy là để họ nhận được năng lượng tốt hay để tiếp xúc linh hồn giúp cho ta phát triển tâm linh?

Ai cũng tưởng là kim tự tháp có năng lực hết; có năng lực thiệt với điều kiện là anh chị em biết điều khiển và tiếp thu. Giống như anh chị em vậy, sẵn sàng lấy năng lượng vũ trụ vô để trị bệnh, với điều kiện là luân xa được mở 100%. Còn nếu luân xa không được mở thì chắc chắn không làm được gì hết. kim tự tháp cũng vậy. Có một số nhà khoa học dùng kim tự tháp, đó là vấn đề tâm lý. Thật sự nếu dùng kim tự tháp để trị bệnh, hay phát triển tâm linh thì tất cả mọi người đều làm kim tự tháp được rồi, đâu cần đi bệnh viện. Làm kim tự tháp dưới hình thức nào cũng rất dễ dàng, mà nếu có năng lượng nữa thì nhà thương đóng cửa hết. Anh chị em cũng khỏi học Nhân Điện luôn. Đó là vấn đề tâm lý, không có tác dụng gì hết. Nếu có tác dụng, phải có sự Tu học, và tu luyện, mới tạo năng lực chính mình được, chứ không phải kim tự tháp nhân tạo như thế này có năng lực. Hoàn toàn không bao giờ có hết.

6. Hít vô thở ra 3 lần có nghĩa gì?

Khi anh chị em học cấp 4 từ năm 1994 trở về trước, chưa biết cái phương pháp trị bệnh mới này, tôi sẽ bổ túc cho để hiểu rõ hơn. Khi đặt tay vô luân xa, tay kia lọc máu, hít vô bằng mũi hơi ngắn, thở ra bằng miệng hơi dài, tối thiểu là 3 lần. Nếu nóng thì lấy tay ra, không nóng thì để tối đa 2 phút. Tuy nhiên, dù bệnh trong cơ thể có nhiều đi chăng nữa, chỉ trị tối đa 5 phút mà thôi; không phải trị mỗi luân xa 2 phút, 3 luân xa 6 phút, thì sai nguyên tắc. Tôi tóm tắt lại, vì có một số anh chị em học lớp 4, chưa có học cách trị bệnh mới. Tôi bổ túc, anh chị em ghi chú cho kỹ, về thực hành giúp cho người ta bớt đau, bớt bệnh.

7. Tôi là người Ý, tôi nói tiếng Pháp không rành, xin tha lỗi. Tôi có câu hỏi, đã hỏi Thầy rồi ở bên Ý, nhưng Thầy nói sẽ trả lời trong lớp này. Khi chúng tôi đi chữa bệnh, chúng tôi đem tất cả tình thương cho người ta để giúp cho họ mau lành bệnh. Nhưng có nhiều người bệnh nghiệp rất nặng,

có bệnh nghiệp. Chúng tôi chữa bệnh, có thể giúp người ta giải nghiệp được không? Hay là chúng tôi chữa bệnh mà không có hiệu quả gì hết?

Tất cả những người bệnh, nếu anh chị em nói là *nghiệp*, cái này anh chị em nói à, *tôi không có nói* (dịch câu này cho kỹ). Tại anh chị em nêu ra câu hỏi, và chính anh chị em nói là nghiệp thì tôi giải thích: khi nào anh thấy người ta bị bệnh nặng, mà đến với anh, anh đặt tay luân xa, trị bệnh, đó là bớt nghiệp người ta rồi đó. Tại vì khi người ta bớt nghiệp, mới lại gặp anh, anh mới giúp cho người ta được. Còn người ta gặp nghiệp nặng, thì vô bệnh viện, bệnh, chết, đâu có gặp anh chị em nữa. Vì chỗ đó, có thể anh vừa trị bệnh cho người ta, vừa khuyên người ta học cấp 1, cấp 2 đi. Khi anh chị em mở luân xa cho người ta cấp 1, cấp 2 là một hình thức càng ngày giúp nghiệp người ta càng nhẹ nữa. Khi giúp nghiệp càng nhẹ, thì khi trị bệnh cho người ta, họ được mau hết bệnh, lành bệnh lắm.

Đó là nguyên tắc chung của ngành Nhân Điện chúng ta. Đừng nghĩ rằng, anh chị em không giúp cho người ta giải nghiệp được. Anh chị em đâu có biết. Anh chị em khi khai mở luân xa 100% rồi, giúp cho linh hồn bắt tử bắt diệt đi tu, giúp cho người bệnh hết đau hết bệnh. Đó là một hình thức anh chị em giải nghiệp cho người ta rồi, mà không biết. Anh chị em tưởng là anh chị em không có đủ khả năng, nhưng thật sự anh chị em có khả năng khi được khai mở 100%, thì có khả năng giải bớt nghiệp cho người ta đó. Yên tâm cái này đi. Nếu, anh chị em không đủ khả năng đưa linh hồn bắt tử bắt diệt đi tu, thì làm sao giải nghiệp những linh hồn bắt tử bắt diệt đi tu được. Cái điều đó là điều vô cùng khó khăn nhất cho những người bị thân kinh giả, mà anh chị em làm được, thì vấn đề người bệnh thiệt thì đâu có gì trở ngại. Suy nghĩ kỹ đi, thì thấy tác dụng của ngành Nhân Điện này khi được khai mở luân xa 100%.

8. *Trong lớp 4 Thầy có nói sơ qua thôi, về bà Thân Nút. Thì bây giờ lớp 5, Thầy làm ơn nói tiếp thêm nữa.*

Thầy biết bao nhiêu chuyện sẽ xảy ra, nhiều chuyện lắm đó. Nhưng tôi muốn hỏi Thầy, Thầy biết tại vì Thầy có Thiên nhĩ thông, có con mắt thứ ba, hay tại vì Thầy có khả năng lấy những sự hiểu biết của nhân loại (trong quá khứ) từ trước tới giờ để lại?

Anh chị em học lớp 5, là điều kiện thuận tiện nhất, mà anh chị em không chịu hỏi, không lẽ tôi nhắc cho anh chị em. Tôi nói khi mà bắt đầu vô học đó, thì tôi trả lời tất cả các câu hỏi đặt ra. Hỏi trị bệnh, tôi sẽ trả lời trị bệnh, hỏi tâm linh tôi sẽ trả lời tâm linh, hỏi mấy cái hình này, tôi sẽ trả lời mấy cái hình này. Nhưng cũng còn giới hạn, chứ không phải vô giới hạn đâu nhe. Tại vì anh chị em mới học tới lớp 5 thôi. Tuy nhiên, tôi cũng phải trả lời cho anh chị em biết.

Anh chị em thấy cái hình bà này, bên Pháp kêu bà Nút, bên Mỹ kêu bà Sphinx. Nhưng anh chị em thấy những cái mật mã đó, mấy chục ngàn năm về trước người ta áp dụng. Chứ bây giờ, sự hiểu biết của nhân loại quá yếu, thì không đáp ứng nhu cầu giúp cho nhân loại trong một lãnh vực nào hết. Vì chỗ đó, khi anh chị em học cấp 4, tôi có trình bày với anh chị em: 3 nhà khoa học Hoa Kỳ đã từng vô kim tự tháp, và một số nhà bác học toàn thế giới đến Ai Cập mục đích là nghiên cứu phát triển Tâm linh. Nhưng thật sự các nhà khoa học đến Ai Cập với mục đích chính là tìm những loại thuốc di truyền, những loại thuốc mà trước kia hàng chục ngàn năm, để về đóng góp với khoa học, giúp cho người ta hết bệnh hết đau. Như anh chị em đã biết, tất cả những mật mã đều sai lệch hết. Tất cả những mật mã không ai giải đáp được, thì làm thế nào nhà khoa học nghiên cứu đúng mức, giúp đỡ nhân loại hết đau, hết bệnh?

Sở dĩ bắt đầu học lớp 4, tôi cho phép dùng luân xa 6 để điều khiển những luân xa khác quay, một hình thức là trong lãnh vực trị bệnh trong ngành Nhân Điện chúng ta. Nhưng những lớp sau cùng nữa, gần nhất là tháng 12, 1995 này, tôi có tổ chức một lớp đặc biệt để dành riêng cho anh chị em có điều kiện thuận tiện đến Genève học để dùng luân xa 6 trị bệnh. Nhưng mà thật sự khi luân xa 6

hoạt động rất mạnh, ngoài vấn đề điều trị bệnh rồi, thì anh chị em sẽ làm cái việc khác nữa. Nhưng thời điểm chưa tới, do đó anh chị em phải học từ bước một, để ý thức được luân xa 6 thế nào, và cho dùng luân xa 6 hoạt động trong lãnh vực trị bệnh trước, và đi xa hơn nữa, thì chắc chắn anh chị em sẽ sử dụng luân xa 6 trong nhiều việc, để giúp nhân loại. Chứ không phải tôi dạy cho anh chị em sử dụng luân xa 6, rồi vì quyền lợi riêng tư cá nhân, thực hiện cho cá nhân, thì không có kết quả.

Trước kia, nền Tâm linh Ai Cập tất cả những người toàn thế giới nghiên cứu, thì họ minh định kim tự tháp có từ 5000 năm. Nhớ nhe, Sau chuyến đi du lịch của tôi, từ tháng 7 năm 1991, tôi có giúp ý kiến cho một số nhà khảo cổ bên Ai Cập, tôi minh định kim tự tháp có ít nhất từ 30 tới 50 000 năm. Trong vòng 2 ngày khi tôi còn ở Ai Cập, báo chí, truyền thanh, truyền hình quy định kim tự tháp có tối thiểu là 14 000 năm. Trước kia thì 5000 năm, bây giờ thì quy định 14 000 năm. Thì làm thế nào những nhà khoa học nghiên cứu đúng mức trong lãnh vực khoa học, hoặc nền Tâm linh Ai Cập được? Do đó hoàn toàn bế tắc, hàng chục năm, hàng trăm năm, và có thể hàng chục ngàn năm hoàn toàn bế tắc, chìm đắm. tuy nhiên, ngành Nhân Điện của chúng ta là may mắn nhất, do tôi lãnh đạo, và tôi cũng được may mắn nhất, trong lãnh vực tôi tu học, sự minh mẫn sáng suốt mà ông Thầy truyền cho. Khi tôi đặt chân tới Ai Cập, tôi nhìn những hình vẽ này, tôi biết được những mật mã nào thiệt, những mật mã nào giả. Để những mật mã thiệt đó, tôi đem ra áp dụng, giúp cho nhân loại. Trước khi tôi giúp cho nhân loại, thì tôi giúp cho tất cả anh chị em ngành Nhân Điện của chúng ta trước. Để trong tương lai, tôi và tất cả anh chị em ngành Nhân Điện cùng nắm tay với nhau giúp cho tất cả nhân loại năm châu.

Tôi nhắc cho anh chị em ngành Nhân Điện chắc chắn tôi sẽ đào tạo cho anh chị em càng ngày càng giỏi, ngoài vấn đề điều trị bệnh rồi thì trong tương lai, anh chị em sẽ đóng góp giúp nhân loại trong nhiều lãnh vực khác lắm, chứ không phải trong lãnh vực trị bệnh thôi đâu. Tuy nhiên, lớp học bị giới hạn, thì tùy cơ

duyên của anh chị em. Đôi khi anh chị em muốn đi học mà tới giờ chót không đi học được; và có một số anh chị em không muốn đi học nhưng tới giờ chót đi học được. Đó là Cơ duyên. Anh chị em học ngành Nhân Điện này, mục đích chính là giúp nhân loại, là điều Thượng Đế mong muốn. Do đó anh chị em yên tâm. Bất cứ trong trường hợp nào cũng vậy, nếu thật lòng đem cái thân, con người của mình ra phục vụ nhân loại, thì chắc chắn Thượng Đế sẽ chiếu cố, thì sắp đặt cho anh chị em trọn vẹn. Chứ đừng nghĩ rằng dùng ngành Nhân Điện này, rồi làm chuyện riêng tư thì chắc chắn không thành công đâu. Bất cứ thành công nhỏ cũng không được. Mà muốn thành công lớn là cái chánh phải phục vụ nhân loại. Điều này là điều chánh, mà ngành Nhân Điện áp dụng trong tương lai, thế kỷ 21.

9. *Thưa Thầy, người ta học lớp 4 rồi, có thể dùng luân xa 6, 7 trị bệnh cho mình được hay không?*

Bà xã học lớp 3, trị bệnh cho ông chồng học lớp 4, luân xa có bị bí không?

Khi trị bệnh dùng luân xa 6, 7 chỉ có sì ke ma túy thôi, là cái thứ nhứt. Thứ hai là những người *hôn mê* (coma) lâu tháng, năm. Thứ ba là dành riêng cho trẻ em, sinh viên học sinh, không có bị bệnh, giúp cho nó *học giỏi*. Và phần thứ tư, ít có, nhưng cũng ghi chú: cho trẻ em mới sinh, đến *dưới 12 tháng*. Khi bất cứ bị bệnh gì, trị luân xa 6, 7, hít vô bằng mũi hơi ngắn, thở ra bằng miệng hơi dài, 3 hơi thôi, lấy tay ra liền. Ngoài ra tất cả các cái, không được trị luân xa 6, 7 gì hết.

Khi học lớp 3 luân xa được khai mở 100% rồi, thì trị cấp 4, 5, cấp nào cũng được, không có gì trở ngại hết. Không bao giờ bị mất năng lực hết.

Tôi nhắc lại vấn đề *hôn mê*, mấy người bị coma, khi đặt tay luân xa 6, 7, hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng 3 hơi, nhưng cũng phải trị 5 phút. Đến khi nào thời gian 1 tháng, nửa tháng, hay 2 tháng, người bệnh tỉnh lại rồi, họ biết lại rồi thì

sẽ trị những luân xa họ bị bệnh. Khởi cần trị luân xa 6, 7 nữa. Ghi chú phần này cho kỹ để gặp những trường hợp đó thì chỉ cần trị những luân xa số 6, 7 mà thôi. Nhưng phải 5 phút.

10. Ngành Nhân điện của mình có thể giúp cho những bác sỹ về tâm thần trong công việc của họ? Có mấy ông cha trong những tôn giáo làm công việc giải tà, mình có thể giúp họ làm công việc đặc lực hơn, hay là mình chỉ dùng Nhân điện, không cần mấy người này nữa?

Anh chị em vừa giúp cho bác sỹ trị bệnh thần kinh giả thì chắc chắn anh chị em sẽ làm được chuyện này. Hoặc anh chị em vô trong những dòng tu, hoặc bất cứ tôn giáo nào mà mấy ông thầy chuyên môn trị bệnh thần kinh giả, mà họ trị không được, thì anh chị em giúp cho họ 2 ngày để họ trở lại bình thường. Không có gì trở ngại hết ở một điểm nào hết khi giúp người ta. Tuy nhiên, khi những người bệnh thần kinh giả đến với bác sỹ, mà anh chị em lại trị bệnh cho người ta, thì đừng bao giờ kêu bác sỹ lấy tiền. Cái này đâu phải bệnh thiệt đâu mà lấy tiền. Bệnh thiệt, bác sỹ trị bệnh thì anh chị em lấy tiền. Còn bệnh giả, bác sỹ trị không được, mà anh chị em trị cho người ta thì chắc chắn đừng bao giờ cho bác sỹ lấy tiền hết. Ngay cả anh chị em cũng đừng lấy tiền luôn. Như vậy thì mới đúng nguyên tắc của ngành Nhân điện của chúng ta.

Bây giờ tôi nhắc cho anh chị em, tất cả anh chị em ngồi lớp học này có một số thì biết rồi, có một số chưa biết, thì lát nữa đây, khoảng chừng 5 phút nữa, tôi sẽ ngồi trên này, trị bệnh tập thể cho anh chị em. Anh chị em mở mắt ra nhìn lên trên này. Những nơi nào vị trí của anh chị em đau, thì dùng luân xa 6 của mình, nghĩ tới ngay bộ phận đau đó, nếu ngoài luân xa. Còn những bộ phận nào trong cơ thể bị đau, thì nghĩ tới luân xa của mình, để tôi truyền năng lực đi thẳng, trực tiếp vô những bộ phận đau của anh chị em, hoặc vùng local bị bệnh, giúp cho anh chị em hết bệnh và đau. Tôi trị theo phương pháp tập thể, nhưng tôi cho anh chị em sử dụng luân xa 6 của mình nghĩ tới luân xa nào bị bệnh. Có một số

trường hợp anh chị em không có bị bệnh, thì anh chị em chỉ cần nghĩ tới mạch máu của mình, một hình thức tôi truyền năng lực vô mạch máu của anh chị em, giống như anh chị em lọc máu vậy đó, giúp cho cơ thể khỏe mạnh.

11. Tôi muốn hỏi Thầy về nguyên tắc làm cách nào Nhân điện có thể chữa cancer. Đó là vì dòng điện từ trường của vũ trụ đi thẳng vô những tế bào, và giết những tế bào cancer hay dòng điện này giúp hồi phục những tế bào đau trở lại. Và làm thế nào mà chứng bệnh cancer có thể được đánh đuổi ra khỏi cơ thể? Đó là phần đầu tiên

Phần thứ hai, thí dụ như trong khi đang trị bệnh, họ có những triệu chứng đau nhức khác, hay triệu chứng lành bệnh hoàn toàn không dính dấp tới chứng cancer. Thí dụ người bệnh bị cancer hạch (mũi), và trong khi đang được trị bệnh, thì họ bị đau nhức nhiều hơn trong tay và trong nhiều chỗ khác trong cơ thể. Việc này có liên hệ đến chứng cancer của họ, hay đó là một chứng bệnh khác hoàn toàn?

Phần chót là người trị bệnh và người bệnh cả hai đều có sự tin tưởng 100% ở Nhân điện, niềm tin và tình thương. Nhưng sau khi tiếp tục dùng Nhân điện trị bệnh và khám nghiệm, căn bệnh không có sự tiến triển, mà lại bệnh nhiều hơn từ sự khám nghiệm. Chúng tôi muốn biết có cách nào để trị trong trường hợp này.

Thứ nhất, Năng lượng vũ trụ vô trong cơ thể mình có 2 trường hợp: Trường hợp thứ nhất là kích thích hệ thần kinh và tế bào, một hình thức giết con vi trùng và tạo tế bào mới, thải bớt những tế bào cũ ra ngoài. Vừa kích thích hệ thần kinh làm việc, vừa thay đổi tế bào mới luân lưu. Sở dĩ bị bệnh là tế bào không thay đổi được. Do đó, có một số anh chị em, tế bào càng ngày càng không thay đổi, nên những tế bào đó làm cho bị ung thư. Thì chúng ta dùng Năng lượng này kích thích hệ thần kinh và tế bào. Từ tế bào bị chết rồi, anh chị em phục hồi lại bằng tế bào thay thế tế bào cũ, càng ngày tế bào mới càng phát triển mạnh, thay đổi, giúp cho hết bệnh và đau. Ngành Nhân điện là hình thức như vậy. Tôi giải

thích bằng khoa học rõ ràng, chứ không phải đặt tay vô rồi muốn hết chùng nào thì hết. Khi người ta hỏi thì anh chị em phải giải thích như thế đó.

Bị bệnh ung thư mũi thì trị như thế này, nhưng khi trị như thế này thì thần kinh mũi hết, khi dòng điện vô hệ thần kinh não, luân lưu và kích thích nguyên cơ thể, làm bị đau nhức, là một hình thức. Nếu bị đau nhức thì những mạch máu, gân, bị co thắt lại, do đó làm cho bị đau. Khi trị bệnh thì mạch máu sẽ nở ra, thì luân lưu cái máu này làm cho đau gấp bội. Gặp những trường hợp đau nhức vậy thì yên tâm, từ từ trị sẽ hết đau luôn. Ngoài trừ trường hợp bệnh nặng, bệnh ung thư mà phát triển nơi nào khác, thì phải trị trực tiếp ngay ung thư hoặc bộ phận đau ung thư.

Như vậy, anh chị em thấy, cái quan trọng nhất là anh chị em có chịu khó nhẫn nại trị bệnh cho người ta không. Chứ đừng bắt buộc người đó phải tin mình. Nguyên tắc trị bệnh, tại vì người bệnh không biết gì hết. Cái quan trọng là anh chị em chịu khó nhẫn nại, giúp cho người ta, và nhẫn nại giải thích cho bệnh nhân dưới mọi hình thức để cho bệnh nhân yên tâm. Chứ còn trị bệnh rồi mà không nhẫn nại, nói thôi trị hoài không hết, nên kệ, bỏ cuộc hoặc chán nản. Thì lúc mà bỏ cuộc, lúc chán nản làm bệnh nhân không bao giờ hết bệnh.

Chuẩn bị, Thầy trị bệnh tập thể.

12. Thưa Thầy, tôi có 2 câu hỏi với Thầy. Thứ nhất, Thầy hay nói chuyện về nền văn hóa Ai Cập. Thì bây giờ Nhân điện này có dính líu gì đến nền văn hóa Ai Cập, mà làm cách nào Thầy tiếp xúc được với nền văn hóa Ai Cập đó, để Nhân Điện này dựa trên đó?

Thầy có nhìn nhận, có biết rằng trên thế giới này có nhiều vị thầy khác cũng làm việc, và có sứ mạng giống như Thầy. Thầy có nhìn nhận, hay quen biết những vị thầy khác không?

Sở dĩ tôi trình bày với anh chị em, tại vì có sự trùng hợp trong lãnh vực nghiên cứu, những nhà khoa học Hoa Kỳ và tôi đặt chân tới Ai Cập. Sau khi nhà bác

học Hoa Kỳ đến Ai Cập, trở về nước hoàn toàn thất bại, không tìm được một cái chứng minh nào, nghiên cứu nào trong lãnh vực Tâm Linh. Tôi được may mắn hơn những nhà bác học đó là hình thức tôi dùng cái luân xa 6 của tôi, tôi tiếp xúc với những người đã từng tu trong Ai Cập, với những Đấng cao cả đã dạy tôi những mật mã, những chương trình của thế kỷ 21 để đáp ứng nhu cầu giúp cho nhân loại. Vì chỗ đó tôi mở ra nhiều lớp để một số anh chị em ngành Nhân điện có cơ duyên, được đến những lớp đó, học hỏi, phát triển trong lãnh vực Tâm Linh để giúp nhân loại cho cuối thế kỷ 20, và đầu thế kỷ 21.

Gần như, là trong phương pháp trị bệnh như anh chị em đã học. Một người bình thường, tôi hướng dẫn cho tới đa 2 tuần lễ. Đòi thì giúp cho hết bệnh, hết đau. Đạo thì giúp cho linh hồn bất tử bất diệt đi tu dễ dàng. Mà lịch sử nhân loại suốt 50 000 năm chưa có ai làm được việc này hết. Chưa có làm được nhe! Vì chỗ đó tôi hy vọng, cuối thế kỷ 20 này và đầu thế kỷ 21, ngành Nhân điện của chúng ta càng phát triển thêm nữa, mà mục đích phát triển, vì nhân loại, giúp nhân loại. Chứ không phải mục đích của chúng ta phát triển ngành Nhân điện này để quyền lợi riêng tư của ngành Nhân điện, thì chắc chắn sẽ không tồn tại.

Như anh chị em thấy nhe, tất cả trên thế gian này không phải một mình tôi đâu. Có nhiều thầy lắm. Nhưng mỗi thầy có một nhiệm vụ riêng biệt, mà hầu hết các thầy đều trên núi hết. Như anh chị em thấy, những ông thầy trên núi có giúp được cho nhân loại cái gì không? Nếu giúp được thì nhân loại đâu có khổ. Suốt hàng chục năm nay, hàng trăm năm nay, hàng ngàn năm nay, tất cả những vị tu sỹ trên núi, sau khi họ tu, tìm được chân lý rồi, họ chết, không giúp đỡ nhân loại được gì hết. Cá nhân tôi thì khác. Nhiệm vụ của tôi là xuống dưới này, đến đây, đến cái quả địa cầu này để giúp cho tất cả nhân loại nào cần đến tôi. Tôi sẵn sàng giúp. Và tôi đến nơi nào có cơ duyên trước thì tôi đến đó giúp trước. Ngay cả một số nước Âu châu, một số nước Á châu, biết bao nhiêu các quốc gia khác, biết bao nhiêu người cần đến tôi để tôi giúp đỡ, thì tôi không có ngại đường xá, tôi không ngại phương tiện, và tôi không ngại đi đứng, tôi đến nơi đó, tôi giúp.

Mặc dầu, như anh chị em biết, tôi là một người Thầy Việt Nam, nhưng Việt Nam không cần tôi thì tôi vẫn không giúp như thường. Anh chị em đừng nghĩ rằng ông Thầy Việt Nam sẽ giúp dân tộc Việt Nam nhiều lắm. Nhưng dân tộc Việt Nam không cần thì dân tộc nào đáng giúp thì tôi sẵn sàng giúp. Tại vì chân lý thì không của riêng ai hết. Mà chân lý không phải của quốc gia nào hết. Thượng đế cho dân tộc nào, thì dân tộc đó hưởng. Cho người nào thì người đó hưởng, chứ không của riêng ai hết. Anh chị em đừng có ngại ngùng rằng trong tương lai ông Thầy Đấng sẽ về Việt Nam rồi làm cơ sở lớn, rồi anh chị em về đó nghiên cứu, thì chắc chắn điều này còn xa vời lắm, chưa bao giờ có và tôi thấy cũng chưa được. Anh chị em yên tâm đi. Những điều kiện anh chị em đi học, ở địa phương tôi tổ chức, có điều kiện thuận tiện thì anh chị em đến đó học. Tại thời gian cũng không còn nhiều nữa, mà khóa học càng ngày càng giới hạn, bởi lẽ tôi không có thời gian đi nhiều nơi, vì chỗ đó tôi khuyên anh chị em, có điều kiện thuận tiện, có duyên lành thì tiếp tục học, để bảo vệ sức khỏe cho anh chị em, cho gia đình anh chị em, và bảo vệ sức khỏe cho dân tộc anh chị em. Đó là điều yêu cầu của tôi và tôi giúp ý kiến cho tất cả anh chị em học lớp 5 ngày hôm nay.

13. Tôi theo học ngành Nhân điện này từ đầu là để giúp những người trong cơn bệnh. Nhưng mà chúng tôi đang có những người chung quanh sắp sửa chết, ví dụ như kỳ rồi, ông bố tôi sắp sửa chết, tôi học lớp 4 rồi, cũng có giúp ông. Trong lúc ông trong cơn mê, ông rất đau đớn, lâu lâu có tỉnh dậy, thì tôi có nói chuyện về chân lý, ánh sáng, ông có nghe được. Nhưng trong lúc bất tỉnh, ông rất đau đớn. Tôi muốn hỏi Thầy có cách nào giúp cho người bệnh đỡ bị đau đớn trong cơn mê đó. Trong khi tôi cầu nguyện, tự nhiên có một ý kiến là đặt tay lên số 7, số 6 với 5. Vì tôi biết rằng đó là mấy cái luân xa của các Đấng cao cả. Sau khi tôi đặt tay thì thấy ông bố tôi đỡ bị đau và con người yên nhàn hơn. Tôi muốn hỏi Thầy, tôi làm như vậy có đúng không? Bây giờ tôi muốn nói với tất cả bà

con ở đây là mình giúp để người ta hết bệnh, mà phận sự của chúng ta có nên giúp những người sắp chết, để người ta đi về ánh sáng không?

Cái này tôi nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi, bây giờ tôi bổ túc, ghi chú cho kỹ, để về giúp cho những người muốn giúp:

Anh chị em đừng bao giờ đặt luân xa số 6. Nếu thấy người đó đau đốn chỉ cần đặt luân xa số 7 thôi. Tại luân xa 7 là cho emergency, nó điều khiển nguyên hệ thần kinh làm cho bớt đau, nhức. Khi đặt luân xa 7, đặt 5 phút như emergency, không phải trị bệnh, hệ thần kinh sẽ êm dịu. Lúc nặng quá họ chết thì sẽ được nhẹ nhàng. Đừng lo ngại, nếu trong gia đình hoặc người ngoài, mà khi người ta chết, có anh chị em bên cạnh thì chắc chắn anh chị em cầu nguyện sẽ được cái này, với điều kiện là luân xa còn 100%. Nếu luân xa của anh chị em không còn 100% thì sự cầu nguyện không có giá trị gì hết. Ghi chú cho kỹ cái này. Chứ không khéo, tưởng mở luân xa 100% rồi thì làm được. Làm được, với điều kiện là anh chị em không bị mất năng lực, còn 100%, chứ 0% là chắc chắn cầu nguyện không có giá trị gì hết.

14. Thưa Thầy có một bà học lớp 4 rồi, đang ở Madrid, không tới học được vì có một đứa con bị ung thư máu. Bà chữa đều, nhưng bây giờ bị trầm trọng hơn, con bà tới mức cuối cùng rồi. Bây giờ bà nhờ tôi hỏi Thầy làm cách nào để giúp con bà. Nếu con bà mất đi, làm cách nào để bà chịu đựng nỗi cái chuyện này?

Tôi giải thích: không riêng gì anh chị em, tất cả các người khác cũng vậy. Ngay cả bản thân anh chị em cũng vậy. Đừng nghĩ rằng anh chị em chữa bệnh cho người ta thì hết bệnh, nhưng hỏi tại sao mình trị cho mình, hay cho gia đình mình thì không hết. Tại anh chị em nên nhớ rằng, trị bệnh cho mình, cho gia đình, hay cho người khác cũng vậy, phải giống nhau, chứ đừng nghĩ rằng trị cho mình thì muốn trị bao nhiêu thì trị. Đôi khi sáng một lần, trưa một lần, chiều một lần. Trị nhiều lần mà còn trị nhiều phút nữa. Những cái nhiều lần và nhiều

phút đó làm cho không bao giờ hết bệnh và đưa tới giai đoạn càng ngày càng nặng thêm. Đó là một số anh chị em vi phạm cái lỗi lầm lớn nhất, cứ nghĩ rằng 2 phút không ăn thua gì hết, thành ra trị càng nhiều càng tốt. Tại vì anh chị em nóng ruột quá, không còn ý thức nữa. Người khác thì áp dụng trị đúng nguyên tắc dưới 2 phút. Còn gia đình thì trị càng nhiều càng tốt. Nên nguy hiểm cho bệnh nhân.

Cái thứ hai, phải trị đúng nguyên tắc và đúng luân xa. Đôi khi anh chị em quần trí quá, thay vì trị luân xa 2, 3, 4 và 7 cho ung thư máu, thì anh chị em trị nhiều quá, số 2, số 3 trong 2 phút, số 4 trong 2 phút, số 7 trong 2 phút. Mỗi ngày trị vậy hoài, quên số phút đi. Thay vì cho điện cho bệnh nhân, thì ngược lại điện về tay anh chị em. Đó là tất cả anh chị em đều vi phạm cái điểm này.

Tôi khuyên trị ít phút còn hơn là trị nhiều phút. Và tôi nhắc đi nhắc lại hoài. Cái điện năng mà anh chị em trị đây là điện năng của Vũ trụ, nó mạnh vô biên. Chứ không phải là điện năng của anh chị em. Tôi cho anh chị em 2 phút là nhiều. Chứ đúng nguyên tắc vừa đặt tay vô luân xa thôi là điện năng đi thẳng vô trong 5 giây, 10, 15 giây là đủ, lấy tay ra chứ không nhất thiết 2 phút. Sở dĩ tôi cho 2 phút là để cho anh chị em không bị chi phối ngoại cảnh, và 2 phút đó, anh chị em chỉ cần 5 giây thôi. 5 giây không bị chi phối ngoại cảnh bối cảnh, đi vô thẳng bộ phận giúp hết bệnh. Đó là những kinh nghiệm tôi đi trị bệnh và tôi dạy. Anh chị em áp dụng cho đúng nguyên tắc những gì tôi hướng dẫn thì vấn đề trị bệnh không có gì trở ngại hết.

Kế tiếp trong lãnh vực gia đình, mình thương gia đình, ông bà mình, mình muốn trả hiếu cho ông bà mình. Khi lớn tuổi, ông bà mình chết, muốn ông bà đi về khối sáng thì điều quan trọng nhất khi được mở luân xa 100%, cầu nguyện cho ông bà đi về khối sáng. Thì ngược lại, con mình cũng vậy, nếu mình trị không được, bệnh viện trị không được, nó chết thì nếu thương nó nhất, anh chị em cầu

nguyện linh hồn nó tái kiếp. Thì cái này là niềm vui của anh chị em, còn đòi hỏi, còn muốn gì nữa? Trọn vẹn, còn hơn là anh chị em không giúp được gì hết.

Tôi khuyên những gì tôi hướng dẫn thì áp dụng, chắc chắn trong tư tưởng, tinh thần của anh chị em không bao giờ bị xáo trộn.

Tôi bổ túc thêm cho một cái nữa, nếu trẻ em nào *dưới 12 tuổi*, chỉ đặt tay vô luân xa, hít vô bằng mũi hơi ngắn, thở ra bằng miệng hơi dài, *3 hơi, phải lấy tay ra liền*. Đừng bao giờ để 2 phút hết. Cần thận ghi chú cho kỹ.

15. Trong trường hợp mình không thể đặt tay lên người bệnh, mình có dùng tư tưởng hướng về người bệnh đó chữa không?

Tôi nói rồi, dùng luân xa 6 hoặc tư tưởng để trị bệnh, anh chị em chưa đủ khả năng. Nếu không nghe lời rồi, cứ dùng luân xa 6 hoặc tư tưởng để trị bệnh cho người ta thì người ta hết bệnh thiệt, nhưng ngược lại anh chị em sẽ từ từ mất năng lực, nhiều khi mệt, chết luôn. Anh chị em muốn cái nào? Thà là trị bằng tay, còn hơn là giúp cho người ta hết bệnh, nhưng anh chị em sẽ nằm liệt giường. Đi tới giai đoạn, nếu không có tôi giúp cho, thì sẽ bệnh nặng rồi chết. Đó là tại vi phạm, năng lực xài không đúng cách. Năng lực của anh chị em chưa đủ nhu cầu cần thiết, mà dùng tư tưởng trị, thì bao nhiêu năng lực sẽ dồn vô anh chị em, rồi chính anh chị em lấy năng lực của mình giao cho người ta thì cái đó *nguy hiểm* nhất, làm cho anh chị em bị bệnh, mất năng lực. Tôi khuyên thương người ta thì cứ việc đặt tay luân xa đi. Anh chị em đâu phải thương hết được. Anh chị em thương người ta, thì phải thương mình trước. Chứ nếu anh chị em không thương mình thì đâu có thương người ta. Anh chị em bệnh chết rồi, đâu giúp cho người ta được. Ráng cố gắng đi. Biết đâu trong số lớp 5 này có một số được đến Geneve tháng 12 này, học trị bệnh bằng *luân xa 6*, thì lúc đó anh chị em trị bệnh ở đây hoặc dùng telephone trị bệnh cũng được, không trở ngại, vì tôi dạy công thức làm thế nào anh chị em dùng luân xa 6 đúng mức, như vậy mới hữu hiệu và không mất năng lực.

Tôi khuyên thực hiện những gì tôi dạy đi, để tránh tình trạng bị mất năng lực, không giúp cho ai được hết.

16. Tôi có một người bạn thân bị ung thư xương trong xương sống, thành ra lan tràn cùng hết. Dưới xương bàn tọa và chân bị đau rất nhiều, không cựa quậy được nữa và bị khủng hoảng tinh thần nặng. Tôi không hiểu tôi trị có đúng không. Thầy làm ơn chỉ tôi cách để giúp bà bạn của tôi?

Tôi chỉ: kêu người ta ngồi như vậy nhe, trị luân xa 2, 3 và 4, 5. Bốn luân xa cùng một lúc, hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng 3 hơi, để 2 phút, lấy tay ra. Xong trị một tay đặt xương đầu gối, và một tay xương bàn tọa đó, 1 phút thôi. Xong đổi lại bên kia, 2 vị trí đó, cũng hít vô thở ra 3 lần, để 1 phút. Là tổng cộng 4 phút nhe. Còn 1 phút nữa đặt tay luân xa số 7 và lọc máu cho người đó, hít vô thở ra 3 hơi, để 1 phút lấy tay ra. Mỗi ngày trị như vậy thì ung thư xương bớt. Phải nhẫn nại chữa trị, bất cứ bệnh nặng nào cũng vậy.

17. Con xin hỏi làm thế nào để năng lượng trong mình càng ngày càng mạnh, dồi dào. Thầy dạy là dùng luân xa 6 để quay luân xa khác, để năng lượng nó càng tăng thêm nữa. Thì con muốn hỏi về bên đạo Phật, có 5 giới để giữ. Con có thể giữ thêm 5 giới này để năng lượng càng ngày càng mạnh, hay nếu con phá 5 giới này thì năng lượng con có giảm không? Hai cách: quay luân xa và giữ 5 giới có giúp cho năng lượng càng ngày càng mạnh lên không?

Trong vấn đề lấy năng lượng, anh chị em phải mở luân xa mới lấy Năng lượng vũ trụ được. Còn vấn đề 5 giới của Phật giáo, 2 500 năm nay rồi, biết bao nhiêu vị tu sỹ giữ 5 giới, đâu có ông nào giữ năng lực được đâu? Không có mở luân xa thì không có lấy năng lực được. Mà không lấy năng lực được thì dù cho anh chị em giữ 5 giới, 10 giới, 20 giới, anh chị em cũng không giữ năng lực được. Tại vì anh chị em không tiếp thu năng lực ở ngoài được thì anh chị em làm sao giúp cho mình và người khác hết đau bệnh? Tuy nhiên, trong lãnh vực Phật

giáo, giữ 5 giới đó là một điều tốt cho anh chị em, để tạo cho con người anh chị em càng ngày càng tốt, thì cộng thêm cái năng lực bằng luân xa 6 điều khiến các luân xa khác quay, vô cái năng lực của anh chị em, khi cần tới trị bệnh cho người ta thì chắc chắn anh chị em sẽ giúp người ta mau lành bệnh lắm.

Nó có tác dụng thiệt, nhưng khi anh chị em thu hút năng lượng vũ trụ được kìa. Nếu không thu hút năng lượng vũ trụ được, thì giữ 5 giới không có tác dụng gì về vấn đề năng lực hết. Cái 5 giới luật này là để cho thân tâm của anh chị em được an ổn, không bị chi phối ngoại cảnh. Thì khi tiếp thu năng lượng vũ trụ vô cơ thể 100%, truyền cho người ta, thì giúp người ta mau hết bệnh.

18. Bà này có 4 câu hỏi:

Bà muốn hỏi về bệnh ung thư phổi và gan. Máy bệnh ung thư đó, lúc gần chết, đoạn cuối cùng, thì bị đau đớn lắm. Mình có cách nào để giúp người ta đỡ đau đớn không?

Người đó bị ung thư ngực: mình có thể chữa bệnh cho bà ta, để tránh bị giải phẫu không?

Có một cô bé đó 5 tuổi, bà ta đã chữa 6 tháng nay rồi. Cô bé đó bị té và bại phía bên trái, không đi được. Sau khi chữa 6 tháng, cô bé đó đỡ, nhưng bà bị đau tay, bà sợ nên ngưng. Vì bà không biết bà chữa có đúng không? Bà hỏi Thầy cho biết ý kiến.

Có một ngày đó, bà đi lên thang lầu ở nhà, thì thấy trước mặt bà có một màu xanh(lá cây) đi trước bà. Màu xanh lá cây đó trở thành màu vàng cam. Bà hỏi Thầy có ý nghĩa gì không?

Tôi nhắc rồi, nếu thấy người ta *bệnh nặng quá*, không thể nào cứu chữa được, thì mỗi ngày chỉ giúp cho *bằng luân xa 7 thôi, không trị bệnh*. Emergency 5 phút thôi. Rồi khi nào người ta chết thì cầu nguyện cho người ta thôi.

Ung thư ngực: khi mới bệnh thì lại cho anh chị em trị đi. Sắp sửa giải phẫu rồi còn trị gì nữa? Nếu sắp sửa giải phẫu thì có nước giải phẫu đi, rồi sau đó trị, thì

không tái phát nữa. Chứ còn bây giờ, thí dụ ung thư ngực, mới bị ung thư nhỏ thôi, khi anh chị em trị thì chắc chắn từ từ sẽ bớt và khỏi giải phẫu. Còn nếu bị quá, chuẩn bị lên bàn mổ rồi, anh chị em trị làm sao được nữa.

Tôi nhắc đi nhắc lại hoài: trẻ em *dưới 12 tuổi*, chỉ cần hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng *3 hơi* đủ rồi. Đừng nghĩ rằng trị 3 hơi không đủ, để 1 phút, 2 phút hoài. Những cái phút trị nhiều, người ta sẽ không hết bệnh, tay anh chị em sẽ bị đau. Mặc dầu đó là đứa trẻ, trị hoài nó không chịu được, điện đưa vô, mà chạy ngược về tay anh chị em.

Tiếp tục trị bệnh đứa nhỏ đó theo nguyên tắc tôi chỉ thì chắc chắn không bị đau tay, mà giúp cho trẻ em từ từ hết bệnh, mà hết mau lẹ.

Nếu anh chị em thấy được những vật màu trắng, màu vàng, thì đó là anh chị em được may mắn nhất là thấy hào quang của các Đấng. Còn tất cả các màu khác thì không có giá trị khi anh chị em thấy. Chỉ có 2 màu thôi. Thứ nhất là màu vàng, thứ nhì là màu trắng. Một trong hai màu đó, nếu thấy được hào quang trong nhà anh chị em, thì chắc chắn lúc đó các Đấng giúp, ngự trị trong nhà của anh chị em và ban phước lành cho anh chị em. Đừng lo ngại.

19. Tôi muốn hỏi: nếu mình thấy một ánh sáng màu trắng chung quanh một người, một nhân vật nào đó, và luôn có màu vàng bao chung quanh nữa, có ý nghĩa gì không Thầy?

Như tôi trình bày, trong nhà thì coi như các Đấng tới, thí dụ như mấy người này đứng đây, bao vòng cái hào quang họ trắng, vàng, thí dụ, vậy thì đó là các Đấng sẽ bao vòng người đó, giúp cho người đó, ban phước lành cho người đó. Còn nếu cái trắng không, đôi khi người đó có năng lực trắng đưa ra dài cho thấy. Nhưng nếu có hào quang vàng thì các Đấng giúp vô luôn, ban phước lành cho người đó. Mà ít có lắm. Nếu có thì người đó là may mắn nhất.

20. Thưa Thầy, tôi có câu hỏi về mấy người được ghép bộ phận. Bây giờ dùng Nhân điện để giúp được không? Vì cơ thể mình nhiều khi không chịu, và đẩy bộ phận ra. Mình làm cách nào để cho cơ thể chấp nhận bộ phận đó?

Tất cả các bộ phận kể cả xương, nếu xương bàn tọa hay chân mà thay thế, thì nơi nào mà thay thế, thì trị nơi đó, cho cơ thể hợp. Bộ phận nào thì trị theo luân xa đó. Không có gì trở ngại, chúng ta giúp được, và cái này có kết quả rồi. Yên tâm giúp cho người ta, để hòa hợp cơ thể người ta.

21. Tôi có một người thân đang bị bệnh, mỗi lần đi ra ngoài, có nắng hay có đèn nhiều thì người đó chóng mặt, nhức đầu, nên luôn luôn phải đội nón, chịu không nổi. Trong lúc đó tôi có bắt mạch bà ta, thì có cảm giác ở sau ót của tôi rất đau. Xin Thầy chỉ tôi trị bệnh cách nào?

Thầy có nói mình có thể giúp linh hồn tái kiếp nhanh. Thì linh hồn sau khi rời khỏi xác thịt đó, linh hồn đã có kinh nghiệm đời sống này và khác nữa thì linh hồn đó có khả năng. Bây giờ linh hồn lên cõi sáng rồi, xuống để tái kiếp, bằng cách nào một linh hồn luân hồi, tái kiếp lại? Làm sao linh hồn có thể vô trong thể xác của mình được?

Khi bắt mạch, ót bị đau, hệ thần kinh anh chị em bị nhức, thì chắc chắn trị ngay luân xa số 7. Mỗi ngày chỉ cần trị 2 phút luân xa 7. Dần dần hệ thần kinh họ hoạt động lại bình thường. Đó là anh chị em bắt mạch trúng đó, thì giúp cho người ta mau lành bệnh.

Những linh hồn không tu, được anh chị em cầu nguyện, thì tái kiếp thành con người liền. Còn linh hồn cao cả, giỏi, khi chết trở về khối sáng và khi tái kiếp, lúc sanh ra, chứ không phải còn trong bào thai, thì cái linh hồn đó nhảy vô thể xác đó liền. Đời 5, 10, 20 chục năm, càng ngày cái thể xác đó càng lớn, học giỏi, đủ khả năng hết lúc đó mới ra giúp người ta. Đó là các Đấng. Sinh ra rồi

thì các Đấng mới vô – linh hồn cao cả. Còn linh hồn bình thường thì nằm trong bụng chờ sanh ra. Hai cái khác nhau, đừng lẫn lộn cái này.

Tất cả những linh hồn cao cả tái kiếp, khi sanh ra, hoặc đưa trẻ 1, 2, 3 hay 4 tuổi. Lúc đó, cái khả năng của linh hồn đó đủ bảo vệ thể xác của đứa bé đó. Thứ nhất là giúp linh hồn đứa bé đó phát triển vấn đề tu, thứ hai linh hồn cao cả đó mượn thể xác để giúp nhân loại. Do đó thì những người giỏi luôn luôn có 2 cái linh hồn. Thí dụ tôi, cho chắc ăn, ông Thầy có 2 cái linh hồn. Chắc chắn thì có một số anh chị em biết rồi, tôi nói bằng thừa. Có một số không biết, thì tôi lấy thí dụ tôi, là ông Thầy. Khi tôi sanh ra, đó là linh hồn của Lương Minh Đấng. Khi tôi được 4, 5 tuổi, tôi bệnh, tôi chết trong vòng một thời gian 15 giây, 1, 2, 3 phút. Thì lúc đó tôi sống trở lại, đó là linh hồn khác vô cơ thể của tôi. Nhưng luôn luôn phải giữ cái linh hồn tôi, để đào tạo cái linh hồn tôi học hỏi, đặng phát triển vấn đề tâm linh. Lúc tôi đứng dạy cho anh chị em là cái linh hồn khác dạy cho anh chị em đó, chứ không phải ông Thầy Đấng đâu nhe. Nhưng lúc tôi giỡn, đi ăn cơm với anh chị em, đó là của Lương Minh Đấng đó. Anh chị em đi học lớp 5 này rồi, phải ý thức được một phần vấn đề tâm linh. Trong tương lai anh chị em cũng vậy, chứ không phải một mình tôi đâu. Tại sao, nhiều khi anh chị em dạy học, trị bệnh, có linh hồn khác xâm nhập vô thể xác của anh chị em để giúp cho anh chị em hoàn thành nhiệm vụ, mà nhiệm vụ này Thượng Đế giao.

Có một số học lớp 4, lớp 5 rồi, dạy cấp 1, 2 rồi, bị bệnh cho người ta rồi. Thì những cái rồi mà anh chị em làm đó là các Đấng cao cả giúp cho anh chị em, chứ cá nhân của anh chị em, tôi nói thiệt cá nhân của anh chị em không có làm được cái gì hết trơn hết trụi. Tôi thí dụ đơn giản, nhưng mà đầy đủ ý nghĩa cho anh chị em học, để phát triển vấn đề tâm linh. Trong tương lai càng ngày càng phát triển để giúp cho bản thân của mình, giúp cho người khác và giúp cho nhân loại. Mục tiêu của ngành Nhân điện chúng ta là vậy.

22. Con xin Thầy chỉ làm thế nào để phát triển cái linh hồn con càng tiến hóa và xin chỉ sau khi tiến hóa rồi, linh hồn của chúng con có thể tiếp xúc với những linh hồn cao cả ở trong Vũ trụ này không?

Cái này tôi dạy nhiều lớp rồi, đáng lẽ ra khi học lớp 3, luân xa mở 100%, ngồi tịnh tâm, ngồi thiền đó, cầu nguyện, thì lúc đó sẽ hợp nhất với tôi được. Anh chị em hỏi tôi, tôi sẽ trả lời bằng tư tưởng. Sau khi phân tiếp xúc với tôi rồi thì tiếp xúc với các Đấng dễ dàng, để các Đấng chỉ dạy cho trong vấn đề đường đạo. Chỉ có con đường đó là ngắn nhất thôi. Thì đây ngày hôm nay nhờ câu hỏi đây, thì mỗi ngày tôi sẽ chỉ từ 2 đến 5 phút, về cố gắng tập, làm thế nào tiếp xúc tôi bằng tư tưởng, để trong tương lai sẽ tiếp xúc được với các Đấng, thì anh chị em sẽ giỏi lắm. Khóa này tôi sẽ dạy, ôn lại hết, để anh chị em dự thính cũng vậy. Tôi mong muốn rằng trong tương lai, có gì khẩn cấp, dùng telephone không được, thì dùng tư tưởng hỏi ý kiến tôi, tôi sẽ giúp ý kiến cho, để giúp nhân loại, chứ không phải làm ăn buôn bán, thì không thành công nhe.

23. Tôi cảm ơn Thầy đã đến dạy cho chúng tôi. Trong lúc tôi học lớp 1, 2, tôi có cảm giác luân xa 7 quay, nhưng tôi chưa biết cách xử dụng ra sao. Nhờ học lớp 4 xong, tôi mới biết tác dụng của quay luân xa. Bây giờ tôi muốn hỏi, trong khi tôi thiền, làm động tác hít vô thở ra lúc lớp 1, 2, tôi có thấy một cái bà đó hiện ra. Học lớp 4 thì bà đó vẫn hiện ra trước mặt tôi. Nhưng hình bà đó dần dần ít rõ hơn. Xin Thầy cắt nghĩa bà đó là ai, có nghĩa là gì?

Hỏi bà đó còn sống hay chết rồi?

Anh chị em gặp những trường hợp xảy ra, nên hít vô thở ra, xóa đi. Đừng bao giờ nghĩ những hình ảnh đó là hình ảnh tốt hết. Đó là anh chị em tưởng tượng, đôi khi làm cho xáo trộn trong lãnh vực dùng luân xa 6 quay luân xa khác. Tôi khuyên gặp những trường hợp đó, xóa bằng cách hít vô thở ra, là hình đó xóa liền. Hình đó không có ích lợi gì, nên xóa liền.

24. *Mỗi con người đang đi tìm con đường tu để phát triển tâm linh. Muốn đi trên con đường tu để có kết quả tốt đẹp thì mình phải biết cái mục đích mình phải đi đến đâu. Mình không biết mục đích thì khó biết con đường nào đúng. Tôi muốn hỏi mục đích cuối cùng của ngành Nhân Điện này là gì? Thầy quan niệm sao về Thượng Đế? Thượng Đế có tác dụng gì?*

Có một ông thầy tâm linh Ấn Độ nói chúng ta không có thể bành trướng được tình yêu thương nhân loại nếu chúng ta tiếp tục giết súc vật để ăn, vì làm cho nó đau đớn khổ sở. Chúng ta nên ăn chay để tránh làm cho súc vật khổ sở. Tôi muốn hỏi, về sau đây, có phải nhân loại từ từ không ăn thịt nữa, mà hướng về ăn chay?

Mục đích sau cùng của ngành Nhân Điện chúng ta là làm thế nào để giúp tất cả nhân loại. Không bị bệnh, đau, thì làm gì cũng được hết. Nếu muốn phát triển vấn đề tâm linh, bị bệnh, bị đau hoài, ngày tối nằm một chỗ hoài, thì làm gì được việc tu hành, giúp cho xã hội, giúp cho gia đình... phát triển tâm linh. Suy nghĩ đi. Muốn làm bất cứ việc gì, kể cả tu, phải có sức khỏe thì thực hiện được. Không có sức khỏe thì không làm bất cứ việc gì được, kể cả có tiền cũng xài không được luôn. Mục đích sau cùng của chúng ta là vậy. Vì chỗ đó tôi khuyên tất cả anh chị em ngành Nhân Điện trong tương lai, ngoài vấn đề trị bệnh, thì dạy học cho người ta, càng ngày như vậy, thì mỗi gia đình có ít nhất 2, 3, người lớp 2, thì chắc chắn gia đình đó sẽ ấm no, hạnh phúc, bởi lẽ không bị bệnh bị đau. Người hưởng là chính anh chị em chứ không ai hết.

Thượng Đế, tất cả tới giờ, quan niệm của nhân loại tưởng là Thượng Đế đàn ông. Thượng Đế, một danh từ để nhân loại biết rằng cái quyền năng khả năng tối thượng. Nhưng anh chị em có biết Thượng Đế là đàn ông hay đàn bà không? Tại sao Thượng Đế không là đàn bà mà đàn ông? Mà từ trước tới giờ, Thượng Đế chưa bao giờ xuất hiện ở quả địa cầu. Và nhiều thời kỳ, Thượng Đế cũng chưa xuất hiện, thì làm thế nào biết là Thượng Đế đàn ông mà không phải đàn bà? Trong tương lai của những thế kỷ tới đây, tôi hy vọng *Thượng Đế sẽ xuất*

hiện dưới trần gian này dưới một dạng người nào đó. Thì lúc đó mới gọi là Thượng Đế thiết. Khi nào anh chị em thấy, tất cả trên thế gian này tôn sùng cái gì đó, thì chắc chắn người đó là Thượng Đế. Mà chưa biết đàn ông hoặc đàn bà. Ông chúa xuống đây là đàn ông, ông Phật xuống đây là đàn ông, nhưng mà Thượng Đế đâu có xuống trần gian này thì làm sao nhân loại cho rằng Thượng Đế là đàn ông mà không phải đàn bà? Vì chỗ đó, nền tâm linh càng ngày càng bế tắc. Không ai phát triển được hết. Cứ quan niệm rằng Thượng Đế là Đấng tối cao, mà đàn ông không phải đàn bà. Rủi Thượng Đế đàn bà thì anh chị em tính sao đây? Sai rồi, mà sai thì đâu có thực hiện được. Tôi khuyên anh chị em lấy danh từ Thượng Đế, thì tượng trưng một quyền lực, mà cái *quyền lực* đó là cái *năng lượng vũ trụ* đó. Năng lượng vũ trụ, hiện tại anh chị em mở luân xa 100%, anh chị em thu hút cái đó đó. Đó là giúp nhân loại đó. Với điều kiện là được khai mở luân xa, còn không thì coi như bình thường, không có làm bất cứ một việc gì hết. Trị bệnh cho mình cũng không được chứ đừng nói trị cho người khác.

Danh từ *khoa học* tạm gọi *Thượng Đế là một năng lượng vũ trụ*, để tiếp thu vô cơ thể của anh chị em, có một sức mạnh, giúp cho mình hết bệnh, giúp người khác hết đau. Đừng bao giờ quan niệm Thượng Đế là đàn ông.

Vấn đề ăn chay, ăn mặn. Nếu anh chị em ăn chay không, thay vì động vật 2 năm chết, thì thành 10 năm nó mới chết. Thì làm sao nó chuyển kiếp được? Quan niệm chay hay mặn, là tùy cơ thể của người ta. Nên nhớ rằng những nhà khoa học nói trước khi chúng ta thành con người, là động vật. Nếu lo ăn chay không, ăn cây cỏ không thì biết chừng nào mới thành con người, mà con người mới tu học trở về với Thượng Đế được? Anh chị em lo tu cho mình không, còn những đàn em, là những động vật, anh chị em bỏ. Như vậy tu ích kỷ quá. Quan niệm của Thượng Đế là làm thế nào chúng ta giúp muôn loài kể cả con người phát triển vấn đề tâm linh, để về gần nhất với Thượng Đế. Tối ngày lo ăn chay không thì những động vật, thay vì con bò, sống 5 năm chuyển kiếp, không thành con

bò nữa. Anh chị em thương nó quá để nó sống 50 năm, tội nghiệp nó. 45 năm thành con bò hoài. Thay vì nó chuyển kiếp thành cái khác, nó sung sướng biết bao nhiêu. Tuy nhiên quan niệm của những ông thầy, tôi miễn bàn, nhưng tôi phân tách rõ ràng cho biết rằng trước khi chúng ta thành con người, chúng ta là động vật đó. Nếu tối ngày ăn rau tương hoài, thì giờ này anh chị em không phải là con người đâu, tôi cũng không phải con người, thì chúng ta chờ triền miên. Chưa bao giờ được gặp nhau hết, tại chúng ta thành cây cỏ hoài. Đó là triết lý tôi trình bày với toàn Âu châu, Á châu và Mỹ châu đó. Suy nghĩ đi, thì sẽ thấy cái này. Cái nào lợi cho nhân loại thì Thượng Đế kêu anh chị em làm. Ông Phật hỏi xưa đâu có biểu anh chị em ăn chay đâu. Lúc đói quá thì cái gì ăn cũng được, làm thế nào bảo vệ sức khỏe, để tu tiến chứ không đầy đủ sức khỏe thì làm sao tu tiến được.

Trường hợp ông Phật, ông ngồi thiền, sát vô cái bụng. Nếu đệ tử không mang sữa, không ăn uống, thì chắc chắn chết, đâu thành chánh quả được. Đâu thành chân lý để thế kỷ sau học hỏi.

Suy nghĩ, thấy cái nào lợi thì thực hiện. Cái nào không lợi thì đừng thực hiện. Quan niệm chung, *mọi người phải giúp đỡ nhau để trở về gần nhất với Thượng Đế.*

Tôi nói thêm cho anh chị em biết, đây có một số anh chị em ở Thái Lan qua đây học. Và cũng có dịp tôi đi Thái Lan để giúp dân tộc Thái Lan học lớp 3, 4, trị bệnh, khai mở luân xa. Lần đầu tiên tôi tới Thái Lan, chưa bao giờ thấy những vị tu sĩ có năng lực mạnh vô biên. Tôi đi nhiều quốc gia khác, chưa bao giờ có cái này. Bên dân tộc Thái Lan tu không cần ăn chay, họ vẫn có tiếng, giỏi. Các nước trên thế giới tập trung về Thái Lan để nghiên cứu trong lãnh vực Phật giáo, lãnh vực tâm linh. Thì anh chị em thấy như thế nào? Khi người ta ăn mặn, không bao giờ ăn chay? Ý tôi muốn nói tất cả những vị tu sĩ các nước trên thế giới muốn nghiên cứu trong lãnh vực tâm linh đều về Thái Lan để học. Đó là

chứng minh của tôi, sự hiện diện của tôi đặt chân đến Thái Lan. Người mà tôi mở luân xa ở Thái Lan, đó là những vị thầy rất giỏi, có năng lực rất mạnh. So với tôi, thì tôi mở luân xa được. Nếu anh chị em mà học lớp 5, mở luân xa thì chắc chắn anh chị em sẽ bị xỉu liền, vì người ta tu rất cao, năng lực rất mạnh, để đáp ứng nhu cầu giúp cho dân tộc Thái Lan và giúp cho thế giới. Tuy nhiên, mỗi ông thầy có quan niệm riêng, do đó chúng ta không bao giờ phê phán những vị nào hết. Những vị nào thích ăn chay, thì ăn chay, vị nào thích ăn mặn thì ăn mặn. Không có gì trở ngại trong vấn đề tu, và phát triển tâm linh.

25. Tôi từ Mexico đến. Nước của tôi có cả ngàn người học lớp 1, 2 rồi, nhưng có một số rất nhỏ, sau lớp 2 thì thấy bệnh tâm thần của họ càng ngày càng nặng hơn. Xin Thầy giải nghĩaùm chúng tôi.

Chúng tôi đã học lớp 3, và 4 hồi 1991, lúc đó Thầy không cho cách thức trị sì ke ma túy, xin Thầy chỉ ùm.

Cấp 2, làm việc nhiều quá thì hệ thần kinh bị bệnh, thì anh chị em trị, chứ có gì phải hỏi. Nói tóm lại, khi học lớp 3, 4 hoặc 5, tất cả bệnh trạng nào muốn giúp cho hết bệnh, cần nhất là phải bắt mạch rõ ràng. Sau đó trị đúng luân xa, thì chắc chắn giúp cho hết bệnh.

Sì ke ma túy chỉ trị trong gia đình nhỏ hẹp thôi. Hồi sáng tôi chỉ luân xa 6, 7. Đó là để dành riêng cho sì ke ma túy. Có 6 thành phần chứ không thay đổi: vợ, chồng, con trai, con gái, dâu và rể. Tuy nhiên, một số có bạn trai thân, bạn gái thân, có một người thì giúp cho được. Ngoài những thành phần đó thì vẫn chưa trị sì ke ma túy được. Trừ trường hợp có một số trung tâm và một số điểm tôi chấp thuận cho trị, mới được trị mà thôi.

26. Thưa Thầy, tôi muốn hỏi trên hình Bà Nút, phía trên không giống cái mẫu trên cái hòm của ông vua, tại sao trên hình này thay đổi nhiều chi tiết? Ví dụ như mặt ngó thẳng, không khi nào người ta vẽ mặt ngó thẳng, chỉ ngó

một bên thoi. Tại sao có sự thay đổi trong cái hình của Thầy, không đúng với cái hình thật ở trong cái mộ của ông vua?

Khi năm 1991 tôi đi qua Ai Cập, tôi vô chỗ bán những hình này. Họ vẽ nhiều mặt khác nhau lắm. Nhưng cái này là mắc nhất trong những cái vẽ khác. Khi tôi nhìn cái hình này, tôi biết được là thiệt, tôi mới mua. Còn những cái nào giả thì tôi không mua. Do đó phía dưới của Bà Nút có 36 ô, trong đó làm thế nào để biết ô thiệt, để anh chị em lấy ra nghiên cứu, giúp nhân loại. Vì chỗ đó các nhà khoa học bế tắc, không có quốc gia nào nghiên cứu đúng mức để đáp ứng nhu cầu giúp đỡ cho nhân loại. Tuy nhiên, hình ảnh này tượng trưng cho một bà vua đầu tiên. Và những chấm đỏ, luân xa đó, tượng trưng cho chúng ta trong cơ thể có 7 luân xa, chứ không phải vị trí luân xa nằm ngay cái điểm trong hình vẽ. Tuy nhiên thời điểm chưa tới, do đó tôi chưa đem những công thức phát triển tâm linh giúp cho dân tộc, giúp cho nhân loại. Tôi hy vọng năm 97 đây, chắc chắn những công thức này sẽ đem ra áp dụng giúp đỡ cho ngành Nhân Điện của chúng ta, và năm châu bốn biển trong lãnh vực phát triển tâm linh. Có như vậy thì anh chị em với tôi cùng nắm tay nhau phục vụ cho nhân loại, ấm no hạnh phúc thật sự. Thì thời gian không còn bao lâu nữa và anh chị em lần lượt sẽ được tôi hướng dẫn các khóa mà có dịp anh chị em dự thính, học. Gần đây, anh chị em sẽ được học hỏi thêm trong lãnh vực tâm linh để giúp cho anh chị em và mọi người.

27. Tôi xin hỏi cách giúp cô gái nói cà lăm. Trong gia đình không ai bị cà lăm hết.

Thầy nói có thể giúp trẻ em tuổi đi học bằng luân xa 6, 7. Còn mấy người lớn đã gián đoạn việc học, nhưng đi học trở lại thì có thể giúp họ bằng luân xa 6, 7 để họ phát triển trí tuệ không?

Vấn đề cà lăm: Hồi đó thì chưa bao giờ trị hết. Tuy nhiên, có một số anh chị em trị bệnh đã hết, thì tôi chỉ giúp cho anh chị em ý kiến. Một tay đặt luân xa 7,

một tay đặt nơi cổ phía tay trái này, để giúp cho đường phát âm nó dễ dàng. Cố gắng trị thường xuyên cho mấy đứa nhỏ. Nếu dưới 12 tuổi thì anh chị em chỉ cần 3 hơi thở rồi lấy tay ra, chứ đừng đặt thế này 2 phút, thì chắc chắn nó sẽ không nói chuyện được. Nó vẫn cà lăm, mà tay anh chị em thì đau.

Tôi nhắc rồi: Cái này chỉ dành riêng cho trẻ em tiểu học, trung học và đại học thôi. Và những người bị hôn mê thôi. Còn những người lớn thì có đặt bao nhiêu cũng không nhớ hết được. Tại vì lo đủ thứ chuyện thì làm sao nhớ được. Lo nhà, lo cửa, lo chồng, lo con, lo vợ, lo ăn, lo đủ thứ lo. Những cái lo đó làm cho anh chị em quên. Mà nếu anh chị em bỏ hết những cái đó, thì khỏi cần trị luân xa 6, 7, anh chị em cũng nhớ được. Đó, tôi giúp ý kiến như vậy.

28. Tôi đã nghe Thầy giảng từ đâu lớp học, và Thầy hay nói về đầu thế kỷ 21.

Có một ông thầy hiện tại ở không xa Madrid đã nói như sau, xin hỏi Thầy nghĩ gì: "bước vào thế kỷ 21 là ngày tàn của Kim tự tháp của tinh thần. Đó là sự thức tỉnh của ý thức, và cung điện của tinh thần, có nghĩa là sự biết về Tình Thương, và chúng ta bước vào chiều thứ tư của không gian". Thầy có ý kiến gì không?

Khi tôi nói chuyện với một người cấp 1 bằng điện thoại, người này nói là họ rất đau nói luân xa 7, như có ai đâm một con dao vào luân xa 7. Vì sao lại như vậy, xin cảm ơn Thầy?

Tôi trả lời câu hỏi ngắn trước. Như anh chị em thấy, tất cả bệnh trạng, đừng bao giờ trị mò hết. Và cũng đừng bao giờ hỏi người ta hết. Tất cả những bệnh trạng nào thì anh chị em phải bắt mạch. Chứ bây giờ người thì ở Tây Ban Nha, người Mexico thì ở đây, ông Thầy ở đây, anh chị em hỏi tôi đâu có bắt mạch được, tôi đâu định bệnh được, có nhiều bệnh lắm. Thí dụ hệ thần kinh, nhiều thứ lắm. Bây giờ tôi trả lời, không có bệnh nhân ở đây, thành ra trật. Tôi bắt mạch thì mới định bệnh được, tôi mới trả lời cho anh chị em. Chứ tả giùm bệnh thì chắc chắn tôi trả lời không được, nếu tôi trả lời đại là trật, thấy không? Ngay cả anh

chị em cũng vậy. Khi nào bệnh nhân đến với anh chị em, thì bắt mạch người ta, định bệnh rõ ràng, rồi trị bệnh cho người ta, thì người ta mới hết bệnh, hết đau. Chứ nghe người này nói, người kia nói, người nọ nói. Ngay cả bệnh nhân khai cũng trật bệnh nữa, thì nghe người ta nói làm sao trị đúng bệnh được. Cái nguyên tắc chung vấn đề trị bệnh của ngành Nhân Điện, thì phải bắt mạch rõ ràng, định bệnh chính xác, và đặt tay vô luân xa đúng chỗ, thì chắc chắn giúp cho người ta hết bệnh. Còn nghe người ta nói, trị đại. thì chắc chắn không thể nào hết bệnh được. Như anh chị em thấy, ngành Nhân Điện của chúng ta cũng như các sách vở, hoặc những ông thầy đó, là chuyện của mấy ông thầy. Mấy ông đoán thời kỳ này, hoặc chu kỳ nọ, hoặc thế kỷ 20, thế kỷ 21, đó là việc của mấy ông thầy. Ông biết được, hiểu được, trình bày cho một số người công cộng, và một số quốc gia hiểu biết được. Tuy nhiên, ngành Nhân Điện của chúng ta, kể từ ngày hôm nay, thì khoảng 6 năm nay thôi. Bắt đầu tôi hướng dẫn cấp 1 cho ngành Nhân Điện từ năm 1989, đến năm nay 1995, thì hơn 6 năm qua. Mà *chủ trương ngành Nhân Điện của chúng ta là lấy tình thương bác ái thật sự để giúp mọi người.* Còn anh chị em nào mà không đem tình thương bác ái giúp cho mọi người thì đó là chuyện của anh chị em. Tôi không cản được. Nếu đem tình thương bác ái *thật sự* của chính mình phục vụ cho nhân loại thì chắc chắn anh chị em sẽ được ưu đãi. Thượng Đế sẽ ban tốt lành cho anh chị em, và Thượng Đế sẽ che chở cho anh chị em làm một việc cứu giúp nhân loại. Tôi khẳng định với anh chị em như vậy.

Như anh chị em thấy trong tương lai của thế kỷ 21, nếu anh chị em không có bị bệnh thì làm sao anh chị em chết được. Ông Phật Thích Ca có nói bốn yếu tố: Sanh, Lão, Bệnh, Tử. Đó là quan niệm của ông Phật Thích Ca, vì cái chỗ Sanh, Lão, Bệnh, Tử. Từ đó, ông Phật Thích Ca mới đi tìm chân lý, để giải thoát cuộc đời của ông. Nhưng mà rớt cuộc lại, rồi thì ông cũng phải nằm trong cái Bệnh rồi chết. Anh chị em thấy không?

Thì đi lại thế kỷ 21 đây, nếu trên cái date phát triển ngành Nhân Điện của chúng ta, rộng rãi năm châu bốn biển, thì tôi hy vọng những năm tới của 96, 97, phát triển ngành Nhân Điện càng nhiều, tôi dạy học càng đông, là mục đích chánh để giúp cho tất cả mọi người khai mở luân xa. Khi khai mở luân xa rồi, anh chị em bảo vệ sức khỏe cho mình, bảo vệ sức khỏe cho người khác, thì chắc chắn cái chu kỳ thế kỷ 21, nó có đổi chu kỳ thời tiết, chu kỳ quả địa cầu, thì lúc đó anh chị em mới chịu đựng được cái sự thay đổi đó. Nếu không khéo thì anh chị em chịu đựng không được, thì chắc chắn chúng ta sẽ bị hủy diệt. Do đó từ năm 1994, bắt đầu dạy lớp 4 thì lần lượt tôi sẽ giúp cho anh chị em dùng luân xa 6 để trị bệnh, thì gặp những trường hợp thiên tai, địa ách, hàng chục ngàn người, hàng trăm ngàn người bị bệnh, thì lúc đó anh chị em dùng luân xa 6 bảo vệ chính mình, bảo vệ sức khỏe cho tất cả mọi người, thì có như vậy mới đáp ứng nhu cầu giúp cho nhân loại được.. Và đi thêm nữa, nếu trong tương lai của thế kỷ 21, anh chị em vượt qua mọi trở ngại, mà anh chị em còn sống sót lại thế kỷ 21, thì anh chị em *không bị bệnh* thì làm sao chết được? Do đó, bắt đầu năm 2001, thì chắc chắn lá số tử vi của nhân loại không còn nữa. Tại vì anh chị em đâu còn Sanh, Lão, Bệnh, Tử đâu? Thì tử vi đâu có coi được nữa. Thay đổi thời tiết, đất đai, thì làm thế nào anh chị em chết được, ngoại trừ bị tai nạn thôi. Do đó, thời gian chỉ còn vồn vẹn 5 năm nữa, anh chị em có cố gắng vượt qua khỏi để mà hưởng không? Cái đó quan trọng cho cuộc đời của anh chị em. Tôi chỉ giúp cho anh chị em *khai mở luân xa*. Tôi giúp cho anh chị em phát triển *vấn đề tâm linh*, để anh chị em ý thức được thế nào là tâm linh, thế nào là linh hồn, thế nào là giúp đỡ cho nhân loại, thế nào là phục vụ cho Thượng Đế. Khi anh chị em ý thức được rồi, thì chắc chắn anh chị em sẽ không lo ngại gì hết. Thôi tôi tóm tắt bao nhiêu đó được rồi, có thể ngày mai tôi sẽ dẫn giải tiếp cho anh chị em.

Tôi nhắc cho anh chị em biết, ngành Nhân Điện của chúng ta nó vô cùng quan trọng chứ không phải như anh chị em nghĩ đâu. Không phải học được lớp 3, 4,5,

trị bệnh là xong hết đâu. Xong đúng rồi, xong là cho những anh chị em nào phục vụ cho cá nhân, gia đình của anh chị em. Đi xa hơn nữa, những trung tâm ở các nước trên thế giới, sẽ nhờ đến các anh chị em nhiều, trong lãnh vực nghiên cứu và phát triển Năng Lượng Vũ Trụ, để đáp ứng nhu cầu giúp toàn thể nhân loại. Không phải ngồi trị bệnh, dạy học lớp 1, 2 là hết đâu. Nó vô cùng quan trọng cho những năm kế tiếp đây. Đó là những năm 96, 97. Anh chị em sẽ thấy những thay đổi rất lớn trong ngành Nhân Điện của chúng ta. Mục đích thay đổi này là đáp ứng nhu cầu giúp đỡ nhân loại phát triển vấn đề tâm linh, khoa học, dùng Năng Lượng Vũ Trụ để *kết hợp lại 2 lãnh vực, khoa học và tâm linh*, giúp đỡ cho mọi người ở toàn cầu năm châu.

Mai học tiếp, bây giờ chấm dứt lớp học.

2/11/95

THÀY CHỈ CÁCH TIẾP XÚC VỚI THẦY BẰNG TƯ TƯỞNG

Anh chị em ngồi thế này, hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng, 3 lần, đừng nhắm mắt lại, mở mắt như thường. Ngồi như thế nào cho thoải mái thôi. Có một số lớn tuổi ngồi không được, thì nằm cũng được, hít vô thở ra, mở mắt, chứ nhắm mắt thì ngủ quên. Rồi nói bằng tư tưởng, “Ông Thầy Đáng ơi, giúp dùm cho tôi, bị bế tắc trong lãnh vực trị bệnh, tại sao tôi trị người đó hoài, mà họ không hết bệnh”. Thì tôi sẽ chỉ cho anh chị em công thức khác, trị cho hữu hiệu. Còn dạy học cho người ta, người ta nêu lên câu hỏi, anh chị em trả lời không được, thì nhờ tôi giải thích dùm. Tôi sẽ giải thích cho anh chị em trả lời hợp tình, hợp lý. Trong tương lai, anh chị em dạy cấp 3 cũng vậy, giải thích cho học viên hiểu. Những cái đó thì tôi chỉ cho anh chị em. Đừng hỏi việc riêng tư làm ăn buôn bán, tôi sẽ không trả lời đâu. Nếu có trả lời thì không phải tôi trả lời. Kế tiếp nữa, trong lãnh vực tâm linh, anh chị em tình nguyện giúp đỡ cho dân tộc của mình, thì cũng ngồi tư thế như vậy. Nói “Ông Thầy Đáng ơi giúp dùm cho tôi

phát triển vấn đề tâm linh để tôi giúp dân tộc tôi”. Thì chắc chắn tôi sẽ giúp ý kiến rất tốt để cho anh chị em thức hành

Bây giờ tiếp tục câu hỏi, tôi sẽ trả lời, trong lãnh vực tiếp xúc với tôi, ngoài ra thì có ai hỏi nào nêu ra tôi sẽ trả lời.

29. Máu của con người là một chất nước đặc biệt, có làn sóng điện của linh hồn của mình. Có phải đúng như vậy không?

Nếu thay máu cho con người có ảnh hưởng gì đến cái linh hồn của người nhận máu không?

Tất cả cơ thể của chúng ta nuôi dưỡng bằng lương thực, thực phẩm tạo ra máu huyết, nuôi thể xác của anh chị em. Nó không có liên quan gì về hệ thống Tâm Linh, hoặc linh hồn của anh chị em hết. Nhớ, cái *linh hồn* của anh chị em là *không khí*. Cái thể xác là vật chất nuôi. Bất cứ cái gì trong cơ thể không có liên quan gì vấn đề tâm linh, linh hồn hết. Linh hồn là vô hình, ngự trị trong thể xác, để học hỏi những tinh vi, tinh hoa, phát triển vấn đề tâm linh để anh chị em dùng những kiếp tới. Còn bằng xương, thịt, máu, hay tủy xương sống, bằng tinh khí huyết thì không liên quan gì vấn đề làn sóng của linh hồn. Khi anh chị em chết rồi, thể xác này bị hủy diệt, anh chị em chỉ còn giữ được cái linh hồn của anh chị em, tái kiếp bởi một người khác, tiếp tục học hỏi để tiến hóa trở về với Thượng Đế. Đó là nguyên tắc chung, mà tất cả nhân loại đều phải nằm trong chu kỳ đó.

30. Thưa Thầy câu hỏi liên quan đến đạo Công Giáo, không tin về luân hồi, làm thế nào để hợp thức lại cái thuyết luân hồi với đạo Công Giáo?

Như anh chị em biết, tôi không phải Công giáo, mà tôi cũng không phải thuần túy Phật giáo, nhưng tôi nhớ không lầm trong một đoạn Kinh thánh nào đó, ông Chúa Giesu có nói ông Thánh nào đó sẽ tái kiếp bởi một người nào đó. Nếu anh chị em là Công giáo về lật Kinh thánh coi. Đó là lời Chúa Giesu nói. Công giáo thì không có luân hồi, nhưng tại sao Chúa Giesu nói như vậy? đúng hay sai, về

coi lại Kinh thánh thì hiểu rành hơn tôi. Hợp thức hóa thì sau này Công giáo tính cái này, chứ tôi tính không được.

31. Tôi muốn biết 5 giới cấm của Đạo Phật là gì?

Thầy nói Thầy có hai linh hồn trong thể xác của Thầy. Tôi muốn biết là thời gian nào Thầy khám phá ra vấn đề đó, và làm sao Thầy biết được?

Cái thứ nhất nhe, 5 giới cấm này, tôi không phải đạo Phật, tôi không biết. Tại học trò hỏi, thì tôi giải thích, chứ tôi không biết 5 giới cấm này là gì hết (Thầy cười)

Khi nào tôi dạy cho anh chị em, tôi bắt đầu vô lớp là không phải Lương Minh Đáng rồi. Khi nào tôi ra khỏi chỗ này, là Lương Minh Đáng. Vì chỗ đó, tất cả những câu hỏi nêu ra, trong lãnh vực tâm linh, trong lãnh vực khoa học, tôi thông suốt hết, bất cứ là câu hỏi gì. Kể cả những câu hỏi của những nhà khoa học không gian, mặc dù tôi không phải nhà khoa học không gian, nhưng tôi thông suốt giúp ý kiến cho anh chị em để về anh chị em làm việc được kết quả. Trong lãnh vực tâm linh bị bế tắc, thì tôi sẽ giải thích những bế tắc đó, để anh chị em học hỏi, phát triển thêm trong lãnh vực tâm linh.

32. Cô Tàu muốn hỏi, là có linh hồn xấu (quỷ, satan) nào mã quá dễ sợ và dữ, có thể trì kéo xuống cái linh hồn của chúng ta. Và làm cách nào chúng ta có thể tránh được sự đe dọa này?

Khi được khai mở luân xa 100% và luôn luôn không bị mất luân xa, năng lực, thì không có một ông thầy bùa nào, không có một linh hồn dữ nào mà anh chị em giúp không được hết. Biết rằng năng lực này của vũ trụ, mà những loại linh hồn xấu, ma, nằm trong vũ trụ có một phần rất nhỏ, mà anh chị em tiếp thu cái Năng Lượng Vũ Trụ rất lớn, do đó bất cứ một linh hồn dữ nào, cũng giúp cho người ta được hết. Nên nhớ rằng, khai mở luân xa 100%, giúp cho những linh hồn dữ đó tái kiếp, để họ tu học thì chắc chắn họ không bao giờ thù anh chị em hết, mà còn cảm ơn anh chị em nữa. Giống như ở

ngoài đời, họ đang bị ở tù, anh chị em vô ký giấy bảo lãnh cho người ta ra tù, tự do, thì làm sao thù được? Đừng bao giờ sợ hết.

Ngược lại, đôi khi những ông thầy bùa, thấy anh chị em tưởng là tu cao lắm, tại vì cái năng lực 100% của anh chị em đó, bảo vệ cái thể xác của anh chị em rất mạnh, rất lớn. Vì chỗ đó, những ông thầy bùa tưởng anh chị em là chắc cũng bùa ngãi dữ lắm. Nhưng thật sự anh chị em không có bùa ngãi gì hết, mà được khai mở luân xa 100%. Cái năng lực này luôn luôn bảo vệ cái thể xác của anh chị em, làm cho mấy ông thầy bùa ngãi lo sợ.

Tôi cũng nhắc thêm cho biết rằng, khi trị bệnh thần kinh giả thì ông thầy bùa bỏ vô thể xác nào đó, khi trị được rồi thì những linh hồn đó đi hết rồi, đó là hình thức âm binh của mấy ông thầy bùa. Khi ông thầy bùa hết âm binh rồi thì không làm ông thầy bùa được nữa. Vì chỗ đó đừng lo ngại, thấy linh hồn dữ, nên giúp người ta, nếu thích giúp. Ngược lại, nếu không thích giúp, cũng không gì trở ngại. Luôn luôn người ta sẽ sợ anh chị em, chứ anh chị em đừng bao giờ sợ linh hồn xấu, dữ.

Nếu người ta dữ, làm hại anh chị em, thì 100 mấy chục ngàn anh chị em từ cấp 3, 4, 5 đã giúp biết bao nhiêu linh hồn bắt tử bắt diệt xâm nhập vô một thể xác, tái kiếp. Không gì trở ngại hết.

33. Hồi lúc Thầy dạy ở Cordoba năm 1993, sau đó Thầy dạy ở Madrid có nhắn nhủ với chúng tôi là từ từ bỏ bớt cái vật chất. Bây giờ Thầy dạy liên lạc với Thầy, chúng tôi có thể liên lạc nhờ Thầy giúp cho chúng tôi từ từ bỏ bớt cái vật chất không? Tại vì tôi không thể tiến triển trên con đường tâm linh khi còn quá vật chất.

Tôi có quen 2 người trong một gia đình, học lớp 2 rồi, nhưng người ta cứ cãi nhau, không thương nhau. Hai người đó tha thiết muốn học lớp 3. Bây giờ tôi có thể liên lạc với Thầy xin Thầy giúp cho 2 người đó thương nhau lại? Vì sẽ không tiến triển trên con đường tâm linh nếu mình hận thù nhau.

Nếu thích nghiên cứu tâm linh, thì chắc chắn tiếp xúc với tôi, tôi sẽ giúp cho anh chị em, dần dần anh chị em bỏ vật chất. Còn nếu không thích nghiên cứu trong lãnh vực tâm linh, thì tiếp tục làm ăn vật chất như thường, cái này tôi không có cản nhe. Chứ không phải đương giàu có rồi tôi biểu anh chị em bỏ tất cả các cái, rồi về zero (số không), không có cái này. Nếu thích làm ăn, thì vẫn làm ăn như thường, không gì trở ngại hết. Nếu thích tâm linh, thì học hỏi tâm linh. Tôi sẵn sàng giúp trong lãnh vực này. Tôi có nhiệm vụ giúp cho phát triển vấn đề tâm linh, chứ không giúp cho phát triển vật chất. Do đó thì tùy hoàn cảnh của anh chị em. Hoàn cảnh thích vật chất buôn bán làm ăn thì không có gì trở ngại hết. Cứ tiếp xúc với tôi đi, tôi sẽ chỉ cái phương thức để dần dần bỏ vật chất, trực tiếp hướng về tâm linh. Đó là đường đạo.

Tuy nhiên, có một số, khi ngồi tập như thế này, hít vô thở ra 3 hơi, nghĩ đến tôi “ông Thầy ơi, làm sao giúp cho tôi để tôi cảm hóa cho những người đó, thay vì họ gây lộn, bất bình, xáo trộn trong gia đình họ, thì có cách nào Thầy giúp tôi để tôi khuyên họ không?” Tôi sẽ chỉ cho cách thức. Lúc tôi chỉ rồi đó thì tới nói với người ta, người ta thương nhau liền, không gây lộn, xáo trộn nữa. Mấy cái này tôi giúp cho được. về địa phương thực hiện đi.

34. Chúng tôi có thể có một cách thức nào để chữa cho quả địa cầu? Vì quả đất mình bị tai hại quá nhiều do nhân loại. Ví dụ, chính phủ Pháp lập lại những thí nghiệm nguyên tử, quả đất như bị nhiều vết thương. Có cách thức nào để băng bó vết thương của quả đất của chúng ta?

Tại sao nhân loại có cái nghiệp nặng phá hoại nhau như vậy?

Anh chị em học ngành Nhân Điện, yên tâm đi. Cái phần trái đất bị trở ngại vì chất nguyên tử người ta thí nghiệm, phần này là phần của tôi lo, anh chị em đừng lo ngại. Anh chị em nhớ rằng, anh chị em là một người bình thường, nhớ nhe, học chưa đầy 3 tuần lễ, từ cấp 1, 2, 3 và cấp 4, ngay cả cấp 5. Tôi đào tạo giúp cho người ta hết bệnh, hết đau, giúp linh hồn bắt tử bắt diệt tái kiếp đi tu.

Trong khi đó ở xã hội loài người phải tồn 70 năm, và phải 2 người. Người ta học 20 năm ra bác sỹ, hành nghề 10 năm là 30 năm. Đôi khi những bệnh nặng hiện tại là bệnh Sida (Aids) bất trị. Không một người bác sỹ nào trị được. Trong ngành Nhân Điện của chúng ta, mặc dù tỷ số không cao, nhưng ngành Nhân Điện trị Aids hết rồi. Thì anh chị em có tưởng tượng như thế nào không? Trong khi người ta hành nghề 30 năm, trong khi anh chị em học chưa đầy 3 tuần lễ, làm được việc này. Đó là cái thứ nhất trong vấn đề đường đời.

Trong đường đạo, những vị tu sỹ, tu hàng 30 năm, 40 năm, học đủ thứ các cái, bùa ngãi, nhưng muốn đưa một linh hồn bất tử bất diệt đi, ít nhất tồn 3 tháng. Đôi khi được, đôi khi không được, mà công tu luyện phải 40 năm. Trong khi đó anh chị em mất vồn vẹn có 2 ngày thôi, mỗi ngày có 5 phút, giúp linh hồn bất tử bất diệt đi tu rất dễ dàng. Thì anh chị em thấy như thế nào rồi, ngành Nhân Điện chúng ta. Do đó từ trước tới giờ, hàng chục ngàn năm chưa có một phương pháp nào, và chưa có người thầy nào đào tạo một người bình thường giống như anh chị em, trong vòng 2 tuần lễ, đạt được 2 lãnh vực mà tôi vừa trình bày.

Thì anh chị em đừng lo ngại, trong lãnh vực trái đất bị hư, trong lãnh vực chất ozone bị hở, làm cho người ta bị bệnh bị đau. Cái đó tôi cũng tính rồi, và cái đó ông Tô cũng cho tôi công thức rồi. Vì chỗ đó, ngày hôm qua tôi cũng trình bày làm thế nào anh chị em cố gắng giúp cho mọi người đi, để cho anh chị em vượt qua khỏi thế kỷ 21, là đầu năm 2001, chắc chắn *nhiệt độ thời tiết của trái đất sẽ xoay chiều đối hướng, có một không khí tốt đẹp, trong lành*, thì chắc chắn chúng ta *không bị bệnh*, thì chắc chắn *không bao giờ chết*. Đó là sự thật như vậy, còn muốn tin hay không là chuyện của anh chị em.

Tuy nhiên mỗi ngày tôi dạy cho 5 phút để tiếp xúc với tôi. Mà khi tôi dạy cho anh chị em mỗi ngày 5 phút để anh chị em tiếp xúc với tôi thì chắc chắn năm tới có nhiều việc anh chị em phải làm lắm. Mà nhiều việc khó khăn, anh chị em đâu thể nào làm nổi, đâu biết cách thức nào thực hiện để giúp cho người ta. Lúc đó

biết tôi đâu mà telephone, mà tìm để hỏi ý kiến. Do đó ngay từ bây giờ tôi giúp ý kiến, tiếp xúc với tôi bằng tư tưởng để gặp những *trường hợp khẩn cấp, hỏi ông Thầy Đáng này, ông Thầy Đáng này sẽ giúp cho trọn vẹn để anh chị em giúp cho mọi người cần thiết đến với anh chị em. Đó, bài này tôi giảng, nghe cho kỹ, ráng học đi, rồi về năm tới anh chị em thực hiện, giúp cho gia đình, dân tộc và giúp tất cả những dân tộc khác cần đến anh chị em giúp.*

35. Thưa Thầy, nếu mình muốn sự thay đổi tiến triển trong con đường tâm linh, thì sự tiến triển đó có liên quan đến những sự khó khăn, xáo trộn trong đường đời không?

Tôi vừa trình bày với anh chị em. Có một số thích nghiên cứu trong lãnh vực tâm linh, anh chị em bỏ tất cả. Khi bỏ tất cả thì phát triển vấn đề tâm linh lẹ lắm, và tiếp xúc với tôi để tôi hướng dẫn càng mau nữa. Tuy nhiên, tôi nhắc, học ngành Nhân Điện này không phải là bỏ hết. Nhưng thích nghiên cứu tâm linh thì tôi sẵn sàng giúp đỡ. Khi thích nghiên cứu tâm linh rồi thì đâu còn thiết tha vật chất nữa, đâu cần làm ăn nữa? Mà không cần làm ăn nữa thì đâu có suy nghĩ nhiều về vật chất. Mỗi ngày phát triển về tâm linh thì quên hẳn trong vấn đề vật chất đi thì càng ngày tâm linh anh phát triển. Tuy nhiên, công ăn việc làm mỗi ngày thì vẫn làm, nhưng làm để củng cố gia đình, còn phát triển tâm linh thì vẫn phát triển, đâu có gì trở ngại.

Ý tôi muốn nói nếu anh chị em muốn hoàn toàn hướng về tâm linh 100% thì chắc chắn anh chị em sẽ đạt được cái này, và không bị chi phối bởi vật chất, làm cho giảm đường tâm linh. Tuy nhiên, tôi nhắc lại một lần nữa, nếu muốn nghiên cứu trong lãnh vực tâm linh để lo cái linh hồn mình trở về sau, ở những kiếp tới, thì ngay từ bây giờ, anh chị em *chuẩn bị là vừa rồi. Chứ đâu còn thời gian gì nữa. Suốt cuộc đời của anh chị em làm, 20 năm, 30 năm, 40 năm rồi. Bây giờ làm nữa thì chỉ còn vòn vẹn có vài chục năm nữa thôi. Nếu không chuẩn bị thì tới chừng nào chuẩn bị? Thí dụ, cũng như bây giờ mới bị bệnh, mà không chịu*

trị, khi mà bị bệnh nặng quá, thì trị, thời gian sẽ kéo dài hơn, chứ đâu có mau được. Tùy hoàn cảnh của anh chị em. Tùy cái linh hồn của anh chị em quyết định cuộc đời của mình nhe! Chứ không phải anh chị em đến đây học, rồi tôi yêu cầu anh chị em bỏ tất cả hết, rồi anh chị em trở về con đường tâm linh, bỏ vật chất hết. Cái này không có đúng. Có thì là *quyết định của anh chị em*. Trong số 1300 anh chị em học lớp 5 này, có thể là 300, 400 anh chị em. Có thể là 1000. Đó là tùy anh chị em. Chứ tôi để quyền tự do của anh chị em tự lựa chọn. Nhưng tôi giúp cho anh chị em dưới điều kiện là anh chị em phát triển tâm linh, thì tôi sẽ giúp cho 100%, càng ngày càng lên cao. Còn vấn đề vật chất thì chắc chắn tôi không giúp được. Cái này là không phải của tôi. Anh chị em hiểu câu tôi trả lời, thì tùy hoàn cảnh của mình, tùy sự quyết định của mình, rồi quyết định cuộc đời của mình. Lúc đó thì Thượng Đế sẽ giúp cho anh chị em, và tôi sẽ giúp cho anh chị em để phát triển vấn đề tâm linh.

Mỹ Nga: Thưa Thầy, câu hỏi lúc nãy là: nếu có sự biến chuyển trong vật chất (biến thiên này kia), thì có liên quan đến sự tiến triển của nhân loại trên con đường tâm linh không?

Thầy Đáng: Dịch hết đi rồi tôi bổ túc thêm

Bây giờ, như anh chị em thấy, nhân loại có nhiều thời kỳ, từ thấp lên tới cao, cao rồi xuống thấp. Khi nào anh chị em biết rằng, kinh tế mà cao, con người ta mà vật chất cao đó, thì nền tâm linh sẽ xuống thấp. Nhớ nhe. Khi mà nền tâm linh lên cao thì vật chất sẽ xuống.

Cái thời kỳ sau cùng của thế kỷ 20 này là trên cái đà phát triển tâm linh, bắt đầu từ năm 1975 nhe. Chuyển biến một chu kỳ của thế kỷ mới, nghe cho rõ, là phát trước 25 năm. Nghe tôi nói lại nhe: Khi thay đổi một thế kỷ mới, là bắt đầu thế kỷ 21, thì bắt đầu là trước 25 năm. Đó là năm 1975, chấm dứt thời kỳ vật chất, để đưa nền tâm linh càng ngày càng phát triển lên cao. Do đó từ năm 1975 trở về sau, các nước trên thế giới càng ngày càng phát triển tâm linh. Thì nền kinh

tế thế giới càng ngày càng xuống. Ngay cả nước Mỹ, Canada, bên Anh, bên Nhật. Nói tóm lại, các nước trên thế giới kinh tế càng ngày càng xuống.

Anh chị em coi báo chí, truyền thanh, truyền hình, thì biết được rằng, từ năm 1975 trở về đây là nền vật chất càng ngày càng xuống, nền tâm linh càng ngày càng cao. Thì anh chị em thấy đó để quyết định cuộc đời của mình. Vật chất chắc chắn sẽ không bảo đảm cho nữa., càng ngày càng xuống rồi. Thì tự anh chị em lựa chọn. Chứ không phải tôi bắt bỏ vật chất hết, đi theo con đường tâm linh.

Ý tôi muốn trình bày trong lãnh vực cuối thế kỷ 20, nó sẽ xáo trộn trong vấn đề vật chất. Do đó một số hỏi ý kiến tôi làm ăn có được không. Đối với học trò, trực tiếp với tôi nói chuyện, thì tôi kêu anh chị em ngưng. Làm bao nhiêu đó được rồi, đừng phát triển thêm nữa, không có lợi. Tại vì kinh tế càng ngày càng xuống, mà anh chị em tự bỏ tiền vô đầu tư thì tự anh chị em lỗ. Từ huề vốn tới lỗ. Mà huề vốn là lỗ rồi, còn lỗ thì lỗ thêm. Chu kỳ này ảnh hưởng rất lớn cho cuối thế kỷ 20 này. Đừng nghĩ chiến tranh, không có chiến tranh đâu.. Đừng có sợ vấn đề chiến tranh. Tôi khẳng định với anh chị em là không bao giờ có chiến tranh. Đó là chiến tranh kinh tế làm cho người ta khổ sở, chứ không bao giờ có chiến tranh nguyên tử. Chiến tranh kinh tế nó gấp trăm ngàn lần chiến tranh nguyên tử. Tại không có tiền ăn, không có công ăn việc làm, đói khổ, tệ nạn xã hội sẽ bao trùm, thì sẽ còn khó khăn trăm chiều hơn chiến tranh nguyên tử nữa. Chiến tranh nguyên tử thì một, hai nước. Chiến tranh kinh tế thì toàn thế giới. Nước nào cũng không ổn định, thì trật tự xã hội tai hại gấp trăm ngàn lần. toàn năm châu: Mỹ châu, Âu châu, Á châu, Úc châu, phi châu. Trón đâu cũng không khỏi. Nguy hiểm nhất là cái này.

Do đó, học ngành này để chuẩn bị tư tưởng, để cố gắng tiếp xúc với tôi đi, thì gặp những trường hợp xáo trộn đó xảy ra, thì hỏi ý kiến ông Thầy Đáng này nè, ông Thầy Đáng này sẽ giúp cho anh chị em trọn vẹn. Không phải học trò của

tôi, tôi còn giúp được. Còn anh chị em học trò của tôi, không lẽ tôi không giúp khi gặp những trường hợp khó khăn? Do đó ngay từ khóa học này trở về sau, tôi sẽ dạy để được tiếp xúc với tôi, tôi sẽ giúp giải quyết trong vấn đề khó khăn của anh chị em. Tôi bổ túc thêm để anh chị em ý thức được: *vô cùng khó khăn cho cuối thế kỷ 20 này.*

Tôi nói thêm cho nhe: Anh chị em bỏ công sức học lớp 1, 2, 3, 4, 5. Nhưng có biết ông Thầy Đấng này là cho anh chị em vấn đề kinh tế không? Chắc chắn là không biết. Anh chị em bỏ tất cả là bao nhiêu tiền, cộng chung tất cả là chưa tới 2 ngàn đô-la, 1 ngàn đô-la thôi. Nhưng tôi lo kinh tế gia đình cho anh chị em, có biết không? Tôi giải thích cho nghe:

Trong cái tình trạng kinh tế khó khăn toàn thế giới, tất cả mọi người đều nghèo, thiếu ăn. Tuy nhiên thiếu ăn chứ không phải không đủ ăn nhe. Thiếu ăn là không đủ ăn rất nhiều. Thí dụ 1 ngày phải ăn 4 lát bánh mì, mà nếu bị bệnh đâu có ăn được. Anh chị em mới trị bệnh cho người ta. Người ta chi cho anh chị em 1 lát thôi, một lát bánh mì thôi. Mà một ngày anh chị em trị tập thể 1000 người. Người ta cho anh chị em 100 lát bánh mì. Trong khi người ta thiếu ăn, thì trong nhà anh chị em có 1000 lát bánh mì. Lúc đó có tiền mua không được à. Tại đâu có ai bán đâu mà mua. Người ta trừ, khi hết bệnh, người ta cảm ơn, trả công cho anh chị em bằng một lát bánh mì. Một ngày có 1000 lát bánh mì thì đủ nuôi gia đình rồi. Cái thứ nhất. Cái thứ hai nước, cũng thiếu lắm. Không ai có đủ nước hết. Mỗi người trong gia đình có 1 chai nước thôi. Khi anh chị em trị bệnh cho người ta, người ta chia cho có bấy nhiêu đây nước thôi. Mà 1000 người chia nước, thì 1 ngày có mấy chục nước xài. Tắm cũng được chứ đừng nói uống.

Tác dụng của ngành Nhân Điện vô cùng quan trọng cho những năm tới, những thế kỷ tới. Chứ không phải học trị bệnh rồi hết đâu. *Khi anh chị em thấy tác dụng rồi, thì quý, khi quý rồi thì khó gặp ông Thầy lắm.* Lúc đó ông Thầy đâu có rảnh gặp anh chị em. Ông Thầy đâu có rảnh mà dạy anh chị em nữa. Ông

Thầy phải đi năm châu, chứ không phải một quốc gia nào hết. Thì bây giờ tôi khuyên anh chị em học ngành này, cố gắng đi, giữ cái năng lực của mình trọn vẹn đi, giúp cho cá nhân mình trước, giúp cho gia đình mình trước. Sau đó giúp cho dân tộc của anh chị em, và đi xa hơn nữa giúp cho các dân tộc khác cần đến anh chị em. Tôi trình bày với anh chị em để anh chị em ý thức được rằng, anh chị em bỏ công sức rất ít, bỏ tiền bỏ bạc rất ít, nhưng hưởng rất nhiều, đó là niềm an ủi duy nhất của anh chị em. Tại vì anh chị em muốn học ngành này phục vụ cho cá nhân, cho gia đình, nhưng thật sự anh chị em phục vụ cho mọi người, và mọi người sẽ bảo vệ cho anh chị em, lo lắng cho anh chị em. Cố gắng đi, tôi nói câu này ra, tôi dạy cho anh chị em biết để ý thức trong tư tưởng, mà cố gắng phát triển ngành Nhân Điện này đi. Người lợi đầu tiên nhất đó chính là anh chị em. Anh chị em bỏ hàng chục ngàn, hàng trăm ngàn Mỹ kim, bị bệnh bị đau không giải quyết gì được hết. Anh chị em bỏ một thời gian rất ngắn, bỏ một số tiền rất ít để học, mà anh chị em được bảo vệ sức khỏe của anh chị em để hưởng thụ những gì anh chị em làm từ trước tới giờ, thì thấy cái này là hạnh phúc hoàn toàn. Anh chị em nghe tôi giảng bài, ý thức được, thì thấy học ngành Nhân Điện này như thế nào. Và trong tương lai thấy thế nào, thì anh chị em sẽ cố gắng thực hiện cái này để bảo vệ thể xác của anh chị em, để phát triển vấn đề tâm linh.

THẦY TRỊ BỆNH TẬP THỂ

Chuẩn bị trị bệnh. Tôi nhắc lại, tất cả bệnh trạng nào, nằm ở luân xa nào thì dùng luân xa 6 nghĩ đến luân xa đó của mình. Những nơi nào ở ngoài bị đau thì nghĩ nơi đau đó. Nếu không bị bệnh bị đau thì nghĩ ngay mạch máu của mình để tôi truyền năng lực vô tất cả các luân xa và nơi đau, cũng như mạch máu cho anh chị em nhe.

Tôi ngồi đây, tất cả anh chị em ngó thẳng lên đây, dùng luân xa 6 của mình nghĩ tới những bộ phận trong luân xa bị bệnh. Tôi sẽ giúp cho.

Tôi cũng nhắc lại, tôi trị bệnh rồi, thì ngày hôm nay đừng có trị nữa, trị nữa thì giống như không trị gì hết tron, trụi hết.

Chuẩn bị nhe, ngó thẳng lên này hết.

THẦY ĐÁNG:

Trước khi tiếp tục câu hỏi, có một số bệnh trạng, bất cứ bệnh trạng gì nhe, khi tôi truyền điện để tôi trị bệnh tập thể, hoặc giả anh chị em về nhà trị bệnh cá nhân, giữa người này trị bệnh cho người khác, bệnh đau nhức xương khớp trong cơ thể, trước khi trị bệnh thì đau ít, nhưng trị bệnh ngày thứ nhất, thứ nhì, thứ ba, thì sự đau đơn tăng lên gấp 3 lần. Để tôi giải thích cho nghe. Sở dĩ đau nhiều, vì mạch máu của anh chị em bị teo, do đó lượng máu không luân lưu được, làm cho bị bệnh. Khi chúng ta trị bệnh rồi thì *mạch máu nở ra, dòng máu luân lưu trong mạch máu*, làm cho *bị đau nhức*. Và cái lượng máu nuôi xương bắt đầu tăng trưởng. Thì sự tăng trưởng của xương giúp cho xương hết đau nhức, làm cho anh chị em bị đau thêm nhiều lần. Tuy nhiên đau nhiều trong vòng 3 hoặc 5 ngày, thì khi lượng máu luân lưu quen mạch máu rồi, thì làm cho hết bệnh hết đau. Chứ nếu anh chị em nghĩ rằng, đau ít mà khi trị bệnh thì đau nhiều, sợ nên ngưng không trị nữa, thì chắc chắn không bao giờ hết bệnh được.

Tôi giải thích để yên tâm và hiểu tại sao đau nhiều hơn, và tại sao nên tiếp tục trị đến khi lành bệnh.

36. Kính chào Thầy, câu hỏi thứ nhất có hai phần: phần thứ nhất, vấn đề thiêu người chết, phải đợi một thời gian nào tốt nhất mới nên thiêu, phải đợi bao lâu? Để giúp linh hồn người ta tiến triển?

Phần thứ hai, trong trường hợp người đó bị tai nạn chết, linh hồn chắc sẽ bị bơ ngỡ lắm, nếu mình ở gần thì giúp được. Còn ở xa, những người thân, làm sao giúp được linh hồn đó về với cõi sáng?

Về vấn đề ghép bộ phận. Người cho bộ phận, linh hồn sẽ ra sao? Người nhận thì linh hồn sẽ ra sao?

Cái vấn đề thể xác chết rồi, tùy theo gia đình của anh chị em. Theo ý kiến của tôi, khi mà chết, linh hồn bình thường, thiêu sớm chùng nào tốt chùng đó. Tại vì khi chưa thiêu, cái linh hồn còn ở ngoài hoài, chờ. Chờ đến chùng nào thể xác thiêu, chôn rồi mới đi.

Còn giống như anh chị em trong ngành Nhân Điện chúng ta, bị chết, thì linh hồn chúng ta tái kiếp liền. Dưới điều kiện là luân xa còn 100%. Vấn đề thể xác, thiêu chùng nào thì thiêu, không quan trọng. Còn những linh hồn bình thường thì theo ý kiến tôi, nên chôn hoặc thiêu sớm chùng nào tốt chùng đó. Để không ích lợi gì hết. Để thì linh hồn nuôi tiếc thể xác, tội nghiệp cho linh hồn đó. Nhưng tùy hoàn cảnh của gia đình, thích chùng nào cũng được, không gì trở ngại.

Cái thứ hai, khi bị tai nạn bất cứ nơi nào, thì không giúp được gì nếu không có anh chị em ở đó. Ngay cả tôi cũng vậy. Tôi ở ngoại quốc, gia đình của tôi có một số bị bệnh, chết, thì tôi phải nhờ những người học lớp 3 ở bên Việt Nam đi đám ma, lại đó cầu nguyện cho linh hồn đó tái kiếp. Việc này thì được, chứ cá nhân của tôi, tôi dùng luân xa 6, hoặc khả năng của tôi đưa linh hồn từ bên Việt Nam đi tu tái kiếp không được. Do đó không thể nào giúp được từ đằng xa. Ngoại trừ ở gần mới giúp được. Tôi cũng khuyên đừng bao giờ nghĩ rằng học cái này rồi, dùng luân xa 6 được rồi, rồi cầu nguyện cho linh hồn tái kiếp, thì chắc chắn không bao giờ được. Mà nếu làm hoài như vậy thì sẽ từ từ mất năng lực. Nhớ điểm này.

Như tôi trình bày hồi sớm tới nay, cái cơ thể vật chất là cái thể xác cấu tạo, nuôi dưỡng anh chị em bằng lương thực thực phẩm, nó không có ảnh hưởng gì vấn đề linh hồn hết. *Linh hồn là một khối sáng*, dù cho bộ phận hoặc ghép bộ phận vô thể xác, không có ảnh hưởng gì về linh hồn của anh chị em hết. Không có tác

dụng và tác hại gì về linh hồn hết, cho hay nhận cũng vậy. Đôi khi cho bộ phận là một hình thức hy sinh thì linh hồn anh có thể là tăng trưởng trong lãnh vực tâm linh. Nếu cho vì tình thương, thì linh hồn phát triển cao độ hơn.

THẦY NHẮC NHỞ NHỮNG BÁC SỸ:

Tôi biết trong lớp 5 này có một số anh chị em bác sỹ học rất nhiều. Sẵn dịp tôi cũng nhắc nhở cho anh chị em bác sỹ. Anh chị em hành nghề bác sỹ, thêm hành nghề châm cứu, mà châm cứu theo phương pháp Nhân Điện của chúng ta, cái phần đó thì ăn tiền. Và phân trị bệnh theo bác sỹ thì ăn tiền, vì phải lo tất cả các chi phí khác để trang trải, nên ăn tiền. Tôi cũng nhấn nhủ cái này quan trọng vô cùng, phải ghi chú cho kỹ: Khi nào tình trạng kinh tế rất nghèo ở các quốc gia khác, thì lúc đó người dân không có tiền để đi bệnh viện hoặc đi bác sỹ đâu. Chắc chắn điều đó sẽ xảy ra nếu kinh tế kiệt quệ. Tôi không biết địa phương nào, quốc gia nào, tuy nhiên tình trạng đó sẽ xảy đến. Khi xảy đến thì anh chị em bác sỹ, nếu hành nghề cá nhân của anh thì ăn tiền, còn nếu hành nghề Nhân Điện, *trị bằng luân xa không*, thì *đừng bao giờ ăn tiền* người ta hết. Khi không ăn tiền thì ngược lại, người ta giúp lại bằng lương thực, nước, thì sẽ gấp nhiều lần hơn khi anh chị em trị bệnh cho người ta. Tại lúc đó người ta đâu có tiền trị bệnh, nhưng giúp cho người ta hết bệnh bằng ngành Nhân Điện, thì anh chị em có ăn còn hơn anh chị em không có một miếng bánh mì nào.

Tôi nhấn nhủ cho anh chị em biết rằng, cái tình trạng sắp tới, không biết thời điểm như thế nào nhưng nếu có thì áp dụng giống công thức tôi chỉ, còn nếu không áp dụng công thức tôi chỉ, trị bệnh ăn tiền người ta thì không bao giờ người ta đến nữa. Tôi nhắc nhở, phải thực hiện những gì tôi nói, thì chắc chắn sẽ thành công, và thành công lớn nữa.

37. Làm thế nào để chúng tôi không bị mất luân xa?

Những điều kiện học ở cấp 3 có bốn yếu tố làm cho bị mất năng lực, zero %(0%): Yếu tố thứ nhất, là không chấp nhận ngành Nhân Điện, bỏ cuộc. Cái

thứ hai, con dưới 12 tuổi nếu bị bệnh, không trị. Cái thứ ba, trị bệnh ăn tiền người ta. Người ta cho thì lấy được. Cái kế tiếp nữa là đừng bao giờ lợi dụng người ta, thấy người ta hết bệnh, bày đặt gửi mua cái radio, gửi người ta mua cái tivi mà không bao giờ đưa tiền lại. Cái đó không được. Cái đó là gián tiếp ăn tiền người ta. Yếu tố thứ tư, thì chưa bao giờ có, nhưng sắp xảy ra, nếu anh chị em trị bệnh một nhà giàu nào đó thiệt là nhiều tiền, người ta hết bệnh, có thể tặng cho anh chị em 5, 10 triệu. Số tiền nhiều quá, thì phải bị đóng thuế, mà sau khi đóng thuế rồi, chừng nào dư một triệu mỹ kim trở lên, thì nên tặng cho cơ quan từ thiện 70%. Anh chị em được hưởng 30% thôi. Cơ quan từ thiện chứ không phải thành lập của gia đình, rồi chia 700 ngàn cho gia đình. Cái đó càng chết sớm nữa. Nếu không vi phạm bốn điều kiện đó thì chắc chắn giữ vững luân xa hoài.

38. Thầy dạy dùng tư tưởng để tiếp xúc, thì câu trả lời của Thầy nó sẽ như thế nào? Những người học tới khóa 5 rồi, làm những chuyện xấu (giết người...), hoặc không có hiếu với cha mẹ, thì luân xa của họ như thế nào?

Khi anh chị em ngồi như thế này tiếp xúc với tôi, có 2 cách trả lời. Nếu direct, trực tiếp thì bằng tư tưởng. Thí dụ câu hỏi như thế này: “Thầy ơi, người đó bị đau bao tử, tại sao năm, bảy bữa nay tôi trị hoài không hết, Thầy có cách nào chỉ cho tôi phương pháp hay nhất, hoặc cách nào?” Tôi sẽ trả lời với anh chị em: “bắt đầu phải chuẩn mạch lại, coi phải bao tử hay không, thì trị mới trúng bệnh được”. Tôi trả lời trực tiếp bằng tư tưởng, tiếng Thái Lan nghe. Gián tiếp thì qua ngày hôm sau, anh chị em tự động, thay vì trị luân xa 3 hoài, anh chị em trị luân xa số 2 và 5, tự động anh chị em đổi cách trị. Đó là gián tiếp, không nghe trả lời trực tiếp thì gián tiếp sẽ biết đổi công thức trị bệnh.

Như anh chị em thấy học lớp 5 nghe, dù cho người đó giết người, dù cho người đó làm chuyện xấu thì đó là chuyện của người ta. Anh chị em không có quyền phê phán được. Mà có tội hay không có tội, thì chỉ có Thượng Đế quyết định cái

này thôi. Anh chị em đâu có biết nội bộ của người ta như thế nào. Nhiều khi trong cái chuyện người ta làm xấu mà trong đó có cái tốt, anh chị em đâu có biết. Thành ra anh chị em miễn phê phán. Nếu *phê phán* thì lo *suy nghĩ hoài thì chậm đường tu* của anh chị em. Tôi khuyên, tốt nhất, mỗi một người có một nhiệm vụ riêng, và mỗi một người có một duyên nghiệp (nghiệp quả) riêng. Thành ra chúng ta đừng bao giờ phê phán người khác, mà chính chúng ta phải dòm kỹ lại chính chúng ta. Nếu thấy cái nào không tốt thì nên bỏ đi, đừng có áp dụng. Học hỏi cái nào tốt thì áp dụng. Cái nào xấu thì đừng có áp dụng. Cái đó là điều hay nhất cho anh chị em.

Trong 10 cái tốt, có 2 cái xấu. Mà anh chị em tưởng 10 cái tốt đó tốt hoàn toàn, không phải đâu. Trong 10 cái tốt có 2 cái xấu, anh chị em đâu biết được. Nếu lấy 10 cái tốt không, không biết được 2 cái xấu, thì vô tình anh chị em sẽ xấu. Tuy nhiên, trong 10 cái xấu, 2 cái tốt – nếu nghĩ người ta xấu không, có 2 cái tốt đặc biệt nhất áp dụng để giúp cho người ta, mà thấy người ta xấu, anh chị em bỏ hết. Thì đôi khi 2 cái tốt đó người ta làm công quả công đức tới 100 ngàn lần, thì 8 cái xấu ăn thua gì! Tôi khuyên *đừng bao giờ phê phán chuyện làm của người ta hết*. Cần nhất là lo bản phận của mình, lo cái thể xác của mình, tốt nhất. Chứ anh chị em phê phán người ta trệt hết, mà dành quyền phê phán đó, xấu hay tốt, đúng hoặc sai, cho Thượng Đế phê phán người này, công bằng nhất. Có tội thì Thượng Đế sẽ trừng phạt. Có công thì Thượng Đế sẽ giúp. Mà vấn đề có công hay tội chỉ có Thượng Đế biết rõ thôi.

Ngay chính bản thân của anh chị em, anh chị em cũng không biết rõ cái bản thân của anh chị em, thì làm thế nào anh chị em biết cái bản thân của người khác? Xin lỗi: Hia vợ chồng của anh chị em. Những cái bí mật của người chồng, người vợ đâu có biết, đôi khi những bí mật của người vợ, người chồng cũng không biết luôn. Đó là 2 người ở gần nhau nhất, có thể ở với nhau 5 năm, 10, 20, 30 năm nhe, không ai biết hết. Hồi xưa người con trai có bồ, dẫu hoài, trước khi chết, người con trai mới nói là “em tha lỗi cho anh, 40 năm về trước

anh có bồ”. Không phải tha lỗi cũng phải tha, vì chồng mình sắp chết rồi “thôi anh chịu khó nhắm mắt đi, bề nào cũng được 40 năm, không quên được đâu, bỏ”

Thành ra anh chị em phải thông cảm cho tất cả mọi người, đừng bao giờ phê phán người đó xấu hết, mà nên thương hại cho họ. Tốt hơn nhất, nếu họ làm xấu. Nhớ nhe. Điều đó quan trọng để anh chị em phát triển vấn đề tâm linh.

39. Có những tài liệu nói về lịch sử của Thầy học ngành Nhân Điện từ Sư Tổ, nhưng trong những tài liệu đó, rất tóm lược về quá trình của Thầy học môn Nhân Điện này. Nhân dịp học lớp 5, Thầy có thể chia sẻ với chúng con một vài chi tiết về quá trình đó không? Cảm ơn Thầy.

Ai cũng muốn hiểu tiểu sử của tôi hết. Trong cuốn sách thì để ngắn gọn thôi. Nhưng mà tôi sẽ nói cho nghe một đoạn nhe. Anh chị em chịu nghe không?

Như anh chị em thấy, anh chị em là sung sướng nhưt. Học có 3 tuần lễ thôi, trong khi đó tôi học 2 năm. Anh chị em ngồi học 3 tuần lễ, vừa học, vừa đi du lịch, ở khách sạn, ăn nhà hàng, sung sướng quá. Trong 6 tháng trường, tôi đi tu học, tôi ăn cơm với cải, với nước tương, ngoài ra không ăn gì hết, trong 6 tháng trường. Mà 24 tiếng đồng hồ tôi ngủ có 2 tiếng thôi. Thấy chưa, anh chị em sung sướng quá rồi, còn gì nữa, có mình ông Thầy là cực nhưt thôi. Là phải chịu khó 6 tháng như vậy. Sau đó tôi bắt đầu ăn mặn lại, và thực tập 18 tháng, là trọn vẹn 24 tháng.

Tuy nhiên tôi học như vậy, và chịu đựng như vậy thì mới có năng lực dồi dào, và tôi được khai mở luân xa 100%, mà 7 luân xa. Do đó tôi thông suốt tất cả mọi sự việc, tôi mới giúp cho anh chị em được ngày hôm nay, và trong tương lai các nước trên thế giới nữa. Không phải đơn giản, vô cùng khó khăn khi tôi đi tu học. Ngày hôm nay có được là cũng nhờ Thượng Đế và các Đấng thiêng liêng cao cả trợ duyên và giúp cho tôi hoàn thành nhiệm vụ tôi học cách nay 23 năm về trước.

Thì cái nhiệm vụ của tôi ở thời kỳ sau cùng của thế kỷ 20 này, để chuyển tiếp thế kỷ 21, vô cùng quan trọng. và giúp cho 5 châu chứ không riêng châu nào hết. Mà cái châu nào, hoặc quốc gia nào có duyên trước thì tôi sẽ đến trước tôi giúp. Quốc gia nào, chưa có duyên thì tôi sẽ đến sau. Tôi không phân biệt quốc gia nào hết. Tuy nhiên, sau 5, 6 năm tôi dạy học, cái lần sau cùng tôi dạy lớp 3, 4 tại Thái Lan. Đất nước Thái Lan là một đất nước tu, do đó Thượng Đế cho hưởng 25 thế kỷ, chứ không phải một thế kỷ đâu. Suốt 25 thế kỷ, đất nước Thái Lan được hưởng vấn đề tâm linh, phát triển trong vấn đề tu. Chứ đừng nghĩ rằng ông Phật Thích Ca tái sinh bên Ấn Độ, rồi phát triển tâm linh cao độ ở Ấn Độ. Không có đâu. Phát triển tâm linh sau khi Đức Phật Thích Ca chết rồi, thì phát triển vấn đề tâm linh tu học ở đất nước Thái Lan, 25 thế kỷ rồi.

Nhưng tôi cho biết, thời kỳ sau cùng là năm 1975 là chấm dứt 25 thế kỷ của đất nước Thái Lan, không còn phát triển tâm linh nữa. Nhưng đất nước Thái Lan có nhiều vị Thầy rất giỏi biết rằng đất nước Thái Lan không còn phát triển tâm linh nữa, mà phải chuyển tới một quốc gia khác. Nhưng những vị thầy bên Thái Lan để lại những gì, đất nước Thái Lan không hiểu gì hết. Không thực hiện được. Và cũng may mắn nhất, lần sau cùng này là tháng chạp vừa qua, trước khi tôi đến Tây Ban Nha này dạy lớp 5, thì tôi dạy lớp 3, 4 ở Thái Lan, và tôi thăm viếng nhiều chỗ ở đất nước Thái Lan, thì tôi quyết định tôi sẽ giúp dân tộc Thái Lan, để phát triển trong vấn đề tâm linh và đi xa hơn nữa, thì tôi mong rằng trong tương lai, tất cả các quốc gia trên thế giới sẽ luôn luôn hướng về phương Đông học hỏi, nghiên cứu phát triển vấn đề tâm linh.

Cái phần này tôi biết là quan trọng vô cùng, tôi biết tất cả anh chị em đều muốn biết hết, đó là cái tình cảm riêng tư của tôi. Chắc chắn người nào cũng muốn biết hết. Lớp này tôi sẽ trình bày, đặc biệt lớp này, cho anh chị em biết.

Anh chị em nên nhớ rằng nhe, tôi cũng như anh chị em, tôi cũng ăn cũng mặc giống như anh chị em, và tôi cũng có vợ, con như anh chị em. Và anh chị em bị

bệnh, tôi cũng bệnh như anh chị em. Chứ đừng nghĩ rằng ông Thầy này sống khác người thường. Ông Thầy giống như người thường vậy. Anh chị em bệnh, tôi cũng bệnh nhưng may mắn hơn anh chị em một cái, là khi bệnh tôi trị bệnh tôi hết liền. Chứ nếu tôi bệnh, trị không hết, làm sao tôi đi dạy học được, làm sao tôi đi hết chỗ này đến chỗ kia được. Tôi đi không có thời gian nghỉ. Thời gian nghỉ của tôi là lúc tôi lên máy bay, sung sướng nhất, tôi không bị bận rộn. Còn tôi đi tới nơi nào, tôi cũng bị bận rộn. Thí dụ tôi đi tới đây, tôi giải quyết trung tâm này, khác, tôi đâu có thời gian nghỉ. Rồi tôi đi chỗ khác cũng vậy, giống nhau. Thời gian tôi rỗi rãi nhất là lúc tôi ngồi máy bay. Đi xa chừng nào tôi khỏe chừng đó. Tôi cực lắm chứ không phải sung sướng đâu. Đó là cuộc đời của tôi để tôi phục vụ cho tất cả mọi người. Nhưng tình cảm riêng tư của tôi, người nào làm vợ tôi khó lắm. Thành ra không người nào làm vợ tôi được, vì chỗ đó tôi luôn luôn đi một mình. Đôi khi tôi phải ráng chịu.

Không có người nào làm vợ tôi được hết. Không phải tại tôi khó. Tại công việc tôi nhiều quá rồi người này muốn làm vợ tôi, được rồi, theo tôi, nhưng tôi lo phục vụ cho người ta không à, không phục vụ cho bà, rồi bà đâu có chịu, bà đi. Ngay cả người đầu tiên cũng vậy. Tôi lo phục vụ cho người ta không, nhà tôi bỏ, vợ tôi bỏ, con tôi bỏ. Trong suốt mười mấy năm trường thì tôi có quen 2, 3 người thiệt, cuộc đời riêng tư của tôi như vậy, nhưng không người nào thành hết. Tại tôi đi dạy học không, tôi lo giúp trị bệnh cho người ta không, thì tôi đâu có phục vụ cho người mà ..., người mà người ta thương tôi nhe ..., họ chán, họ bỏ đi. Thành ra coi như là tôi xách vali một mình hoài. Cái này tôi không có buồn, tại nhiệm vụ tôi vậy. Thà là tôi bỏ người yêu còn hơn là bỏ anh chị em. Người nào muốn làm vợ tôi, là phải giống như tôi, phục vụ cho mọi người thì mới tồn tại. Ngay cả vợ trước của tôi cũng vậy, và ngay cả mấy người yêu sau này cũng vậy. Nếu cùng quan điểm của tôi, phục vụ cho nhân loại thì chắc chắn là được. Nhiệm vụ của tôi, là tôi cầu nguyện với Thượng Đế, xuống trần gian này để tôi phục vụ cho nhân loại chứ không phải phục vụ cho người yêu đâu.

Mà người yêu nào mà không chấp nhận phục vụ nhân loại, thì người đó chắc chắn phải xa tôi.

Anh chị em cũng thông cảm cho tôi nhé. Tôi biết thế nào cũng hỏi cái này. Tôi nói anh chị em biết trước, đôi khi tôi cũng muốn có vợ lắm, đôi khi tôi cũng muốn có người yêu phục vụ cho tôi lắm, nhưng phục vụ cho tôi thì được, mà tôi phục vụ là không được, thì lên đường. Thôi bao nhiêu đó cũng đủ rồi nhé. Vừa đời, tôi nói tình cảm riêng tư của tôi, vừa đạo tôi trình bày hết rồi. Thôi bây giờ bắt đầu học nhé.

40. Thưa Thầy, tôi có 2 câu hỏi. Câu hỏi là: Về sau, Thầy có dạy chữa bệnh bằng thần giao cách cảm, tôi muốn biết trong trường hợp nào có thể chữa bệnh bằng thần giao cách cảm, thí dụ người đó bị bệnh thần kinh, họ đâu có ý thức được là họ bị bệnh thần kinh? Nếu mình có thể chữa bệnh thần kinh của người đó bằng thần giao cách cảm không?(về sau, khi học lớp đặc biệt rồi)

Người đó tự tử. Sự tự tử đó có trở ngại gì trong đường tâm linh của họ không?

Anh chị em có biết anh chị em đi học được chưa, mà hỏi? cái này là cái thứ nhất. cái thứ hai, tôi chưa dạy mà hỏi cái gì. Thấy chưa? Chưa dạy mà hỏi, thì làm sao tôi trả lời cho anh chị em. Thành ra coi như tôi dạy lớp này cho anh chị em trước sao? Anh chị em cũng thông cảm dùm nhé. Khi nào tôi dạy lớp dùng luân xa 6, thì lúc đó hỏi, để tránh tình trạng mất thời gian thì đừng hỏi ngoài đề. Tôi nghiệp cho anh chị em quá. Ráng đi, nếu có học được thì tôi sẽ dạy hết cho về giúp cho người ta. Còn tạm thời bây giờ chưa được.

Nên nhớ rằng đừng bao giờ nghĩ tự tử là hết. Không có hết đâu. Sống ở ngoài đời này, nghĩ tự tử là trọn vẹn, khỏe. Không khỏe đâu. Nó còn khổ gấp trăm gấp ngàn lần nữa, vì linh hồn anh chị em không ai chứa hết. Tại anh chị em muốn hủy diệt trong khi linh hồn còn tồn tại trong thể xác 10 năm, 20 năm, mà tự vẫn là linh hồn ra ngoài, không biết đi đâu được. Khi không đi đâu được hết, linh hồn sẽ ân hận suốt đời. Đừng bao giờ quan niệm: tôi khổ quá, tôi chết cái cho

khỏe. Không khỏe đâu. Tôi khuyên nếu có bè bạn, quen biết thì giải thích cho người ta, để tránh tình trạng người ta tự tử không ích lợi gì hết tron, mà đường tâm linh càng ngày càng xuống.

41. Con xin hỏi về Kim Tự Tháp, Thầy có nói có khoảng 30 chục tới 50 000 năm, thì vấn đề cách xây Kim Tự Tháp có 4 góc, có ý nghĩa gì về thổ, hỏa và thủy, gió? Kim tự tháp có 13 tầng, có ảnh hưởng gì đến những vì sao trên trời? Đá từ đâu đem lại?

Cái hình Kim tự tháp tôi thực hiện 13 tầng, chứ không phải Kim tự tháp có 13 tầng đâu. Kim tự tháp bên Ai cập có nhiều tầng chứ không phải 13 tầng. Những tầng đá đó, có lần tôi trình bày ở các lớp khác, ngay cả ở Thái Lan vừa rồi. Vùng sa mạc Saharah bên Ai cập không có một ngọn núi nào hết, thì làm thế nào có đá để xây dựng Kim tự tháp? Mà trong sách vở bên Ai cập viết là tốn 20 năm và 100 000 người để xây dựng Kim tự tháp. Theo quan niệm của tôi nghĩ,, dù cho tốn 1 triệu người và tốn hàng trăm ngàn năm cũng không xây dựng Kim tự tháp được. Tại thời kỳ đó không có phương tiện nào để nâng một tảng đá 3, 4 tấn, chông chát từ dưới đất lên trên được. *Và tôi biết kim tự tháp xây dựng bằng luân xa 6!* Di chuyển một tốc độ rất nhanh, những tảng đá 3, 4 tấn từ hàng chục ngàn cây số, hàng trăm ngàn cây số, để xây dựng Kim tự tháp. Ngoài ra không có một phương tiện vật lý nào có thể xây dựng Kim tự tháp được hết. Tại họ không biết, nên vẽ trong sách vở. Vì chỗ không biết, làm thế nào nhân loại nghiên cứu được? Giống như tôi trình bày, hỏi trước người ta quy định Kim tự tháp có 5000 năm. Khi tôi đến Ai cập tôi minh định từ 30 chục tới 50 000 năm. Trong thời gian tôi ở bên Ai cập, thì sau 2 ngày những nhà khảo cổ quy định Kim tự tháp có ít nhất 14 000 năm. Thì sự chênh lệch là 9 000 năm. Làm thế nào nghiên cứu đúng mức khi có sự sai lệch như thế đó?

Anh chị em cũng thông cảm rằng, những nhà khảo cổ không đủ khả năng để nghiên cứu mức độ Kim tự tháp có từ lúc nào. Và tôi thí dụ một lần nữa cho

thấy: Kim tự tháp quy định 5000 năm, nhưng tại sao những ngôi mộ của những ông vua chết 3000 hoặc 3500 năm. Thì 1500 năm về trước không ai chết sao? Đó là sự viết sách vở không đúng.

Không có thấy mồ mả nào 5000 năm hết. Chỉ có mồ 3500 năm trở lại thôi. Vô lý nhất. Người ta vẫn đọc, bởi lẽ những người không hiểu viết ra, rồi những người đọc cũng không hiểu luôn, thì làm sao nghiên cứu được? Tôi chỉ cho những nét nhỏ, và bình thường mà chúng ta thấy được. Thì những nét lớn thì anh chị em làm sao biết được? Do đó, yên tâm đi, dù muốn dù không, tôi là Thầy, hướng dẫn cho anh chị em, chắc chắn tôi hiểu biết rất nhiều, mà hiểu biết rất nhiều để tôi phục vụ nhân loại, trong đó tôi phục vụ cho anh chị em trước tiên hết. *Tôi đào tạo cho anh chị em thiết giỏi để trong tương lai tôi và anh chị em nắm tay với nhau phục vụ nhân loại.*

Kế tiếp, sở dĩ tôi thực hiện cái Kim tự tháp bằng hình vẽ của ngành Nhân Điện của chúng ta, có 13 tầng. Nhân loại của quả địa cầu chúng ta đang ở, 1 năm có 12 tháng thôi, từ 1 tới 12 rồi trở lại 1. Tôi thực hiện Kim tự tháp có 13 tầng, đó là ý nghĩa của ngành Nhân Điện chúng ta, lấy số 13 này là ngoài Vũ trụ, tượng trưng bằng 7 cái luân xa. Lấy Năng lượng vũ trụ bằng tầng số 13 này, theo khoa học là Năng lượng của Vũ trụ, theo tâm linh là tầng cao độ nhất của Thượng Đế, mà chúng ta đem điện năng của Thượng Đế vô trong cơ thể chúng ta, thì chúng ta làm cái gì cũng được. Do đó tôi thực hiện tầng thứ 13, đáp ứng nhu cầu 7 luân xa, dưới điều kiện anh chị em được khai mở 100% thì anh chị em làm được tất cả. Đời thì giúp cho người ta hết đau hết bệnh. Đạo thì phát triển vấn đề tâm linh giúp linh hồn bất tử bất diệt tái kiếp đi tu. Ai làm được việc này? Suy nghĩ coi, ai làm được việc này? Suốt 50 000 năm, chứ không phải 500 năm, 5000 năm nhe, chưa ai làm được. Thời kỳ này làm được thì anh chị em biết như thế nào rồi. Chắc chắn có bàn tay của Thượng Đế xuống dưới trần gian này giúp chúng ta, nhân loại đó. Yên tâm đi, trước sau, sau trước chúng ta cũng giúp nhân loại được.

Có lần tôi trình bày với anh chị em. Anh chị em là người bình thường, học chưa đầy 3 tuần lễ, mà được *quyền năng khả năng* như thế này, thì biết được cuộc đời của nhân loại sẽ thay đổi rất lớn của đầu thế kỷ 21. Anh chị em được học ngành này là sung sướng nhưt Đời, mà Đạo cũng sung sướng. Khoa học, anh chị em cũng sung sướng, mà tâm linh anh chị em cũng sung sướng. Nhưng mà được bao nhiêu người học? Trong 7, 8 tỷ người ở thế gian này, mà học lớp 3, 4, 5, vón vẹn được 150 000 anh chị em. Rất ít. Trong khi đó, lớp 1, 2 thì hàng trăm ngàn người, đâu có đáng kể, tại vì chưa đủ khả năng để giúp cho người ta nhiều bệnh trạng. Lớp 1, lớp 2 thì tính không hết, vì rất nhiều. Nhưng tôi không đủ thời gian để đi các quốc gia khác tôi giúp. Thì anh chị em may mắn nhưt là được học lớp 3 rồi, lớp 4, lớp 5 rồi, là cuộc đời của anh chị em sung sướng lắm, anh chị em có biết không? Bây giờ chưa có thấy sung sướng nhiều đâu. *Khi mà cuộc điện xảy ra cho nhân loại, khó khăn cho năm châu, lúc đó mới thấy cuộc đời của anh chị em sung sướng.* Chứ bây giờ thấy sung sướng, mà chưa thấy sung sướng nhiều đâu. Một, hai năm tới đây, nhân loại sẽ khó khăn, thì lúc đó thì anh chị em sẽ thấy sung sướng. Đời thì thấy sung sướng. Đạo cũng thấy sung sướng. Sẽ đạt được hai lãnh vực này. Do đó tôi thực hiện ngành Nhân Điện bằng Kim tự tháp 13 tầng. Là lấy Năng lượng vũ trụ để đáp ứng nhu cầu giúp nhân loại bằng khoa học. Lấy điện năng của Thượng Đế để giúp cho nhân loại phát triển vấn đề tâm linh. Đó là ý nghĩa số 13. Số 13 là của Thượng Đế, mà hầu hết những người Âu châu rất sợ số 13 này. Sở dĩ họ sợ là vì quyền năng khả năng tối thượng của Thượng Đế, nếu không khéo thì đi sai đường hướng của Thượng Đế. Mà làm thế nào để lấy điện năng của Thượng Đế vô cơ thể anh chị em được đây? Dưới điều kiện là phải được khai mở luân xa 100%, còn nếu không khai mở luân xa 100% thì chắc chắn không lấy điện năng của Thượng Đế được. Và không lấy Năng lượng vũ trụ vô cơ thể anh chị em, giúp cho mình có sức khỏe, giúp cho người khác hết bệnh hết đau được. Đó là ý nghĩa Kim tự tháp có 13 tầng mà tôi thực hiện cho ngành Nhân Điện của chúng ta.

Thầy nói vài lời trước khi hết giờ:

Ngành Nhân Điện của chúng ta bắt đầu năm 1997 vô cùng quan trọng. Thành ra anh chị em *cố gắng* nhe. Trong lãnh vực của anh chị em, *cố gắng* phục vụ cho mình, cho gia đình mình đi, anh chị em nào có trung tâm chi nhánh, thì *cố gắng* thực hiện, dạy nhiều chừng nào tốt chừng đó đi. Cái điều này quan trọng lắm. Trong tương lai của toàn thế giới, phải học cái ngành này, và nước nào học nhiều nhất, thì nước đó sẽ may mắn nhất. Nước nào học nhiều nhất thì nước đó sẽ được người ta mời tới để giúp các quốc gia khác. Tôi cũng nhắn nhủ, không phải trước mặt của mấy anh em Thái Lan ở đây, mà tôi sẽ nói cho mọi người biết là Thái Lan lên. Không phải như vậy. Tôi đã từng dạy học và giải thích với anh chị em: *chân lý không của riêng ai hết. Chân lý là của Thượng Đế, mà chân lý cho dân tộc nào thì dân tộc đó hưởng*. Chân lý cho cá nhân người nào thì người đó hưởng chứ không riêng của ai hết. Giống như cuộc đời sự nghiệp của tôi, tôi là người Việt Nam, ông tổ là người Tích lan. Tại sao người Tích lan thì không truyền cho người Tích lan, lại truyền cho người Việt Nam? Thì đâu phải riêng của tôi đâu. Do đó, tôi thấy đất nước *Thái Lan tiếp tục cuộc hành trình 25 thế kỷ* vừa qua, thì giờ phút này mặc dầu là chấm dứt, nhưng tôi *cố gắng* thực hiện, giúp cho dân tộc Thái Lan phát triển vấn đề tâm linh nữa. Do đó thì những năm tới đây, bây giờ cho tới cuối năm 2000, chắc chắn tôi sẽ phát triển vấn đề tâm linh bên Thái Lan rất nhiều. Để trên cái đà phát triển đó và để cơ hội đó, dân tộc Thái Lan ý thức được vấn đề tâm linh, càng ngày càng phát triển thêm Thái Lan, và giúp cho tất cả dân tộc khác trên thế giới đặt chân tới Thái Lan để nghiên cứu thêm trong lãnh vực tâm linh, phát triển thêm cho quốc gia của mình. Và tôi cũng mong muốn rằng trong tương lai, bắt đầu năm 97 trở về sau, thì tất cả các nước trên thế giới và tất cả anh chị em học ngành Nhân Điện chúng ta, có điều kiện thuận tiện, anh chị em chắc chắn sẽ đến Thái Lan một lần để học hỏi, nghiên cứu tâm linh, cái khóa cao nhất tôi sẽ đạt tại Thái Lan. Chắc chắn trong số anh chị em ở đây có một số sẽ được học, và một số sẽ không được

học. Tuy nhiên trong lãnh vực học hỏi vấn đề tâm linh, thì tôi sẽ mở nhiều lớp tại Thái Lan để cho các nước trên thế giới tập trung về đó học hỏi và nghiên cứu.

42. Tôi muốn hỏi, xin Thầy cắt nghĩa về những người ở hành tinh khác tới để làm gì, mà tại sao người ta tới?

Tại sao Thầy không cho phép chúng tôi hợp tác nhau chữa bệnh tập thể, nghĩa là nhiều người ngồi chung quanh vòng tròn để chữa bệnh một người, ví dụ như gửi tư tưởng tốt để cho người đó mau lành. Hay là chữa quả đất cho đỡ bị hư. Vì lý do gì mà Thầy không cho phép chúng tôi ngồi chung với nhau, một nhóm, để làm công việc này?

Đừng bao giờ nghĩ rằng những người ở hành tinh khác xuống thăm viếng chúng ta. Không bao giờ có chuyện đó. Sẵn dịp này tôi cũng trình bày cho anh chị em biết. Chưa xác định rõ ràng 100%, nhưng cách nay 15 năm về trước, năm 1980 có 100 nhà bác học toàn thế giới dùng chiếc thuyền Thủy đình xuống dưới biển, để nghiên cứu. Nhưng 100 nhà bác học đó mất tích từ 1980, chưa trở về trái đất. Chưa biết 100 nhà bác học đó còn sống hay chết như thế nào. Nhưng các nước trên thế giới đang lo ngại, không biết còn sống hay chết. *Nếu sống thì chắc ảnh hưởng rất lớn cho quả địa cầu chúng ta ở. **Vì chưa biết 100 nhà bác học đó hiện đang làm cái gì?*** Tôi cũng khẳng định, theo sự hiểu biết của tôi, thì không có một người hành tinh nào xuống thăm trái đất chúng ta. Đó là giả, không bao giờ có sự thật.

Anh chị em học, tính đi tính lại có 15, 21 ngày, thì anh chị em làm thế nào có khả năng trị bệnh tập thể được? Trị bệnh tập thể không được thì làm thế nào có đủ khả năng để giúp cho trái đất tốt đẹp được? Tôi cũng muốn lắm chứ, tôi cũng muốn anh chị em học cho giỏi, có đầy đủ khả năng, để phục vụ nhân loại. Nhưng sức của anh chị em thì có hạn, làm thế nào đủ khả năng để gánh vác giúp nhân loại được? Nếu muốn giúp nhân loại thì lớp học nào tôi mở ra dạy, những

lớp đặc biệt, thì chịu khó đi học đi. Hoặc chịu khó nghiên cứu trong lãnh vực trị bệnh trước đi. Hoặc cố gắng nghiên cứu trong cái luân xa 6, điều khiển để trị bệnh cho người ta đi. Những cố gắng đó trong tương lai càng ngày anh chị em càng giỏi, giúp cho người ta mới được. Tôi thí dụ, anh có 100 đồng, thì làm gì có tiền mua xe hơi được? Khi nào có 1 triệu mua chiếc xe hơi 5, 3 trăm ngàn thì dễ dàng. Còn cái này có 100 đồng à, mà làm sao mua được? Ý tôi muốn nói khả năng của anh còn giới hạn mà việc làm của anh thì vô giới hạn. Làm sao có khả năng làm được? Nếu tôi cho phép làm, thì không khác nào tôi đưa anh chị em vô chỗ chết, mà điều này tôi không bao giờ muốn.

43. Có một người ở một trung tâm tại Bỉ, bắt mạch tôi, nói tôi có một năng lực tập trung ứ lại như thắt một cái nơ, làm sao chữa được cái này?

Thứ nhất, tôi đâu có dạy bắt mạch tập trung về một điểm giống như cái nơ. Cái đó là biết giả rồi. Tại sao anh chị em học cấp 3 rồi, không bắt mạch cho mình mà nhờ người khác bắt? Ông Thầy đâu có dạy cái đó. Chắc chắn người đó giả rồi đó. Người đó học không đúng, và bắt mạch không đúng cách. Có khi nào tôi chỉ bắt mạch điện năng tập trung vào một điểm không? Nếu thuộc bài thì đừng bao giờ tin những người đó hết. Tôi khuyên vậy. Tôi chỉ cho anh chị em học anh chị em *bắt mạch, những bộ phận nào bị đau* thì anh chị em *thu hút cái điện năng đó vào bộ phận của anh chị em bị đau*, thì xác nhận người đó *bị đau bộ phận đó*, thì mới trị ngay luân xa đó. Chứ đâu bao giờ điện năng tập trung vào một điểm, điều đó không bao giờ có trong bài học, thì tại sao anh chị em phải tin mấy người đó. Tôi khuyên gặp những trường hợp đó xảy ra thì anh chị em hỏi người đó ai dạy, coi họ trả lời sao? Trong tương lai, có đôi khi không phải trong ngành Nhân Điện do chính tôi dạy, mà ngành Nhân Điện giả cũng có nữa. Đôi khi họ học tôi có nửa chừng thôi, rồi họ học của người khác. Hoặc họ học người khác lấy danh nghĩa là tôi, rồi họ dạy cho anh chị em, bắt mạch anh chị em, hoặc họ trị bệnh cho, họ nói những điều mà tôi không bao giờ dạy tới. Thì

anh chị em làm sao tin được? Gặp những trường hợp đó, hỏi ra thì biết thiệt hay giả, đúng hay sai.

44. Thưa, tôi xin cảm ơn Thầy, và nhân danh tất cả bạn bè của tôi để tạ ơn Thầy, vì Thầy đã dạy chúng tôi, và tôi rất cảm ơn sự dạy dỗ của Thầy. Thầy có trí tuệ rất là rộng rãi, vô biên mới dạy được chúng tôi. Tôi muốn mang lại một cái chứng minh và nói cái kinh nghiệm của tôi để cho các người mà sợ linh hồn bắt tử bắt diệt, đừng sợ nữa. Linh hồn bắt tử bắt diệt không có dữ đâu, không nên sợ họ. Mình giúp họ tựa như chữa bệnh thiệt vậy đó. Chỉ cần mang lại tình yêu để giúp các linh hồn đó. Và tôi muốn nói với mấy người Công giáo không tin về chuyện linh hồn và luân hồi, tôi muốn nhắc lại là Chúa Giesu đã nói, đã biểu tất cả những người Công giáo phải đi cùng hết, phải chữa bệnh cho tất cả mọi người, và phải tìm kiếm Thượng Đế. Khi nào mình ở trên con đường đi tìm Thượng Đế, thì cái gì Thượng Đế cũng sẽ ban cho để mình đi tới mức. Vậy thôi, tôi không có hỏi gì hết.

Tiếp theo lời của bà này nói, tôi hướng dẫn cho anh chị em biết rằng, con đường chúng ta đi là con đường tìm chân lý. Mục đích chúng ta đi là tìm chân lý để giúp cái linh hồn mình phát triển vấn đề tâm linh.

Mà trước khi anh chị em muốn đi tìm chân lý, muốn phát triển vấn đề tâm linh chính mình, thì mình giúp người ta nhiều chừng nào, thì cái đường tâm linh cao chừng đó. Anh chị em dạy học nhiều chừng nào, thì sẽ giúp cái đường tâm linh mình phát triển càng cao. Sở dĩ mình càng cao, vì mình giúp linh hồn khác phát triển, thì chắc chắn khi linh hồn khác phát triển thì mình sẽ phát triển cao hơn linh hồn đó. Tại vì mình giúp cho người ta được, mình giúp linh hồn mình không được sao?

Đó là căn bản ngành Nhân Điện, chúng ta muốn phát triển tâm linh cao độ. Anh chị em học xong rồi, phải ra giúp cho mọi người. Không phải tôi nói tất cả anh chị em học xong, rồi bỏ công ăn, việc làm đi phục vụ. Anh chị em vẫn có công

ăn việc làm, đi làm việc, nhưng lựa thời gian rỗi rãi nhất, thay vì đi du lịch, coi tivi, đi chơi, mình dành một thời gian ngắn nhất đi, giúp cho người ta hết đau hết bệnh. Giúp cho người ta học được lớp 1, lớp 2, đó là công quả công đức, tìm chân lý gần nhất. Hồi xưa ông Chúa Giesu chỉ nói, mà không có giải thích rõ ràng, thì anh chị em làm sao biết được nơi nào là chân lý, nơi nào là Thượng Đế? Nhưng *cái đường dẫn dắt anh chị em đi tìm chân lý là cái đường hiện tại, anh chị em đang học*. Và hiện tại, anh chị em học xong rồi, anh chị em hành đi. *Hành là giúp đỡ cho người ta*, là tìm cái đường chân lý gần nhất với Thượng Đế. Tôi dẫn giải cho một phần để ý thức ngành Nhân Điện không phải đơn giản đâu. Nó vô cùng quan trọng, vì ngành Nhân Điện chúng ta có thể giúp tất cả năm châu bốn biển, giúp cho toàn thể nhân loại chứ không riêng gì quốc gia nào hết.

Do đó, trong tương lai, chúng ta sẽ còn nhiều việc làm lắm chứ không phải nghĩ rằng học xong lớp 1, 2, 3, 4 và lớp 5 là chấm dứt đâu. Chấm dứt thiệt, nếu đó là anh chị em không thích nghiên cứu trong lãnh vực tâm linh. Còn nếu anh chị em nào *thích nghiên cứu trong lãnh vực tâm linh, thì chắc chắn sẽ còn đi tiến mãi trên con đường chân lý về gần nhất với Thượng Đế*.

45. *Khi linh hồn rời khỏi thể xác, thì linh hồn qua một cõi mà không có thời gian và không gian. Có đúng không? Nếu mình quan niệm rằng, linh hồn đó có thể tái kiếp lại trong một thời gian khác, không gian khác? Ví dụ như mình ở đây trong thế kỷ 20, linh hồn khi tái kiếp lại, có thể tái kiếp trong quá khứ, hoặc trong tương lai. Quan niệm vậy có đúng không?*

Tôi nhắc lại, đáng lẽ tôi không nhắc. Hồi cấp 4 tôi có dạy rồi, bây giờ học cấp 5. Linh hồn không có thời gian và không gian. Đôi khi linh hồn đó chờ tái kiếp, người ta đủ khả năng để tái kiếp nhưng vẫn chờ, giống những vị thầy bên Ai cập. Người ta giỏi, tái kiếp được liền, tại sao không chịu tái kiếp? Người ta chờ đến cuối thế kỷ 20 này, trong thế kỷ 29 này người ta tái kiếp. Giống như trường

hợp bà Sphinx này chẳng hạn. Hồi trước kia bà tu, bà học rất giỏi, thì bà tái kiếp lúc nào không được. Tại sao bà đợi đến 50 000 ngàn năm sau bà mới tái kiếp? Và những vị thầy rất giỏi bên Ai cập, của mấy chục ngàn năm về trước, đáng lẽ khi chết thì tái kiếp dễ dàng, đâu có gì khó khăn đâu? Tại sao cũng không tái kiếp mà đợi đến đúng chu kỳ của thế kỷ 20 mới tái kiếp? Sẵn dịp đây tôi trình bày cho anh chị em biết.

Tất cả những người giỏi từ trước tới giờ đang chờ đợi *khi nào nhân loại ý thức vấn đề tu*, thì tất cả *những vị thầy giỏi từ trước tới giờ sẽ tái kiếp ở thế kỷ 20 hết*. Đặng tiếp nói cho thế kỷ 21 và thế kỷ mai sau. Do đó có nhiều lần tôi hướng dẫn cho anh chị em, tại sao tôi nói có bốn yếu tố hoại: Sanh, Lão, Bệnh, Tử. Nếu không bệnh thì làm sao chết được? Chắc chắn những người mà dạy chúng ta đây, mà anh chị em học hỏi đây là những vị thầy rất giỏi. Và biết đâu chừng, trong số anh chị em đang học lớp 5 đây, có nhiều thầy bên Ai cập, tái kiếp bởi anh chị em ngồi học lớp học này? Nếu những vị thầy đó tái kiếp do anh chị em học, mà tôi hướng dẫn anh chị em, thì anh chị em đâu có bệnh, thì sao chết được? Đó là những người giỏi tái kiếp bởi anh chị em đó!

Khi ông thầy tái kiếp vô anh chị em rồi, thì khi tôi dạy, anh chị em *sáng suốt mau lắm*. Anh chị em hiểu biết mau lắm. Tôi nói chung cho tất cả ngành Nhân Điện chúng ta, chứ không phải riêng gì anh chị em ở đây không đâu. Thì đó không phải đơn giản, bình thường đâu, mà ngành Nhân Điện này ra trong thời gian ngắn nhất, mà đào tạo rất nhiều học trò trong suốt 6 năm qua. Đào tạo một người bình thường trở nên một người rất giỏi thì anh chị em thấy ngành Nhân Điện chúng ta như thế nào. Những anh chị em nào, có đại cơ duyên, và những linh hồn nào giỏi tái kiếp bởi anh chị em, thì chắc chắn anh chị em sẽ phục vụ nhân loại. Mà phục vụ nhân loại rồi, chẳng những không chết, mà dạy cho những người khác sống cũng lâu lắm. Chết với điều kiện là bị tai nạn. Chết với điều kiện là anh chị em muốn tái kiếp. Mà tái kiếp rồi anh chị em muốn vô người nào cũng được hết. Mà khi nhập vô người đó, thì biết cuộc đời của mình

vô người đó. Tại vì khi anh chị em giỏi, có quyền giữ linh hồn người đó kể một bên, và anh chị em điều khiển cái thể xác đó, do chính anh chị em. Anh chị em bảo vệ cái thể xác đó và linh hồn đó, anh chị em làm việc. Trong tương lai, ngành Nhân Điện của chúng ta đào tạo anh chị em là vậy, và anh chị em đào tạo những người khác cũng giống như vậy, thì tôi hỏi anh chị em làm thế nào anh chị em chết được?

Anh chị em sống không phải để hưởng thụ vật chất. Nên nhớ điều này. Sống để phục vụ nhân loại, giúp cho nhân loại tiến hóa trong vấn đề tâm linh, để về gần nhất với Thượng Đế.

46. Trước nhất tôi cảm ơn Thầy đã mang ánh sáng tới cho chúng tôi. Bây giờ tôi muốn chứng minh một điều này. Tôi có đọc kinh cầu nguyện, bây giờ mới hiểu rõ ràng bây giờ tôi phải cố gắng mỗi ngày, giúp người ta, làm việc. Khi cầu nguyện, tôi có cảm giác như Thầy tới để giúp chúng tôi.

Trong lúc chữa bệnh, tôi hít vô thở ra 3 lần, tôi không hiểu rõ là phải bằng cách nào. Lúc thở ra, thở ra phía người tôi đang chữa bệnh hay không? Hay thở ngay luân xa? Lúc tôi cầu nguyện thì cảm giác như câu trả lời là mình phải thổi ra trên mấy cái luân xa. Có đúng không Thầy?

Khi đặt tay vô luân xa người ta để trị bệnh, thì đừng thổi, người ta tưởng anh chị em thổi bùa. Có một số người Á châu không biết, tưởng thổi bùa. Thành ra đặt tay vô luân xa, nghiêng mặt về phía bên này, thở hít vô bằng mũi hơi ngắn nhẹ, thở bằng miệng hơi dài (rất nhẹ thôi) được rồi. Đừng thổi ngay mặt người ta hoặc luân xa người ta. Người ta sợ, vì họ không học ngành Nhân Điện, nên không biết. Đôi khi người Âu châu thì không sao, chứ người Á châu tưởng anh chị em có bùa thổi vô họ. Tránh tình trạng người ta hiểu lầm mình.

47. Thưa Thầy, chúng tôi thấy rằng càng ngày càng có những người khủng bố, dữ dằn, nhất là trong giới những cái đạo, như Hồi giáo và những đạo

khác, càng ngày càng dữ lên, để nô lệ người khác. Thầy nghĩ sao, mấy cái đạo này sẽ thắng hay sao?

Trong lớp 4 thì Thầy cho phép dạy 10 người lớp 1 với 10 người lớp 2, bây giờ tôi lớp 5 xong, và đã dạy đúng số rồi, Thầy có cho phép thêm gì nữa không?

Vấn đề đạo giáo, trong tương lai, tôi chưa biết như thế nào, nhưng hiện tại dù muốn dù không, họ làm cái gì cũng vậy, cũng phải qua Thượng Đế hết. Vì bàn tay của Thượng Đế sắp đặt hay lắm. Nếu bàn tay của Thượng Đế sắp đặt mà anh chị em hiểu được thì đâu còn là Thượng Đế nữa. Thượng Đế sắp đặt trọn vẹn lắm. Bất cứ trường hợp nào cũng vậy. Ngoài đời hay trong đạo cũng vậy. Anh chị em nghĩ rằng Thượng Đế rất xa, Thượng Đế không sắp đặt trọn vẹn. Nhưng nếu Thượng Đế không sắp đặt trọn vẹn thì làm sao chúng ta sống ổn định ở quả địa cầu này? Nếu tin tưởng Thượng Đế rồi, thì bàn tay của Thượng Đế sẽ xoay chiều đôi hướng giúp cho nhân loại ổn định hết. Phần kết quả thì trong tương lai, vài năm tới đây anh chị em sẽ thấy. *Ai còn ai mất, ai tốt ai xấu, thì sẽ thấy trong 2 năm tới đây.* Đừng lo cái này.

Bất cứ hành động nào cũng vậy, chỉ vồn vện tới đa 2 năm nữa thôi, thì sẽ thấy *cục diện sẽ thay đổi toàn cầu.* Ý tôi muốn nói trong trái đất này, chúng ta sẽ thay đổi toàn diện, ở giai đoạn một. Ảnh hưởng sẽ 70%. Nếu hồi xưa 100 người xấu, thì tới năm 97 còn có 30 người xấu thôi. Để tiếp nối cuối thế kỷ 20, đầu thế kỷ 21, thì 30 người xấu đó trở lại người tốt, thì *đầu thế kỷ 21, tất cả mọi người đều tốt hết.* Dưới điều anh chị em còn sống, chết đâu có tốt xấu gì nữa.

Do đó thì muốn hưởng cái này, anh chị em phải *tạo công quả công đức* gì đi, thì sẽ được hưởng cái này. Tôi hy vọng trong anh chị em, nói chung ngành Nhân Điện, khi được ngành này rồi thì cố gắng phát triển cho gia đình mình, cho những người xung quanh, cho quốc gia mình, cho quốc gia khác cần đến anh chị em. Tại vì anh chị em *sống để giúp cho người ta* thì *Thượng Đế* đâu cho anh chị em chết. Khi sống để hưởng thụ thì sẽ không tồn tại. Nếu sống phục vụ

cho nhân loại, là phục vụ cho Thượng Đế, thì Thượng Đế đâu cho chết. Không lẽ Thượng Đế đào tạo cho anh chị em ra để giúp nhân loại rồi cho anh chị em chết sao? Cái này đâu có công bằng. Do đó Thượng Đế công bằng lắm. Nếu anh chị em phục vụ cho nhân loại thì Thượng Đế giữ anh chị em lại, bất cứ dưới tình trạng nào, bất cứ dưới trường hợp khẩn cấp nào, Thượng Đế sẽ giữ anh chị em lại.

Tôi nhắc nhở và khuyến khích anh chị em cố gắng giúp đỡ mọi người đi. Lợi chứ không hại cho anh chị em đâu. Giúp đỡ nhiều chừng nào thì cuộc đời sự nghiệp càng cao chừng đó, và cái linh hồn càng ngày càng tăng trưởng lên cao. Dưới điều kiện cái **tâm** anh chị em **thật lòng giúp** cho người ta nhe! Chứ đừng vì quyền lợi ích kỷ riêng tư, giúp cho người ta, mà tính phải có lợi nào đó vô, thì cái đó không tồn tại. Anh chị em vô tư giúp nhân loại, giúp mọi người thì chắc chắn Thượng Đế thưởng công anh chị em. Chứ đừng nghĩ rằng anh chị em có quyền năng khả năng học được giúp cho người ta, đòi hỏi điều kiện đến thì chắc chắn không bao giờ tồn tại được hết. Tôi khuyên một điều đó. Điều đó là căn bản, nhưng cũng là điều chánh của ngành Nhân Điện chúng ta. *Cứ vô tư giúp đi*. Thượng Đế sẽ trả công sòng phẳng, có nghĩa là, làm việc ngoài đời, một tháng làm 1000, thí dụ vậy, một năm 12 000. Nếu phục vụ cho Thượng Đế 3 tháng thôi, Thượng Đế có thể trả cho 100 000. Nhưng Thượng Đế không bao giờ nói trước. Nếu Thượng Đế nói trước thành ra dụ anh chị em sao? Thượng Đế không nói trước, nhưng trả công sòng phẳng, gấp trăm gấp ngàn lần xã hội loài người trả công cho. Thí dụ, điển hình như tôi. Tôi là Thầy anh chị em đây. Bắt đầu từ Việt Nam, tôi qua Mỹ, tôi làm một người công nhân bình thường nhưt của nước Mỹ, một giờ có hai đồng rưỡi thôi (Mỹ kim). Một ngày tôi làm 12 tiếng đồng hồ. Lương mỗi ngày tôi có 30 đô-la. Nhưng tôi phải làm. Tại tôi từ Việt Nam, tôi qua Mỹ đâu có ai biết tôi là Thầy đâu. Tôi không có tiền, phải đi làm, chứ sao bây giờ? Nhưng tôi được may mắn hơn mấy người khác, tôi làm có 12 tuần lễ thôi. Tổng cộng chỉ có 3 tháng, tôi nghỉ làm. Người

ta biết tôi là Thầy, tôi trị bệnh cho người ta hoài, sao tôi đi làm cho người ta được? Bây giờ ngược lại. Đầu tiên qua Mỹ, một giờ có hai đồng rưỡi, bây giờ tôi dạy cho anh chị em, một giờ tôi dạy bao nhiêu tiền, nếu chưa tính thuế, chưa tính chi phí, tất cả các cái, tôi dạy học cho anh chị em một giờ 20 000 đô-la. Anh chị em thấy Thượng Đế trả công như thế nào không? Nhưng Thượng Đế không bao giờ nói cho tôi nghe. Và ông Thầy dạy hồi trước cũng không có hứa hẹn một điều gì về tài chánh hết. Nhưng *tiền tôi nhận được đây, tôi làm cái gì, điều đó là điều quan trọng.*

Tôi phải *chia sẻ* cho tất cả những nơi nào cần thiết, những trung tâm nào phát triển, giúp cho trung tâm phát triển thì mới giúp cho những người khác được. Chứ đâu phải tiền bao nhiêu, tôi gom vô hết để tôi đi đánh bài. Cái đó sẽ chết sớm.

Tôi khuyên, nếu phục vụ Thượng Đế, đừng bao giờ sợ Thượng Đế không trả công cho. Nhưng với lòng thành tâm, và thật sự của mình cầu nguyện với Thượng Đế, Thượng Đế sẽ chứng minh cái này để giúp cho anh chị em. Cái miệng ngời cầu nguyện, mà trong lòng đi sai đường hướng của Thượng Đế là chắc chắn Thượng Đế không giúp cho. Nhớ cái điều này, nhe.

48. Hồi lúc Thầy dạy lớp 4, Thầy nói Đức Chúa Giesu đã tái sinh lại để giúp nhân loại, nhưng mà theo Kinh thánh, Ngài đã chết rồi, và đã phục sinh lại, và đã đem thể xác đi luôn. Tôi muốn hỏi là khi Chúa Giesu tái sinh lại, thì tái sinh với thể xác hồi xưa hay sao? Lúc tái sinh lại thì sẽ chọn người mẹ như Đức mẹ Maria hồi xưa, hay là tái sinh lại trong một đứa bé 5 tuổi, ví dụ vậy. Thầy làm ơn chỉ cho chúng tôi.

Còn trong sách của Edgar Cayce, thì ông nói Chura Giesu đã chuộc tội cho ông Adong(Adam) rồi, thành ra ông đó đã tái kiếp lại nhiều lần, và tội đã được chuộc rồi. Thầy nghĩ sao về vấn đề đó?

Có nhiều người đã học lớp 3, mở luân xa 100% rồi, nhưng mà ngày bắt đầu được mở luân xa, có vài người thì tự nhiên có linh hồn nhập, và ngồi viết tự nhiên những thông điệp về tình thương... Mình để mấy linh hồn nhập làm thông điệp cho mình, hay mình nên cản, không cho linh hồn nhập?

Cái thứ nhất, nếu ông Chúa tái sinh ra, trở lại trần gian này, anh chị em có biết mặt ông Chúa không? Cái thứ hai, trong Kinh thánh nói khi chết, ông đem cái thể xác ông lên, và cũng trong Kinh thánh nói, đừng bao giờ tin dị đoan. Thì anh chị em tin không? Cái nào thiệt, cái nào giả đây? Hai cái, tôi trả lời vắn tắt thôi. Một mặt thì biểu đừng tin dị đoan, cái nào có thật thì tin, mà cái đó có thật hay không có thật, anh chị em đâu có biết?

Cái thứ ba, ai biết được ông A-dong bị tội? hồi xưa sanh có 2 người, ở quả địa cầu chúng ta ở, ông A-dong, bà Eva, là kinh sách viết lại. Ai biết ông có tội mà chuộc tội cho ông. Ông Chúa tính đi tính lại có 2 000 năm nay thôi, mà ông A-dong, bà Eva tính ra có 5 tỷ tới 6 tỷ năm, lúc đó ai biết ông có tội hay không có tội? Sách nào ghi chú ông có tội? sách vở nào viết? Viết bằng chữ gì, tiếng nào? Một người thì có 2500 năm, một người thì 6 tỷ năm, thì tôi không biết cái nào thiệt, cái nào giả. Bây giờ không biết thì miễn phê bình. Cái nào mình biết thì mình nói. Còn cái nào không biết thì không trả lời. Thành ra tôi đâu có trả lời được. Tôi dẫn giải cho thấy từ đầu tới đuôi, nhưng tôi không biết, thành ra sao tôi trả lời được câu hỏi. Thành ra tạm thời khỏi trả lời. Hết. Đâu có trả lời được! Khởi mích lòng.

Nếu người ta nhập vô viết, mà mình biết người ta nhập, thì mình đừng làm. Khi nào mình không biết người ta nhập, thì mình viết được, còn biết người ta nhập thì đừng nên, cái đó không tốt. Viết messsge (thông điệp) automatic, mình viết thì không thành vấn đề. Mà người ta nhập vô điều khiển mình, thì anh chị em đừng nên làm.

3/11/95

Thầy truyền năng lực:

Coi anh chị em phía sau, tới đây đủ chưa, chờ 1 phút nữa, trước khi tôi dạy, tôi sẽ truyền năng lực cho anh chị em.

Ban tổ chức vô ngại đầy đủ nhe.

49. Tôi làm nghề đấm bóp, mỗi lần tôi làm massage cho người ta, thì tôi phải đấm bóp trong suốt 1 giờ đồng hồ. Bây giờ Thầy nói học xong rồi có điện trong tay, tôi có nên rút ngắn lại thời gian không?

Trong phòng mạch của tôi, có một cái máy điện tử. Từ ngày mà tôi học, thì cái máy đó dùng không được nữa. Thì có liên quan tới Nhân Điện không? Tại Nhân Điện này mạnh quá, có thể làm cái máy của tôi ngưng chạy.

Vấn đề nghề nghiệp của anh chị em, massage, đấm bóp cho người ta, cái đó là chuyện của anh chị em. Rút ngắn thời gian, hay nhiều thời gian, hay y nguyên thời gian như vậy, thì chuyện đó của anh chị em, tôi không có ý kiến gì hết. Tuy nhiên, tay của anh chị em có năng lực mạnh đó, thì thay vì hồi xưa massage cho người ta, chắc chắn người ta không khỏe bằng bây giờ đâu. Tôi giúp ý kiến là lúc này, ngay từ bây giờ, anh chị em không phải trị bệnh cho người ta, nhưng luôn luôn cái điện năng nó luân lưu trong cơ thể của anh chị em, do đó massage làm cho người ta sung sướng và thoải mái nhiều hơn. Trước kia, giúp cho người ta 1 tiếng đồng hồ, mà thật sự người ta thoải mái được 3 tiếng, thí dụ. Thì bây giờ cũng massage 1 tiếng đồng hồ cho người ta, nhưng họ sẽ thoải mái được 24 tiếng.

Cái thứ hai, đừng nghĩ rằng anh chị em có điện mạnh mà cái máy hư đâu. Có lẽ máy xài lâu quá bây giờ bị hư đó. Chỉ khi nào may ra là tôi, tôi đi ngang cái tivi, nếu tôi chú ý cái tivi, nó có thể tắt. Nhưng không bao giờ tôi làm chuyện đó. Vì làm chuyện đó nguy hiểm cho người ta lắm, khi nào mình muốn điều khiển cho tivi tắt, ngay cả tôi, hy vọng thôi, chứ chưa chắc. Nếu được vậy

thì nguy hiểm lắm, nguy hiểm cho người ta mà cho cả tôi. Do đó tôi không bao giờ làm, mà chắc tôi cũng không làm được đâu. Anh chị em đừng lo, mua máy mới chắc chắn nó tốt. Cho chắc ăn.

50. Thưa Thầy, hôm qua Thầy nói với chúng tôi rằng, lỡ ra có một người mà mình thương, bị tai nạn chết xa mình, thì mình không làm gì được hết. Mình không có cầu nguyện kêu Thầy nhờ Thầy giúp được, để linh hồn đó đi về cõi sáng. Trong trường hợp đó mình có thể cầu nguyện Thượng Đế được không? Để Thượng Đế giúp cái linh hồn đó. Tôi muốn hỏi Thầy, trong lời cầu cứu (S.O.S) đó, mình cầu cứu Thầy và cầu cứu Thượng Đế có khác nhau gì không?

Tôi nhắc cho biết nhe, tất cả những người quen chết vì tai nạn từ xa, không cách nào giúp được. Tôi cũng trình bày với anh chị em rồi, ngay cả gia đình của tôi bên Việt Nam bị chết, tôi cầu nguyện cũng không được luôn. Nhưng những người gần nhất là học trò cấp 3 trở lên, có thể đến cầu nguyện linh hồn người chết tái kiếp, thì đúng nguyên tắc nhất. Anh chị em cầu nguyện Thượng Đế cũng không được, mà nhờ tôi giúp cũng không được luôn.

Tôi cũng giải thích cho biết rằng, anh chị em *tin tưởng Thượng Đế thì cầu nguyện Thượng Đế*, nhưng *chuyện lớn thì Thượng Đế giúp*. Chuyện nhỏ thì Thượng Đế không giúp đâu, để tự anh chị em giải quyết. Tuy nhiên, bây giờ tôi là Thầy của anh chị em rồi, thì có thể chuyện nhỏ, chuyện lớn, tôi giúp cũng được. Tôi dạy, và đào tạo anh chị em thành một người có khả năng thì cái chuyện gì khó khăn của anh chị em tôi giúp cũng được hết. Tuy nhiên nếu tin tưởng Thượng Đế thì cầu nguyện Thượng Đế, không có gì trở ngại hết.

Tôi khuyên nếu người thân rủi có chết vì tai nạn, thì anh chị em coi cái vùng đó, có bè bạn học cấp 3 rồi, nhờ người học cấp 3 đó, đến phúng điếu chia buồn gia đình đó, và cầu nguyện cho linh hồn người đó tái kiếp. Coi như là thành công.

51. tôi muốn hỏi Thầy, khi mình học Nhân Điện rồi mà mình chết đi, thì mình tái sinh lại trong một người khác, thì mình có luân xa được mở không?

Về 3 cái hình đằng sau, nếu mình nhìn rõ, thì có thấy cái gì tỏa ra như ánh sáng, có sự thật không hay chỉ là ảo mộng thôi?

Nếu chết trước năm 2000, thì luân xa dù cho có mở, khi tái kiếp cũng không biết gì hết. Là phải học lại. Phần cách khác, tôi chỉ cho biết bây giờ tới năm 2000 thôi. Tôi nhắc lại, nếu trước năm 2000, tái kiếp, không biết gì, phải học lại. Nhưng học lại nhanh hơn người ta. Sau năm 2000, chết thì biết tái kiếp ở đâu. Mà sau năm 2000 đâu có chết đâu mà tái kiếp? Trừ trường hợp muốn chết, hay bị tai nạn chết, nhập vô người ta thì mới biết được thôi.

Tôi cũng hy vọng 5 năm tới nữa đây, tất cả những năm còn lại, bây giờ năm 95 tới năm 2000, tôi sẽ cố gắng đào tạo cho ngành Nhân Điện càng ngày càng giỏi. Để anh chị em giỏi, phục vụ nhân loại. Cái điều tâm niệm của tôi là vậy. Mà ý Thượng Đế cũng muốn vậy. Ý Thượng Đế là muốn tôi đào tạo cho tất cả anh chị em ngành Nhân Điện, nhiều người giỏi chừng nào tốt chừng đó. Để anh chị em Nhân Điện phục vụ cho nhân loại, coi như phục vụ cho Thượng Đế. Anh chị em yên tâm, câu thứ nhứt tôi trả lời như thế đó.

Sở dĩ tôi thực hiện cái Kim tự tháp cho ngành Nhân Điện của chúng ta, anh chị em thấy cái hình vẽ, nó đơn sơ đơn giản lắm, kể cả hình bà Sphinx, và hình Xuân, Hạ, Thu, Đông, bốn mùa bên kia. Thấy thì đơn giản, mà đơn giản đối với người thường nhe. Tôi không phải khuyến khích, anh chị em ngành Nhân Điện, muốn giữ hình hay không cũng được, đó là chuyện của anh chị em. Không phải tôi kêu mọi gia đình phải giữ 3 tấm hình này ở trong nhà. Nhưng chắc chắn 3 tấm hình để trong nhà, luôn luôn có Năng lượng. Tại vì trong tương lai, ngành Nhân Điện của chúng ta học hỏi từ những cái hình ảnh này, mà nhiều lớp 4 vừa qua, tôi dẫn giải cho một số anh chị em, trong những hình ảnh này, thì chắc chắn những mật mã này có nhiều năng lực đối với anh chị em hiểu biết.

Còn những người không hiểu biết, thì thấy như một tấm giấy thường, không gì trở ngại hết. Tôi khuyên, nếu thích và có điều kiện thuận tiện, thì mỗi gia đình của anh chị em, để ngoài phòng khác hay chỗ nào tiện nhất thì để. Thứ nhất trong tương lai, anh chị em học hỏi, nghiên cứu, thứ hai chắc chắn những hình ảnh này có năng lực đối với anh chị em. Nó sẽ giúp cho anh chị em chứ không có tác hại gì hết. Cái năng lực trong những hình ảnh này giúp cho anh chị em học hỏi nghiên cứu rất giỏi để phục vụ cho nhân loại, như vậy mới có ý nghĩa.

52. Thầy có được Đức Giáo Hoàng tiếp không Thầy? Và Thầy có trình bày những căn bản của ngành Nhân Điện này không?

Bên đạo giáo nào cũng vậy, luôn luôn có hàng rào an ninh, là bảo vệ ông. Dù cho Đức Giáo Hoàng có mời tôi đến đó, tôi vô cũng không được. Nhưng mà Đức Giáo Hoàng cũng mời tôi đến rồi.

Một bên thì cho vô, một bên không cho vô, thành ra tôi đứng ở ngoài, chứ làm sao bây giờ. Tôi muốn giúp Đức Giáo Hoàng cũng không được luôn. Đó là ngài có mời tôi hồi tháng 8, năm 1992, từ bên Mỹ qua ý để gặp ngài. Nhưng một bên cho vô, một bên không cho, vì lý do an ninh không cho gặp. Đành chịu, tôi muốn giúp cũng không được. Làm sao tôi trình bày được? Do đó, trong tương lai, anh chị em cũng vậy, và tất cả các quốc gia khác cũng vậy. Quốc gia nào cần đến, thì tôi đến giúp. Quốc gia nào không cần đến, thì tôi không đến giúp.

Như tôi trình bày ngày đầu tiên, tôi là người Việt Nam; ở ngoại quốc này, biết bao nhiêu các quốc gia, và biết bao nhiêu anh chị em ở năm châu mong muốn tôi đến để dạy học cho người ta, ngay cả các nước Xã Hội Chủ Nghĩa cũng vậy. Thì ngược lại, Việt Nam không muốn tôi về, thì tôi đâu có giúp được. Đành chịu à. Tôi nói: chân lý không của riêng ai hết, mà chân lý này là của Thượng Đế, dân tộc nào hưởng thì Thượng Đế giúp cho dân tộc đó. Không phải

vì quyền lợi riêng tư, tôi Việt Nam phải phục vụ cho Việt Nam. Không phải như vậy.

Trong tương lai, tôi hy vọng anh chị em cũng vậy. Chân lý này không của riêng ai hết, người nào cần giúp thì giúp, người nào không cần giúp thì thôi. Nó khỏe cho mình chứ không gì hết.

53. Khi mình ngồi tịnh tâm để đặt câu hỏi, nhờ Thượng Đế giúp mình, thì ở trong như có một tiếng nói trong lòng mình, chỉ mình làm một chuyện nào đó, cho mình một giải pháp nào đó, mà giải pháp đó nhiều khi mình không thích. Tôi muốn hỏi Thầy, tiếng gọi trong tâm mình, là Thượng Đế nói chuyện, chỉ mình làm cái gì, hay là chỉ là tưởng tượng thôi? Khi mình ngủ, thấy ví dụ như có một ánh sáng trắng tỏa ra, rồi có hình này nọ, đó là mơ, hay Thượng Đế hiện thân xuống để giúp mình?

Khi anh chị em tịnh tâm cầu nguyện, Thượng Đế mà chỉ dẫn cho, là Thượng Đế luôn luôn chỉ vấn đề *đường đạo*. Đường đời không bao giờ chỉ hết. Mà nếu chỉ đường đạo mà anh chị em không nghe là coi như anh chị em không phát triển vấn đề tâm linh được. Thượng Đế không bao giờ chỉ cho anh chị em làm ăn phát đạt đâu. Và Thượng Đế cũng không phải chỉ cho anh chị em có chồng đẹp hay vợ đẹp đâu. Không bao giờ có cái đó. Thượng Đế chỉ chỉ trong lãnh vực phát triển tâm linh thôi. Nhớ nhé. Nếu vô tình hay cố ý, anh chị em không chấp nhận những điều chỉ dạy, thì không phát triển tâm linh được.

Nếu nằm mơ, thấy hào quang trắng hay vàng thì được, còn tất cả là giả hết. Vì hồi trước tới giờ, anh chị em đâu có thấy mặt ông Chúa như thế nào, Thượng Đế như thế nào đâu?

Mà hình ảnh đó, anh chị em tưởng tượng là Thượng Đế hoặc ông Chúa là chắc chắn sai lệch, tại vì chưa bao giờ thấy mặt ông Chúa, và chưa bao giờ thấy mặt Thượng Đế, mà những hình ảnh thấy trong ánh sáng màu trắng, vàng là không phải rồi. Tôi khuyên đừng bao giờ tưởng tượng hình ảnh đó của Chúa,

của Thượng Đế, là sai lệch. Nguy hiểm nhất là vì anh chị em nằm mơ. *Nằm mơ* không có sự thật. Có *một phần triệu sự thật thôi*, không phải một phần ngàn nhe. Trong giấc mơ là sự thật thì rất ít có. Gặp những trường hợp đó nên xóa liền, nên tìm một phương pháp khác thích hợp hơn để giúp cho người ta. Cái này hữu hiệu nhưt.

54. Thưa Thầy, hồi tôi học lớp 1, lớp 2 tôi bắt mạch được, tôi định bệnh được, và tôi có chữa bệnh rất hiệu nghiệm. Bây giờ học xong lớp 4 rồi, tôi chữa bệnh cũng rất hiệu nghiệm, nhưng khi bắt mạch, tôi không cảm giác gì nữa hết. Tại sao?

Hỏi Thầy dạy ở Tarbe, Thầy nói có bổ nhiệm 3 người, tình nguyện đi nước Zaire, lúc đó có bệnh lan tràn, bệnh siêu vi trùng đó. Thầy cho biết kết quả ra sao. Người ta có chặn đứng được cái bệnh đó không?

Nếu anh chị em thật tâm bắt mạch mà không bị chi phối giống như hồi mới bắt đầu trị bệnh được, anh chị em mừng vui, bắt mạch thì cảm nhận liền. Thêm một phần kinh nghiệm nữa. Ngay từ bây giờ trở về sau, bắt mạch cho bệnh nhân, tránh tình trạng bị chi phối, bắt mạch không chính xác, thì mỗi lần đặt tay vô mạch máu, **bắt mạch**, thì dùng **luân xa 6 của mình, trực tiếp ngó thẳng vô mạch máu**, thì dòng điện sẽ trả lại trực tiếp vô bệnh nhân bộ phận nào, thì chạy ngược về bộ phận đó của anh chị em. Sở dĩ tôi cho dùng luân xa 6, để tránh tình trạng bị lo nghĩ ở ngoài, mà trực tiếp một điểm chánh là mạch máu, để dòng điện đi thẳng vô trong bộ phận và chạy ngược về anh chị em để định bệnh chính xác.

Cách nay 1 năm về trước, năm 1994, bên nước Phi châu đang bị bệnh dịch là siêu vi trùng hoành hành làm cho người ta chết rất nhiều, trong vòng 2, 3 ngày, thì ngay lúc đó, trung tâm ở Genève, tôi chỉ thị cho trung tâm Genève cho một số người trực tiếp đi thẳng qua Phi châu liền, và có một số người ở Phi châu có sẵn hợp tác với nhau giúp cho người ta. Thì lúc anh chị em bên Genève

đi qua Phi châu giúp trị bệnh cũng như dạy học, thì lúc đó nó giảm dần và chấm dứt. Thì ngay từ bây giờ, có một số rất đông ở Phi châu đã được học lớp 2, nhưng khả năng chưa đầy đủ, do đó tôi cũng có chương trình năm 96, tôi dành một thời gian để qua Phi châu hướng dẫn cho anh chị em Phi châu học lớp 3, và 4, giúp đỡ cho đồng bào Phi châu thiếu thuốc men, mà bệnh hoạn lại nhiều.

Như anh chị em thấy bất cứ trường hợp khẩn cấp nào, ở quốc gia nào, nếu có một số anh chị em ngành Nhân Điện tình nguyện đi, thì tôi chắc chắn tôi sẽ giúp đỡ cho một số anh chị em đó đến quốc gia đó giúp đỡ cho người ta, giống như năm 94, chúng ta giúp được kết quả mỹ mãn.

55. Xin Thầy làm ơn cắt nghĩa linh hồn là gì? Khác nhau với sự ý thức ra sao? Khác nhau với tinh thần là sao? Xin Thầy giải thích rõ sự khác biệt giữa những cái này?

Thầy nói, nếu mình còn sống sau năm 2000, thì không có bệnh nữa, không chết nữa, nhưng sao cơ thể vẫn già đi? Và làm sao các linh hồn khác tái kiếp lại? Đông dân quá rồi làm sao?

Anh chị em nên nhớ rằng, tất cả những nhà bác học toàn thế giới sử dụng não bộ có 5% thôi. Đó là tại con người còn bị giới hạn, ăn uống lương thực, thực phẩm. Đó là con người bằng xương bằng thịt, cấu tạo hệ thần kinh, điều khiển cơ thể của anh chị em. Do đó, dù cho anh chị em có thông minh tới mức độ nào, cũng chỉ xài 5% thôi. Nhiều ông giỏi lắm cũng 6% là hết.

Còn linh hồn của chúng ta, khi ra ngoài là biết tất cả các cái, ý tôi muốn nói khi nào anh chị em chết, cái linh hồn ra ngoài thì biết hết. Nhưng trở ngại cho cái linh hồn khi nhập vô cái thể xác này. Thể xác này chỉ biết có 5%, thì linh hồn chỉ biết 5%. *Cái linh hồn này tùy thuộc cái thể xác này để tiến hóa về vấn đề tâm linh.* Đó là tôi nói về con người bình thường đó nhe. Một nhà khoa học đại tài thì 5%.

Bây giờ anh chị em đặt ngược lại, anh chị em không phải là nhà khoa học, bác học, mà tại sao anh chị em *hơn nhà khoa học có chút xíu* à. Hai triệu nhà bác học toàn thế giới không chặn đứng được bệnh Aids. Anh chị em không phải là nhà khoa học, mà anh chị em chặn đứng được bệnh Aids (Sida). Tôi nói trong lĩnh vực khoa học. Đặt ngược lại, thì cái não bộ của anh chị em sử dụng được mấy phần trăm (%)? Thật sự não bộ của anh chị em có 2% sử dụng thôi. Nhưng tại sao anh chị em chặn đứng được bệnh Aids? Đó là nhờ cái *linh hồn của Thượng Đế vô anh chị em*, thành ra anh chị em cộng được 5% nữa, là 7%, 7% thì anh chị em mới trị bệnh Aids được, mới dạy học, mở luân xa được. Chứ nếu 2%, làm sao được? Đó là tôi khiêm nhường, tôi đặt cho 7% đó. Chứ nếu anh chị em tu học cao hơn nữa, chịu khó nghiên cứu tâm linh cao hơn nữa, thì chẳng những không phải 7% đâu, có thể là 70%! Cũng giống như tôi vậy. Lấy cái đề tài chứng minh là tôi. Cái não bộ tôi có 2% thôi. Nhưng tại sao bây giờ não bộ tôi 80-90%. Tôi thông suốt hết tất cả mọi sự việc, mặc dù tôi chưa học tới.

Ngay cả khoa học không gian, tôi chưa học tới. Nhưng cần tôi giúp ý kiến, tôi sẵn sàng giúp được. Đó là sự thông minh sáng suốt vô giới hạn của Thượng Đế cho tôi, để tôi phục vụ nhân loại, thì tôi được cái này.

Trong tương lai, anh chị em cũng vậy, nếu *anh chị em quyết tâm phục vụ nhân loại* thì cái *não bộ anh chị em tăng trưởng 70%, 80%, 90% dễ dàng*. Còn nếu vì quyền lợi riêng tư cá nhân của anh chị em làm thì vẫn 2%. Nhớ nhe. Tôi giống như anh chị em. Nhưng tôi hơn được một cái là, tôi được điện năng cái linh hồn Thượng Đế giúp cho tôi.

Tôi giải thích cho 2 cái: một linh hồn bình thường, một linh hồn cao cả và bởi sự hiểu biết con người. Không phải vậy là đủ đâu. Đáng lẽ còn nhiều, tôi giải thích còn nhiều nữa, nhưng thời gian không rộng rãi để tôi giải thích một đề tài này đến cuối khóa được. Tôi phải giải thích nhiều đề tài khác nhau. Do đó, tôi hy vọng năm 1996 tôi sẽ tổ chức một lớp đặc biệt về tâm linh, về khoa học

cao nhất trong ngành Nhân Điện chúng ta. Mà những thành phần được học ít nhất phải có bằng cử nhân trở lên, thì tôi mới tiếp nhận cho anh chị em đó, học hỏi nghiên cứu và tôi hy vọng sẽ tổ chức tại Thái Lan. Tôi kêu gọi tất cả anh chị em năm châu sẽ về Thái Lan học một khóa tâm linh cao nhất và khóa khoa học cao nhất, để tôi đáp ứng nhu cầu giúp cho anh chị em đó. Những anh chị em đó, có điều kiện, sẽ giúp nhân loại.

Năm 2000 anh chị em không chết, anh chị em sợ những đàn em của mình là muôn loài vạn vật nó không có tái kiếp được, phải không? Được, để tôi chứng minh cho anh chị em thấy. Như anh chị em thấy hình vẽ, phía tay trái của tôi đó, hình mà ở đây người ta gọi là “Xuân, Hạ, Thu, Đông”, bốn mùa và một năm có 12 tháng. Trước kia cách đây 50 000 năm về trước, những ông thầy bên Ai cập rất giỏi, đào tạo những *động vật khỏi tái kiếp thành người* mà trở về khối sáng dễ dàng. Thì tất cả muôn loài vạn vật trong tương lai cũng vậy. Nếu anh chị em có khả năng, anh chị em đào tạo con người *rút ngắn thời gian* để trở về với Thượng Đế, thì chắc chắn chúng ta cũng có khả năng giúp đỡ cho muôn loài vạn vật tái kiếp trở về với Thượng Đế, cũng không khó khăn gì. Với điều kiện là chúng ta phải giỏi mới được. Tôi hy vọng bắt đầu thế kỷ 21 trở về sau, ngành Nhân Điện của chúng ta đòi hỏi anh chị em phải rất giỏi, ngoài vấn đề anh chị em giúp con người phát triển vấn đề tâm linh, thì anh chị em cũng có thể giúp động vật phát triển vấn đề tâm linh. Không có gì khó khăn. Tất cả các cái, Thượng Đế cũng sắp đặt hết rồi. Một chu kỳ mới, con người thì, thì tất cả sẽ thay đổi mới hết cuộc sống, cũng giống như ngày từ bây giờ của cuối thế kỷ 20, tôi nhắc lại một lần này, không biết bao nhiêu lần rồi: Anh chị em nhớ rằng, anh chị em là một người bình thường nhất, học chưa đầy 2 tuần lễ, thì giải quyết được 2 lãnh vực. Đòi thì giúp hết bệnh. Đạo thì giúp người ta phát triển tâm linh. Mà nếu ở xã hội loài người bình thường, phải 2 người, tốn ít nhất 70 năm. Trong khi anh chị em tốn vốn vẹn chưa đầy 2 tuần lễ.

Đó, hiện tại là cuối thế kỷ 20, chưa đến thế kỷ 21. Khi nào đến thế kỷ 21 anh chị em sẽ còn giỏi hơn nữa, càng ngày càng tiến xa hơn nữa, thì sự giỏi đó mới phục vụ cho nhân loại được. Tôi trả lời vắn tắt, nhưng đầy đủ ý nghĩa để anh chị em ý thức được, tiếp tục cuộc hành trình, giúp đỡ cho mình và giúp đỡ cho người khác giống cũng như anh chị em.

56. Tôi cảm ơn Thầy đã dạy cho chúng tôi. Câu hỏi là khi một người bệnh đi tới trung tâm để chữa bệnh, nhiều ngày liên tục thì có phải nhứt quyết là một người chữa, không được thay phiên người khác chữa hay sao? Vì có nhiều người tình nguyện tới chữa bệnh, mà không thể tới mỗi ngày được. Trong trường hợp đó thì sao?

Tôi có để ý trong mấy phong tục tôn giáo, hay văn hóa mấy nước Ấn Độ, đợi 40 ngày mới thiêu người chết. Trong Công giáo, sau khi người ta chết, ngày thứ 40 thì có làm một cái lễ để giúp linh hồn người mất. Hồi giáo cũng vậy, ngày thứ 40 cũng có làm một cái lễ. Dân tộc khác phải để tang trong 40 ngày. Phong tục khác, thì phải kiêng ăn trong 40 ngày.

Nếu tôi nhớ rõ, thì ông Chúa Giesu, với ông Moise, cũng vô trong sa mạc 40 ngày để tịnh tâm cầu nguyện. Tôi muốn hỏi cái ý nghĩa của số “40”, trong thế giới hữu hình cũng như vô hình. Đối với linh hồn của người chết, thì sau ngày 41 sẽ xảy ra cái gì?

Tất cả bệnh nhân đến trung tâm trị bệnh, thì không nhất thiết phải một người trị bệnh. Nếu người này bận, người khác trị cũng được. Với điều kiện là phải từ cấp 3 trở lên. Mà trị theo công thức mới, thì như vậy mới được. Có một số trung tâm khác, những người cấp 3, cấp 4, học từ trước 95, chưa có hưởng cái quy chế trị theo công thức mới, trị sẽ giảm hữu hiệu hơn. Thay vì trị 2 phút, những người chưa học công thức mới phải trị 5 phút. Tất cả những bệnh nhân đến trị, thì luân phiên bất cứ người nào cũng được và phải trị theo công thức

mới. Không nhất thiết phải một người trị cho một người đó hàng tuần, hoặc hàng tháng. Ghi chú cho kỹ.

Hồi xưa ông Chúa, ông Phật có bao giờ đưa cái luật lệ nào đâu? Tất cả phong tục tập quán, luật lệ của Phật giáo, hoặc các tôn giáo khác, hoặc của nền văn hóa của các quốc gia khác, thì cái đó tùy thuộc của mỗi một người. Riêng cá nhân của Thượng Đế, Chúa hoặc Phật, mong khi anh chị em chết rồi, thì tu học được nhiều, ý thức nhiều, các đấng sẽ giúp cái linh hồn tái kiếp liền. Thí dụ phong tục của điểm A, hay tôn giáo A nào, làm 100 điều tội hết, khi chết họ có tiền, làm đủ các thứ hết, sau 40 ngày họ giải thoát sao? Như vậy Thượng Đế đâu có công bằng. Họ bắt đầu sanh ra, họ làm ác riết, khi chết phúng điếu, làm mọi thủ tục hết, rồi 40 ngày sau họ về với Thượng Đế? Cái đó thì sướng quá rồi!

Vậy ai cũng làm ác được hết, thì đâu có ai tu. *Dù cho có tiền, dù cho nghèo cũng vậy. Nếu cái linh hồn phát triển tâm linh, khi chết Thượng Đế sẽ rước liền.*

Đi lại vấn đề, xin lỗi tất cả anh chị em ngồi trong đây, kể cả tôi luôn. Tôi chứng minh cho thấy. Tất cả chúng ta đều cho chuyện làm xấu, tốt, có hết. Ngay cả tôi là Thầy cũng vậy nhe. Chứ không phải tôi tốt hoàn toàn 100% nhe. Trước khi tôi làm Thầy, tôi cũng xấu, chứ không phải tốt đâu. Sự thật là vậy, tại hồi xưa tôi cũng làm ăn xuất nhập cảng, 18 ngành, thì chắc chắn tôi mua 1 bán 10, chứ không phải mua 1 bán 3 đâu. Khi tôi đi tu, thì tôi mua 10, tôi bán lại 1. Thành ra tôi sạt nghiệp, nhờ tôi sạt nghiệp, tôi không có tiền tôi mới tu được. Đó là cuộc đời của tôi đó nhe. Tôi cho biết rằng, khi được khai mở luân xa, anh chị em chỉ cứu một người thôi, đó là chỉ giúp một linh hồn thôi, mà Phật giáo có nói một câu như thế này, nhưng không nói rõ ràng lắm “ Cứu một người bằng thành lập 5, 7 kiến chùa”. Anh chị em cứu một người, giống như anh chị em xây được 5, 7 ngôi chùa. Nhưng trong Phật giáo không nói rõ cứu một người như thế nào. Thành ra có một số người có nhiều tiền, cứ cúng chùa, cúng chùa ...

Hoặc tưởng giúp người khác là thành lập 5, 7 cái chùa. Sai rồi. *Cứu một người* đây, là *cứu một linh hồn đi giải thoát*. Cứu một linh hồn tái kiếp trở về với Thượng Đế. Lúc đó anh chị em mới thành lập được 5, 7 kiến chùa được. Không ai biết, và ý thức cái này hết. Đó là Thượng Đế muốn tất cả nhân loại tạo cho mình trở về với Thượng Đế, và tạo cho người khác trở về với Thượng Đế.

Anh chị em được mở luân xa 100%, chỉ cần đặt tay luân xa 5, 7 ngày thứ nhứt. Ngày thứ hai, nắm hai ngón chân cái, anh chị em chỉ đưa một linh hồn bắt tử bắt diệt tái kiếp thôi, giống như anh chị em thành lập 5 hoặc 7 kiến chùa. Mà anh chị em đâu có biết cái này. Đó là phước đức, Thượng Đế ban phước lành cho anh chị em. Bao nhiêu đó đủ rồi.

Hoặc anh chị em chỉ cần đặt tay trị bệnh cho mình thôi, hoặc cho người khác hết bệnh thôi, cũng như *giúp cho linh hồn phát triển vấn đề tâm linh*, thì *giống như thành lập 5, 7 kiến chùa*. Do đó, anh chị em bảo vệ luân xa 100%, khi anh chị em chết, thì Thượng Đế sẽ rước linh hồn tái kiếp liền. Tất cả học viên cấp 3 trở lên đều giống nhau hết. Nhưng ai được học cấp 3, được mở luân xa 100%, đó là cơ duyên của mỗi người. Đó là quá trình kiếp linh hồn mình có tu, bây giờ tái kiếp trở lại mới được khai mở 100% dễ dàng. Trong khi đó, những người tu sĩ, những bậc chân tu trên núi, tu 30, 40, 50 năm chưa khai mở được luân xa nào hết. Tại vì linh hồn của họ tu chưa đầy đủ, do đó họ chưa mở luân xa. Mặc dầu anh chị em là *người đời*, *nhưng linh hồn của anh chị em tu quá nhiều*, do đó được khai mở luân xa, do đó khi chết, thì được Thượng Đế chuyên kiếp cho được liền.

Tôi nhắc thêm, tất cả những phong tục tập quán của các tôn giáo khác, anh chị em miễn bàn ở đây. Cái khả năng của anh chị em có được, thì mỗi lần người ta chết, thì chỉ cầu nguyện cho người ta thôi. Còn vấn đề phong tục tập quán, văn hóa của người ta, thì tùy người ta làm như thế nào thì làm. Anh chị em miễn bàn và đừng có ý kiến nữa, tại vì phong tục cổ truyền người ta có mấy

ngàn năm rồi, anh chị em không có xóa được đâu. Tôi khuyên, biết ngành này, thì gặp trường hợp xảy ra, người ta chết, lúc đó tới cầu nguyện cho linh hồn đó thôi. Không cần đính chánh, hoặc không cần nói “nhờ tôi” đưa cho linh hồn này. Cái đó không quan trọng. Quan trọng là giữa anh chị em với linh hồn đó đi tu. Mà Thượng Đế sẽ ban phước lành cho. Ngoài ra khỏi nói một vấn đề gì khác cho người ta nghe hết. Điều đó là đúng theo nguyên tắc đường hướng của mình đi. Mình giúp cho người ta để người ta tiến bước trên bước đường tâm linh, để người ta chuyển kiếp, để học thêm trong vấn đề đạo. Thì đừng bao giờ cho rằng mình có đầy đủ khả năng. Khả năng này do Thượng Đế giúp cho mình, mà mình làm được thì Thượng Đế sẽ ban phước lành cho mình. Nhớ cái điểm này. Tâm niệm trong lòng phải nhớ điểm này. Như vậy anh chị em thực hiện mới được kết quả mỹ mãn. Và Thượng Đế ban phước lành cho anh chị em.

Thầy nhắn về thủ tục làm đơn đi học lớp Geneve:

Nghe tôi nói, có một số anh chị em học lớp này nộp đơn học lớp đặc biệt bên Geneve. Thì anh chị em nào ở trung tâm nộp đơn rồi mà chưa học lớp 5, bây giờ mới học đó, thì gửi danh sách cho tôi. Vì sau lớp học này, tôi về Hòa Lan họp lại, quyết định cái này. Cho một số anh chị em nào mà phục vụ trong trung tâm, chi nhánh, thì cấp tốc đưa danh sách liền cho tôi, để tôi giữ chỗ cho. Chứ không khéo là không có chỗ để ngồi. Trước khi mãn lớp học này, thì đưa cho ban tổ chức, anh chị em thuộc trung tâm nào, chi nhánh nào, để tôi xác định rõ ràng, sắp đặt chỗ.

Đó là dành riêng cho tất cả anh chị em lớp 5 này, nộp đơn rồi, mà thuộc trung tâm, chi nhánh. Còn những người ngoài thì tôi không đảm bảo nhe. Tại vì số ghế có hạn. Tôi cũng ưu tiên cho lớp học này. Nếu anh chị em là nhà bác học, hoặc bác sỹ, thì sau lớp học này rồi, đưa danh sách, ghi tên đưa tôi trước, phần nộp đơn với nộp bản sao, thì bỏ túc sau. Tôi sẽ giúp cho một số nhà khoa học, với một số bác sỹ.

Bây giờ đặc biệt tới Thái Lan. Tại vì kỳ này Thái Lan qua đây học khoảng 200 anh chị em. Do đó, tôi cũng quy định cho một số anh chị em Thái Lan. Cái nhóm của ông Saikem, hai mươi mấy người tôi chấp thuận rồi nhe. Nhưng ráng tự giữ chỗ khách sạn nhe. Riêng cái phần nhóm bên này, là 110, tôi sẽ cho ưu tiên đưa danh sách, tôi cho học, vì tôi hứa bên Thái Lan rồi. Phần khách sạn thì tôi giữ cho 40 phòng rồi. Muốn muốn thêm thì tự túc. Tôi chỉ dành cho 40 phòng thôi. Khi đến khách sạn, nói tên thì người ta đưa phòng, ở Holiday Inn gần phi trường.

Riêng phần anh chị em Âu châu, và những châu khác, tôi trở lại vấn đề nhe. Nếu là nhà khoa học, khoa học trong lãnh vực gì, riêng anh chị em bác sỹ, làm ở đâu, ghi chú vô. Tôi sẽ cho ưu tiên. Phải lập thủ tục đơn từ và gửi bản sao lớp 5 cho người ta. Tạm thời danh sách đưa tôi, thì tôi chấp nhận. Nhưng thủ tục đơn từ phải tự gửi cho người ta. Phần Thái Lan thì tôi cho ưu tiên rồi tại đường xá xa xôi quá. Trước khi về nước, hồ sơ làm kịp thì đưa cho tôi, tôi mang tay về bên Geneve. Còn những anh chị em nào bên Thái Lan, chưa làm thủ tục hoặc giả là chờ đó, thì đến Geneve bổ túc sau cũng được nhe.

Thầy truyền điện trị bệnh tập thể:

Tôi nhắc lại: Tất cả bệnh trạng nằm bộ phận nào thì dùng luân xa 6 của mình, nghĩ tới những luân xa đó, hoặc nghĩ tới chỗ đau. Anh chị em nào không bị bệnh thì sẽ nghĩ tới mạch máu của mình. Tất cả những bệnh đau nhức, trong bộ phận luân xa, tôi sẽ truyền điện trực tiếp vô đó giúp cho bớt đau và hết bệnh. Tôi nhắc lại trước khi tôi trị bệnh cho anh chị em.

57. Thưa Thầy, chừng nào Thầy đến nước Tây Ban Nha này để dạy khóa đặc biệt?

Tôi nhắc cho biết, tôi dạy ngành này 6 năm rồi. Lần đầu tiên tôi dạy lớp này. Mà tất cả anh chị em lớp 5, có 8 000 người. Mà lựa tối đa 2 000 người thôi. Tại cái phòng học quá nhỏ. Thì sau 6 năm mới được một lần. Không biết các

năm tới như thế nào? Chưa biết. Còn 6000 người chưa học. Mà nếu 2 năm tới tôi dạy nữa thì mười mấy ngàn người. Mà không biết tôi có dạy thêm nữa không? Tôi chưa biết. Lớp này tôi chưa dạy, thì làm sao tôi biết lớp tới dạy chỗ nào? Tôi chưa tính được. Có thể lớp này là lớp sau cùng, hoặc nhiều khi năm tới tôi dạy thêm 2 lớp nữa, chương trình chưa tính, thay đổi hoài. Tôi chưa dạy thì anh chị em chờ.

58. Tôi làm việc trong một trung tâm Nhân Điện. Có nhiều người bệnh đến, tôi thấy phần đông những người đó dễ xúc động lắm. Họ buồn, chán nản, sống cô đơn, có nhiều chuyện rắc rối, người ta hồi hộp, lo sợ, bận tâm, đủ hết. Tôi muốn hỏi những người dễ xúc động là tại linh hồn họ yếu hay thể xác yếu. Mình dùng luân xa để trị thể xác đó, có làm cách nào để giúp linh hồn đó không? Tôi cũng được biết rằng có một cái hạch ở ngực, gọi là Thymus, liên quan đến sự dễ xúc cảm, Thầy chỉ cách nào trị họ cho đỡ xúc cảm mạnh, làm cho họ mất cân bằng?

Tất cả con người chúng ta muốn phát triển vấn đề tâm linh phải có sức khỏe? Thì cần nhất là giúp cho họ đầy đủ sức khỏe đi, thì linh hồn họ tự động sẽ phát triển vấn đề tâm linh.

Do đó tất cả những bệnh trạng nào, nằm ngay bộ phận nào, luân xa nào, xác định rõ ràng bệnh trạng, trước tiên giúp cho người ta mạnh khỏe đi, thì chắc chắn người ta sẽ phát triển vấn đề tâm linh dễ dàng. Anh chị em đừng bận tâm. Người ta bận tâm nhiều, rồi anh chị em bận tâm cho người ta, thành ra anh chị em bận tâm gấp đôi nữa. Khi anh chị em bận tâm gấp đôi nữa thì không có giúp cho người ta cái gì được hết. Ngày tối anh chị em lo rầu hoài, không ích lợi gì, tốt hơn hết anh chị em đừng rầu giống như người ta, mà thuộc bài, định bệnh, biết rõ bệnh trạng, trị bệnh, là hữu hiệu nhất. Đừng lo mấy việc kia, vì là việc của người ta, đâu phải là việc của anh chị em đâu mà lo. Thương người ta thì phải định bệnh rõ ràng, trị đúng luân xa, giúp cho hết bệnh hết đau. Đó là

thương người ta. Tất cả bệnh nào cũng vậy. Ngoài luân xa thì trị ngay vị trí đó, bộ phận trong luân xa thì trị ngay luân xa. Đơn sơ, đơn giản. Còn tôi khuyên dù cho bà con ruột thịt của anh chị em mà có rầu, khổ, thì anh chị em đâu có rầu, khổ với người ta được. Mỗi một người một hoàn cảnh riêng biệt. Mà người ta rầu, khổ, bị bệnh, thì trị bệnh cho người ta bớt rầu, bớt khổ. Chứ còn người ta rầu khổ, mà anh chị em khổ rầu với người ta. Hai bên khổ rầu, rầu khổ ... không giúp ai được hết. Bên này bệnh, bên này đau, không giúp ai được ...

Nghe lời khuyên của tôi, những người bệnh rầu khổ, thì là chuyện của người ta, cần nhất là mình giúp cho người ta đầy đủ sức khỏe, người ta hết hết rầu, hết khổ.

59. Câu hỏi thứ nhất về bệnh bại, thì Thầy nói là để tay lên luân xa 7, một tay bên đầu. Có thể một lượt hai bên được không? Hay là phải để một bên, hít vô thở ra 3 lần, rồi thay bên kia?

Như những ngành y khoa mới, ông bác sỹ Hamer, có khám phá rằng, mình bị bệnh, nhất là ung thư là do tư tưởng của mình, do mình bị xúc động tinh thần mạnh quá, thành sanh ra bệnh nặng. Muốn chữa những người đó, trong ngành tâm lý, trong dòng tư tưởng của họ, làm sao giải quyết được vấn đề mà sanh ra bệnh đó. Nếu chữa bệnh bằng Nhân Điện, mà không giải quyết được vấn đề tâm lý mà sanh ra bệnh đó, thì không đi tới mức lành bệnh hoàn toàn được?

Liệt hai bên, phải làm 2 lần. Lần thứ nhất trị một bên, hít vô thở ra, 2 phút xong rồi lấy tay, khi đó lọc máu. Lát nữa đổi tay bên kia, đặt như vậy không được nhe. Hít vô thở ra 3 lần nữa. Trị mỗi bên 2 phút đi. Dù cho nóng hay không, cố gắng để mỗi bên 2 phút.

Bệnh này tôi giải thích cho nghe nhe. Trong lãnh vực khoa học, có một số anh chị em bác sỹ rất giỏi, nghiên cứu đúng mức. Bệnh là do chúng ta suy nghĩ

quá nhiều, làm việc quá nhiều. Đó là cái năng lực chúng ta càng ngày càng ra nhiều, mà cái năng lực nhập vô rất ít.

Tiếp thu năng lực rất ít, mà dùng năng lực rất nhiều, do đó hệ thần kinh chúng ta bị tê liệt, làm cho không thể nào thay thế tế bào mới được, mà tế bào cũ luôn luôn lưu trong cơ thể mình, và tích tụ vào một điểm nào đó, làm cho chúng ta bị ung thư. Cái ngành Nhân Điện của chúng ta giải quyết bệnh ung thư như thế này: Thứ nhất, *dùng Năng lượng vũ trụ vô kích thích những tế bào, những thần kinh hoạt động trở lại*, để giúp cho tế bào mới thay đổi tế bào cũ, giết mọi vi trùng xâm nhập vô làm cho bị ung thư. Chúng ta giải quyết về mặt bệnh trạng. Tuy nhiên nên nhớ, theo lãnh vực *khoa học* thì cái *Năng lượng vũ trụ giết con vi trùng, và tạo tế bào mới*, mà thường các lớp tôi hướng dẫn cho như vậy. Nhưng cũng nên biết rằng, anh chị em phải biết rằng, khi điện năng của chúng ta luân lưu trong cơ thể một người bệnh, thứ nhất giúp cho người bệnh hết đau. Thứ nhì, là giúp cho linh hồn họ phát triển vấn đề tâm linh. Vì điện năng của vũ trụ đây, cũng như tôi giải thích cho anh chị em ngày hôm qua: điện năng của vũ trụ đây là dùng danh từ khoa học; nhưng thật sự điện năng của vũ trụ đây là điện năng của Thượng Đế, mà khi điện năng của Thượng Đế mà vô anh chị em, truyền cho người ta, chắc chắn người ta sẽ thay đổi, vừa thể xác hết bệnh, vừa linh hồn phát triển vấn đề tâm linh. Khi họ ý thức được vấn đề tại sao họ hết bệnh, mặc dầu họ tốn không biết bao nhiêu tiền để trị bệnh, không hết. Mà anh chị em vốn vẹn trị cho họ trong vòng 5, 7, 10 bữa, hoặc tối đa 2 tuần họ hết bệnh. Lúc đó họ sẽ suy nghĩ lại, tại sao họ được như vậy. Mà khi họ suy nghĩ được như vậy, thì chắc chắn họ nghĩ tới Thượng Đế, mà *họ nghĩ đến Thượng Đế rồi, thì Thượng Đế sẽ giúp họ phát triển vấn đề tâm linh, họ sẽ hết bệnh*.

Có một số trường hợp đặc biệt, một số anh chị em bệnh gần chết, hoặc rất nặng, sau khi được ngành Nhân Điện trị hết bệnh, họ tình nguyện bỏ công bỏ sức ra, họ phục vụ ngành Nhân Điện bất vụ lợi. Người ta có nhiều tiền, lắm

quyền, chức vụ cao, khi bị bệnh, hết bệnh rồi, coi như người bình thường, không ai biết được, mà người ta làm còn nhiều hơn những anh chị em phục vụ trong ngành Nhân Điện nữa. Đó là đôi cuộc đời của họ. từ một người chết mà Thượng Đế kéo cho họ thành một người sống, để họ phát triển vấn đề tâm linh. Giúp cho một người phát triển tâm linh, thì người đó sẽ giúp cho nhiều người phát triển tâm linh giống như họ. Đó là điện năng của chúng ta, danh từ *khoa học*, là *điện năng của vũ trụ*. Danh từ *tâm linh*, đó là *điện năng của Thượng Đế*, luân lưu vô trong cơ thể người ta, giúp cho người ta *chuyển hóa lại, ý thức lại*, thì chắc chắn việc này sẽ thành công cho mọi người.

Anh chị em yên tâm đi. Cái ngành Nhân Điện của chúng ta là siêu tâm lý học. Chúng ta khỏi cần nói nhiều, nhưng điện năng của chúng ta thay thế lời nói, để giúp cho họ phát triển vấn đề tâm linh. Giúp cho họ thay đổi tư tưởng, thì giúp cho họ hết bệnh về thể xác, và phát triển tâm linh thật. Mấy câu hỏi này tôi trả lời, ráng nghe cho rõ, học. Khó có được người nào giải thích như vậy lắm. Khi mà giải thích được như thế này, anh chị em cố gắng nghe cho rõ ràng, học cho thấm thía, để thực hiện cho mình và giúp cho người khác, chắc chắn sẽ thành công trong mọi lãnh vực.

60. Tôi hiểu rằng trong linh hồn của mọi người có một phần của Thượng Đế, một ánh sáng của Thượng Đế, thành ra công việc của mọi người là làm sao ánh sáng trong lòng của linh hồn đó hợp nhất với Thượng Đế ánh sáng đó tỏa ra, cần nhất là Tình thương, Bác ái, tỏa ra đối với mọi người. Bây giờ, mình phải tìm kiếm Thượng Đế trong linh hồn của mình, nếu mình hợp nhất với Thượng Đế, thì mình sẽ được Thượng Đế dạy, chỉ cho biết tất cả cái gì trong đời. Tôi muốn hỏi làm sao có thể đi tới cái mức đó. Tôi cũng muốn hỏi, cái phần mình tìm kiếm được Thượng Đế cư ngụ nơi mình, thì Thầy nói bà Nút sẽ tái kiếp lại để giúp nhân loại, nhưng mà bà sẽ mang gì được cho nhân loại? Vì Thầy nói là linh hồn của mình và linh hồn của Thượng Đế chỉ là có một mà thôi, hợp nhất được thì biết được mọi việc hết. Vậy công việc của bà là sao?

Thầy nói trong hình bà Nút có nhiều cái mật mã, thì giúp nhân loại bằng cách nào. Có phải cần nhất là mình phải tìm kiếm cái con đường mà tìm Thượng Đế để tỏa sáng trong lòng mỗi người không?

Thượng Đế tạo cho trong con người chúng ta một tình thương rồi, giữa người mẹ, người con, người chồng, người vợ. Nhưng tất cả nhân loại từ trước tới giờ chỉ biết thương vợ, chồng, con cái, đi xa hơn nữa thương cha mẹ thôi. Ngoài ra không thương nhiều người khác giống như mình thương con mình, hoặc cha mẹ mình, thương chồng mình, thương vợ mình. Tất cả nhân loại đều giống nhau hết. Ngay cả tôi cũng vậy nhe. Chứ không phải tôi ngoại lệ nhe. Hồi trước kia tôi cũng giống như anh chị em vậy. Tôi cũng chỉ biết thương riêng rẽ cá nhân của mình, tối đa là nguyên gia đình của mình thôi. Ngoài ra không biết thương ai hết.

Thật sự, Thượng Đế tập cho mình thương rồi, mình thương gia đình giống như thương mọi người, thì cái đó mới thành công. Nhưng, anh chị em có biết, suốt bao nhiêu triệu năm nay rồi, không được! Thượng Đế cho nhiều người xuống đây lắm. Cái thời kỳ sau cùng, anh chị em biết được cái lịch sử sau cùng của mình, khoảng 2500 mấy chục năm nay, đó là ông Phật Thích Ca và Chúa Giesu, có 2 người xuống dưới trần gian này. Có nhiều giáo chủ khác, tôi thí dụ 2 giáo chủ mà thế giới đều biết.

Nhưng ông Phật Thích Ca đi tu tìm chân lý, giúp nhân loại không được, ông cũng đi. Mà trước khi ông đi, không có để một dấu vết gì cho người ta tu hết. Đó là cuộc đời của ông Phật Thích Ca. Rồi sau nữa tới ông Chúa Giesu, quyền năng khả năng tối thượng có, giúp nhân loại được, nhưng rốt cuộc ông chết, cũng không để lại cái gì cho anh chị em học hỏi. Ông Chúa đưa ra những điều đó, nhưng ai thực hiện được? Ông thực hiện được, ông chết rồi, những người kế tiếp làm sao thực hiện được? Thành ra cuộc đời của nhân loại chìm đắm trong bể khổ hoại. Không thể nào hợp nhứt với Thượng Đế được hết.

Thì bây giờ Thượng Đế đã thử qua nhiều giai đoạn rồi, mà nhân loại làm không được, thì bây giờ sẽ có sự xuất hiện của Thượng Đế xuống trần gian này dưới một dạng nào đó, không biết, để điều khiển giúp cho nhân loại. Chỉ có Thượng Đế xuống dưới trần gian này mới giúp cho nhân loại được thôi. Chứ từ trước tới giờ không ai giúp được hết. Nhưng chưa biết Thượng Đế xuống dưới dạng nào, thật sự bây giờ chưa biết. Nhưng tôi hy vọng năm 2001, thì chắc chắn Thượng Đế sẽ ra mặt dưới dạng người nào đó để giúp nhân loại, chắc chắn cái điều này tôi hy vọng sẽ có. Vì **khi thượng đế xuống dưới trần gian này rồi, nhân loại mới hết bệnh, hết đau, hết khổ**. Cái đó mới ảm no hạnh phúc thật sự đó. Từ trước tới giờ bị bệnh, bị đau, bị chết hoai, con người ta sống có 70 năm, 80 năm, thì làm sao đủ khả năng để học hỏi phát triển tâm linh. Mà không đủ khả năng phát triển tâm linh, thì làm sao dạy cho thế hệ mai sau phát triển tâm linh được? Thành ra triển miên ...

Do đó chu kỳ thế kỷ 21, có sự hiện diện của Thượng Đế thì *con người ta sẽ sống dai lắm*. Sống dai để làm gì? *Sống dai để phát triển vấn đề tâm linh cao độ*, giúp cho mình, giúp cho những thế hệ mai sau. Như vậy mới có ý nghĩa, không phải sống để hưởng thụ vật chất đâu. Những người nào sống để hưởng thụ vật chất chắc chắn sẽ không tồn tại. Thượng Đế cho anh chị em phát triển vấn đề tâm linh, giúp cho toàn thể nhân loại, tìm thật sự chân lý, là ánh sáng nhỏ, giống như câu hỏi của bà này, là một phần linh hồn của Thượng Đế, anh chị em phải có thời gian dài, và có sự tu luyện mới về được. Chứ không tu luyện thì làm thế nào về với Thượng Đế được.

Như anh chị em thấy, mỗi một người có một giai đoạn để chuyển tiếp có sự hiện diện của Thượng Đế. Do đó, có nhiều vị thầy lắm. Nhưng mỗi vị thầy có trách nhiệm riêng. Một vị thầy thì đưa con đường ngắn nhất. Một vị thầy thì đưa con đường dài nhất. Nhưng dù con đường dài, con đường ngắn, nếu mà linh hồn của tất cả mọi người hướng về đường tu, thì chắc chắn Thượng Đế sẽ giúp đỡ.

Tôi đã từng hướng dẫn cho về bà Sphinx và những mật mã đó, tôi không thể giải những mật mã cho biết được vì tôi chưa dạy tới. Tuy nhiên, tôi dẫn giải cho nghe một phần. Bà Sphinx này tượng trưng cho người Thượng Đế đưa xuống để giúp đỡ nhân loại, làm thế nào tìm chân lý, **tìm Thượng Đế trong chúng ta** thật sự. Thì bà này sẽ có một *phương pháp đặc biệt, hướng dẫn, làm thế nào anh chị em có một tình thương thật sự*, tình thương này là tình thương bác ái giữa con người với con người, giữa người mẹ và người con – giống như con người với con người. Khi nào bà thực hiện được cái này, thì chắc chắn *sự hiện diện của Thượng Đế* sẽ đến với anh chị em. Đến với anh chị em ở ngoài xã hội loài người, và đến ở trong lòng nữa.

Nhưng thời gian thì không kéo dài như anh chị em nghĩ đâu. Thời gian rất ngắn, mà thời gian rất ngắn này thì nhân loại sẽ ý thức được. Trước 3 năm, anh chị em sẽ thấy được *Thượng Đế ở trong tâm của anh chị em*, và trước 3 năm, sẽ thấy *sự hiện diện của Thượng Đế ở ngoài xã hội loài người*. Thì bà này sẽ xuất hiện. Bà xuất hiện rồi thì bà dạy còn hay nữa. Bà giúp chúng ta còn nhiều nữa. Lúc đó chúng ta mới ý thức được thế nào là chân lý, thế nào là Thượng Đế trong tâm, và thế nào là Thượng Đế ngoài xã hội loài người. Chắc chắn chúng ta sẽ không còn đau khổ nữa. Thì giống như hình lá cờ: **ám no hạnh phúc thật sự**, và **tình thương bác ái thật sự** để nghiên cứu đúng mức trong lãnh vực tâm linh, phát triển nhiều thế kỷ, giúp cho thế hệ mai sau giống như chúng ta được thành công trong vấn đề phát triển tâm linh.

Thầy chỉ cách tiếp xúc với Thầy:

Tôi chỉ, ngồi cũng được, nói tóm lại ngồi thế nào cho thoải mái thôi. Hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng 3 lần, cho nó khỏe. Nhưng tôi giúp ý kiến cho câu này. Anh chị em nói “*Nhờ ông Thầy Đáng giúp cho tôi phát triển vấn đề tâm linh để tôi giúp đường đời*”, thay vì câu nguyện thì nói một câu đơn giản thôi.

Thay vì dùng luân xa 6 để quay luân xa, dùng luân xa 6 để nghĩ tới tôi, chắc chắn hình ảnh của tôi anh chị em không quên, phải không? Nếu quên thì thôi, ráng chịu chứ sao bây giờ? Nhiều khi quên, không biết mụn ruồi phía tay mặt hay tay trái, phải không? Thôi thì lát nữa, tôi tặng cho mỗi người tấm hình bự, cho nhớ. Ngay cả mấy người dự thánh tôi cũng cho luôn nhe. Khi nói: “Ông Thầy Đáng ơi, giúp tôi sáng tỏ đường đạo, để tôi giúp đường đời”, thì tôi giải thích cho biết rằng, trong cái đường đạo, nó sẽ gồm tất cả đường đời. Anh phải hiểu như thế này. Nếu cầu nguyện, tôi chỉ đường đời, thì còn bị giới hạn lắm. Mà khi tôi chỉ đường đạo thì nó vô giới hạn, thì mới giúp đường đời được. Chứ tôi chỉ cho đường đời thì anh chị em đâu có giúp đường đạo được. Do đó, tôi giúp ý kiến trong đường đạo, để anh chị em minh mẫn sáng suốt, mới giúp đường đời được. ***Trong đường đạo, thì có đường đời. Mà trong đường đời thì không bao giờ có đường đạo được hết.*** Trong đường đời thì giới hạn có bao nhiêu đây thôi. Trong đường đạo thì nó vòng tròn rất lớn, do đó yêu cầu tôi đi. Lúc nào tiếp xúc với tôi được một lần thôi, thì sẽ thành công. Và trong tương lai, anh chị em tin tưởng tôi, thì bất cứ hỏi việc lớn, nhỏ gì, tôi cũng sẽ giải đáp cho được hết. Và sau này, tin tưởng các đảng nào cũng được, thì dụ anh chị em tin tưởng các đảng nào, thì khi tiếp xúc các đảng đó, coi các đảng đó có chỉ dạy cho anh chị em không, hay các đảng đó nói thôi, hỏi ông Thầy Đáng cho chắc ăn, thì lúc đó anh chị em hỏi tôi tiếp nữa.

Thí dụ tiếp xúc với tôi hỏi trước, tôi dạy cho anh chị em rồi, bây giờ anh chị em tin ông Phật Thích Ca, thì hỏi ông Phật Thích Ca, coi ông Phật Thích Ca có dạy anh chị em không. Hay ông Phật Thích Ca nói:”hỏi ông Thầy Đáng tiếp”. Hoặc anh chị em tin ông Chúa Giesu, thì tiếp xúc với ông Chúa Giesu đi, rồi coi ông Chúa Giesu có dạy anh chị em không, hoặc Chúa Giesu nói:”hỏi ông Thầy Đáng tiếp”, thì lúc đó tôi trả lời cho anh chị em. Không có gì trở ngại hết nhe. Tôi nói vậy, ai hiểu thì hiểu, không hiểu thì ráng chịu!

61. Kính thưa Thầy, trước nhất con cảm ơn Thầy sang Thái Lan dạy cho Thái Lan và cho Thái Lan phát triển rất nhiều về Nhân Điện này. Con cũng xin cảm ơn cô Hương đã hướng dẫn cho con để biết cái phương pháp này, là tu hành, và con xin hứa sẽ theo chân Thầy để lập công bồi đức.

Phần con, con cũng là một người tu hành, vấn đề của con là con thích làm phước. Thái Lan có phong tục là thả chim, cá, mua con bò để nuôi, để người ta không giết súc vật. Nhưng theo con đường của Thầy dạy, nếu để súc vật sống lâu, thì làm cho linh hồn nó khó đi tu lắm. Có tội không, vì làm vậy, thể xác của mấy con vật càng sống lâu. Thế nào là đúng?

Cái ngày mà Thầy sang Thái Lan, trùng với ngày Nhật thực. Theo Thái Lan, Nhật thực thì liên quan với cái nghiệp của con người. Xin Thầy giải thích vấn đề này.

Anh chị em đừng bao giờ dùng phương tiện để giúp cho nó sống lâu, và thứ hai, cũng đừng bao giờ giết con vật. Đúng lúc nó chết thì để nó chết. Đừng giết nó chết sớm. Nhưng cơ duyên nó sống được bao lâu thì để tự nhiên, đừng dùng phương tiện mà giết nó trước cũng không được. Hoặc phương tiện nuôi dưỡng nó nhiều cũng không được. Thí dụ 3 năm nó chết, thì để 3 năm, 2 năm nó chết thì để 2 năm. Chứ đừng 2 năm nó chết, mà để 5 năm, tội nghiệp cho nó. Hoặc đừng nghe ông Thầy nói, cái về giết, giết, giết động vật hết. Không có được nhe. Nhớ nhe! Không giết nó sớm được nhe!

Vấn đề nhật thực với nguyệt thực không có gì trở ngại hết. Tôi thấy bên Thái Lan tin dị đoan nhiều quá. Thật sự khoa học, mặt trăng, mặt trời rắp với nhau, qua khỏi rồi thì thôi. Không có ảnh hưởng vấn đề nghiệp lực gì. Đừng có lo. Nghiệp lực là ăn thua cái dân tộc đó, tu nhiều hay ít, thì nghiệp quốc gia đó tốt hay xấu. Hưởng hạnh phúc nhiều hay ít là ăn thua nghiệp lực của dân tộc quốc gia đó. Không ảnh hưởng vấn đề tinh tú ...

Tôi thấy bên Thái Lan quảng cáo cái đó, và làm ảnh hưởng anh chị em nhiều quá, không có tốt. Cái quan trọng là làm thế nào, tất cả mọi người trong đất nước mình, nếu ý thức được vấn đề đạo, tu nhiều, thì dân tộc đó sung sướng nhất.

Anh chị em cứ nghĩ lại lịch sử, anh chị em chắc không biết nhiều đâu. Tại vì anh chị em coi lịch sử bình thường. Nhưng mà tôi coi lịch sử vấn đề tâm linh. Lịch sử Thái Lan, là tất cả mọi người trên thế giới coi, là lịch sử bình thường, mấy trăm năm. Nhưng tôi coi lịch sử vấn đề tâm linh, do đó tôi biết dân tộc Thái Lan được hưởng 25 thế kỷ rồi, vấn đề tu học. Các nước trên thế giới đặt chân đến Thái Lan nghiên cứu trong vấn đề Phật giáo. Anh chị em tưởng người ta về Ấn độ? Không có đâu. Về Thái Lan không à. Đôi khi anh chị em đất nước ở đó mà cũng không biết, ai đến đó để học, mà học để làm cái gì? Tôi thì biết được cái này. Tôi mới qua 1 lần ở Thái Lan, tôi nhận định rõ ràng rồi, tôi mới tiếp tục giúp dân tộc Thái Lan. Chứ lúc tôi chưa qua thì tôi chưa nhận định được. May mắn nhất là kỳ rồi, tôi đi Thái Lan tôi nhận định được dân tộc Thái Lan tu như thế nào, để coi sự nghiên cứu của tôi phải đúng như vậy không. Tôi giúp cho anh chị em thì cũng như tôi giúp cho tất cả mọi người, nhưng cái điểm chánh là để cho tất cả mọi người đến nghiên cứu, thì tôi đặt tại Thái Lan.

62. Tôi xin hỏi về con người ở thế kỷ 21: sinh sống, tiền bạc như thế nào? Có sự thay đổi thế nào trong xã hội?

Vào thế kỷ 21, con người ám no hạnh phúc, không cần xài tiền bạc nữa, có phải là hội Long Hoa, bên Phật giáo không? Còn trong Kinh sách của Công giáo thì là 1000 năm ám no hạnh phúc?

Khi tới năm 2001, không có biên giới nữa. Người nào cũng có tình thương thật sự, sao có biên giới được? Không có đổ kỵ, sợ sệt nhau nữa. Tất cả đường xá, cần cống, phương tiện đi đứng thì người ta lo cho hết. Mỗi người phải có một nhiệm vụ, nhưng phương tiện người ta lo cho hết. Nhưng cũng phải

làm ra của cải vật chất. Tôi không thể nói trước xài bằng cái gì, nhưng không phải tiền giấy nữa. Tôi biết tâm lý chung người nào cũng muốn giữ hột soàn với vàng hết phải không? Tại không có biên giới thì giấy có giá trị gì nữa? Ai cũng xài vàng hết. Mỗi người nào cũng để một tấn vàng hết. Nhưng mỗi trong gia đình có 10 tấn vàng, thì có vàng đâu mà xài? *Biết đất nước ai còn không mà xài tiền giấy?* Bây giờ tôi nói thí dụ đất nước Mỹ, đồng đô la có giá trị, nhưng kinh tế nó kiệt quệ, thì nhiều khi 1 đồng của Thái Lan bằng 10,000 đồng tiền Mỹ, hoặc 1 đồng của Espagne bằng 100, 000 tiền Mỹ thì sao? Tôi là người Mỹ đáng lẽ tôi bình, nhưng Mỹ thiếu nợ dữ lắm, thiếu hàng trăm tỷ rồi. Trước mặt thế giới thì ngon lành lắm, chứ nợ thiếu dữ lắm. Mỗi năm thiếu nợ như vậy, thì tiền ở đâu? Còn nhiều nước khác. Tất cả các nước trên thế giới đều mang nợ hết, ít có nước nào giàu lắm.

Anh chị em khỏi lo vấn đề xã hội, tiền bạc. Nên nhớ rằng, trong lãnh vực tâm linh, đó là của Thượng Đế, việc của Thượng Đế thì Thượng Đế lo, chắc chắn là sòng phẳng cho anh chị em. Khi phục vụ cho Thượng Đế thì Thượng Đế sẽ trả công cho gấp trăm, gấp ngàn lần xã hội loài người. Giống như tôi làm việc cho xã hội loài người, 1 giờ có 2 đồng rưỡi thôi, nhưng làm việc cho Thượng Đế thì mỗi giờ Thượng Đế trả 20, 000. Trong tương lai anh chị em cũng vậy. Nếu phục vụ cho Thượng Đế phát triển vấn đề tâm linh giúp cho nhân loại thì chắc chắn việc này là Thượng Đế phải lo, mà lo cho toàn thế giới hết. *Thượng Đế có kế hoạch, đưa cho anh chị em biết thì đâu còn là Thượng Đế nữa!*

Cái chương trình tôi sắp đặt bây giờ, thì những năm kế tiếp của năm 2001 nó còn tinh vi gấp trăm, gấp ngàn lần hơn nữa. Cần nhất là anh chị em lo phát triển giúp mọi người đi, thì anh chị em sẽ thấy hội Long hoa thật sự mà Phật giáo thường nói. Khi nào *Hội Long Hoa* thật sự thì tất cả *mọi người trên thế giới phải nở một nụ cười*, chứ không phải buồn so. Chứ không phải tưởng tượng ông Phật Di lạc là chủ tịch Hội Long Hoa ... Không phải! Ông Phật thì không có

chủ tịch đâu, ông Phật cũng không có chủ trương cái nào hết đó. Cái Hội Long Hoa, ý của Thượng Đế muốn là tất cả mọi người luôn luôn phải nở một nụ cười trên môi. Biết bao giờ nhân loại mới nở nụ cười được? Có người buồn, người vui. Thì đây chứng minh cho nhân loại thấy rằng, tất cả mọi người trên thế giới này đều nở một nụ cười, đó là Hội Long Hoa thiệt. Hội Long Hoa là do con người tạo ra, một niềm vui thật sự, đó là bông hoa của con người.

Chắc chắn chúng ta sẽ thấy được Hội Long Hoa của thế kỷ 21. Hết.

Còn vấn đề tôn giáo, kinh thánh như thế nào, tôi không biết. Tôi không trả lời được. Tôi trả lời thật, kỳ lắm.

63. Thưa Thầy, hồi lớp 1 và 2, chúng tôi có tập thiền, động tác hít vô thở ra, Thầy có căn dặn không nên thiền quá lâu, không tốt. Nhưng lớp 3, Thầy nói không cần nữa. Nhưng tôi thấy động tác đó rất quan trọng, căn bản, giúp cho linh hồn tiến triển được, liên lạc với phần sâu xa của linh hồn được, nên mới tránh tái lại những lỗi lầm xưa. Tôi thấy ngành Nhân Điện càng ngày càng giúp cho chúng ta tiến triển, nhưng có nhiều người tưởng rằng khi bành trướng luân xa 6, thật ra người ta có danh lợi, tự tôn tự đại. Khi bành trướng luân xa 6, mình có thể quên những điều xấu xa, phần rất sâu xa trong lời dạy học của Thầy, nên tôi muốn nói lên vấn đề quan trọng nhất, làm sao cho chúng tôi giữ lòng cho vững chắc, để đừng bị đi đến mức tự tôn tự đại, thì mình sẽ dùng được luân xa 6 trong nhiều chuyện lắm.

Khi được khai mở luân xa 100%, nếu thích nghiên cứu trong lãnh vực tâm linh, thì tôi cho ngồi thiền 30 phút. Còn nếu không ngồi thiền thì không gì trở ngại hết. Anh chị em đừng tưởng tượng rằng học lớp 6 mà tự tôn tự đại đâu. Anh chị em học nhiều lớp chừng nào, sẽ thay đổi tánh tình chừng đó. Có một số rất ít, tự tôn tự đại. Mà những người tự tôn tự đại sẽ bị sa thải hết. Tôi không sa thải, Thượng Đế cũng sa thải. Anh chị em đừng lo cái này. Đừng nghĩ rằng học lớp cao thì tự tôn tự đại. Tự tôn tự đại, mặc dầu vắng mặt tôi, không có mặt tôi

ở địa phương, nhưng Thượng Đế sẽ tách rời anh chị em ra. Cho anh chị em tách rời ra mọi người, khỏi cần kiểm soát cái này. Ông Thầy này cũng khỏi cần kiểm soát anh chị em. Có Thượng Đế tính. Nếu phát triển trong tâm linh, học cao chừng nào thì sẽ hiểu rõ chừng đó, thì không tự tôn tự đại được. Chỉ có những người nào không thích nghiên cứu tâm linh, thì lấy cái đề tài này làm chuyện riêng tư của họ. Nhưng không bao giờ tồn tại. Có một số rất ít lợi dụng cái này, nhưng chỉ thời gian ngắn, các đảng cũng đưa ra ngoài.

Thầy quy định điều kiện dạy học:

Trước khi nêu câu hỏi, tôi nhắc lại, học lớp 5 này rồi, về cũng chưa có dạy lớp 1, lớp 2. Ngoại trừ trường hợp anh chị em có chi nhánh, trung tâm thì dạy lớp 1, lớp 2, không có giới hạn. Tuy nhiên có một số anh chị em có gia đình bên Phi Châu, thì khi nào về Phi Châu, được dạy lớp 1, lớp 2, không có giới hạn. Còn đất nước anh chị em khác, thì tạm thời không dạy nếu không có trung tâm hoặc chi nhánh. Ngay kể cả Việt Nam cũng vậy, chỉ dạy tối thiểu trong gia đình thôi. Còn ngoài công cộng thì Việt Nam có nhiều trung tâm Nhân Điện rồi. Cố gắng thực hiện như lời tôi quy định.

64. Tôi muốn cảm ơn Thầy. Tôi có người bạn trong ngành Nhân Điện đã dạy học, và làm việc trong một trung tâm, có một người con hút đủ thứ xì ke ma túy. Người đó khuyên người con đi học Nhân Điện, nhưng mà thằng nhỏ muốn học, nhưng bỏ cuộc. Câu hỏi là mình có thể dạy cho một người mà đang nghiện ngập, xì ke không?

Anh chị em nào cũng vậy, bà con thân thuộc, xa lạ, cũng được, cố gắng dạy lúc mà người ta không có lên cơn nghiện. Dạy học, mở luân xa cho họ. Cấp 1, cấp 2 thôi, thì người ta sẽ bớt hút. Khi học cấp 3, được tôi mở luân xa, họ về trị một cái thì hết liền. Không trở ngại, cái quan trọng là anh chị em có chịu khó dạy cho họ không? Biết rằng họ đôi khi tới trễ, tới sớm, anh chị em thương thì cố gắng dạy cấp 1, 2 cho họ.

65. *Thưa Thầy, có một người già đó bị bệnh Parkinson, là run tay chân, và một bên bị bại, không biết tôi chữa có đúng không? Luân xa 7, và một bên tay bên đầu, đối nghịch với bên bị bại, 2 phút. Còn 3 phút kia, phân chia số phút ra sao? Mình phải chữa luân xa 2, 3, 4, phân chia ra sao?*

Một số người lớn tuổi bị run, và liệt nửa thì phải trị 2 bên, mặt và trái. Nếu bị run, dù có liệt, hay không, hoặc bên trái hay phải gì cũng vậy, phải trị 2 bên. Mỗi bên 2 phút. Đừng trị luân xa số 2, 3, 4, không có tác dụng gì hết. Chỉ cần trị 2 phút mỗi bên, tổng cộng 4 phút, được rồi.

66. *Thưa Thầy, kính chào Thầy. Câu hỏi thứ nhất của tôi là sự tiếp xúc với Thầy, để hỏi Thầy những câu hỏi về chữa bệnh, thí dụ vậy. Nhưng những câu trả lời của Thầy, nó trái với những lời dạy của Thầy trong lớp, thì tôi làm sao? Tôi nghe lời dạy bằng tư tưởng, hay nghe lời dạy trong lớp?*

Chúng tôi có thể quay luân xa mấy lần một ngày có được không? Nếu tôi thấy cần thiết phải quay luân xa, thì một ngày quay mấy lần cũng được phải không?

Nếu tôi chỉ đúng nguyên tắc lớp học thì mới được. Không lẽ anh chị em hỏi bây giờ đang trị luân xa 3, không hết bệnh, 2 tuần lễ rồi mà không hết. Thầy có cách nào chỉ không. Tôi nói đừng trị luân xa số 3, ra đi buôn bán làm ăn chắc hơn, đừng trị. Thì cái đó không phải tôi rồi. Thì đừng bao giờ nghe những lời đó. Tôi là tôi phải chỉ bắt mạch lại, coi như thế nào. Tôi chỉ trả lời dưới hình thức là giúp cho phát triển vấn đề tâm linh, giúp cho anh chị em dạy học cho giỏi, trị bệnh cho hay. Tôi không chỉ làm ăn, mua giấy số, hay đi casino lấy tiền. Không phải tôi trả lời rồi. Tuy nhiên có trường hợp đặc biệt như thế này nhe. Ghi chú cho kỹ.

Trường hợp *khẩn cấp, tai nạn*, coi như khó khăn nhứt trong cuộc đời của anh chị em, hoặc gia đình của anh chị em, không thể nào giải quyết được, thì nghĩ tới tôi, tôi chỉ cho liền lập tức. Giúp cho qua tai nạn đó. Thí dụ, anh chị em

lại nhà người ta chơi, nhà đang cháy, khẩn cấp, lửa tới nơi rồi, tôi sẽ chỉ cho bằng cách nào để thoát cái lửa cháy. Đó là trường hợp khẩn cấp, nguy đến tánh mạng của anh chị em hay gia đình của anh chị em, thì tôi sẽ chỉ liền. Chứ để anh chị em chết ai làm? Khi nào nguy hiểm đến tánh mạng của anh chị em, kêu gọi Thầy Đáng, là trong một tích tắc, tôi tới giúp liền, để anh chị em xoay chiều đổi hướng liền. Đó là cái căn bản nhứt, đòi hỏi trường hợp khẩn cấp.

67. Ông này nói 2 ngày nay ông nghe Thầy nói chuyện, thì thấy Thầy ở một cái mức bằng như những người hiện thân của Thượng Đế, như Phật Thích Ca, với Đứa Chúa Giesu, nên muốn Thầy cho một chi tiết nào để cho biết rõ ràng rằng Thầy cũng bằng 2 vị đó, để cho người ta đừng nghi ngờ nữa.

Những người bệnh nặng, thì có thể chữa bệnh người khác được không? Ví dụ như ông bị ung thư trong phổi, thì có thể chữa bệnh cho một người khác bị bệnh nặng không? Từ ngày ông học Nhân Điện thì đời sống của ông đã thay đổi hoàn toàn, nhưng mà cái nước trong phổi vẫn còn tiếp tục chảy ra. Thầy có chữa bệnh cho ông tại Madrid rồi. Sau đó ông tự chữa mỗi ngày. Mỗi ngày ông chữa, tay đặt vị trí, lọc máu, hút vô thở ra 3 lần, tối đa là 2 phút. Sau đó di chuyển lên luân xa 5, lọc máu, thở ra 3 lần, tối đa 2 phút. Sau đó luân xa 7, thở ra 3 lần, tối đa 1 phút. Là 5 phút tất cả. Nhưng ngặt là ông luôn luôn dùng số phút tối đa, tại không cảm giác được dòng điện trở về. Ông không biết chữa như vậy có đúng không, vì không lành mau.

Vấn đề hiện thân của ai cũng được, cái đó tùy anh chị em, suy nghĩ tôi thế nào cũng được, không cần thiết tôi tự giới thiệu tôi. Cá nhân tôi, tôi chỉ biết tôi hơn anh chị em một chút xíu thôi. Anh chị em 10 phần, tôi thì 10,01. Tôi hơn có chút xíu thôi. Ngoài ra tôi không có hơn gì hết. Tại tôi cũng có vợ, con, gia đình. Tôi chỉ biết, con người, hơn con người, chút xíu để tôi giúp con người, ngoài ra, hết. Còn hiện thân của ai hồi trước kia thì tôi không biết. Ông Phật hay ông Chúa hiện thân của Thượng Đế, tôi không biết. Còn tôi không hiện thân của

ai hết. Tôi chỉ biết là tôi là con người, hơn con người chút xíu thôi, để giúp con người, hết. Muốn nghĩ tôi thế nào cũng được. Tôi không phê phán tôi, đưa tôi lên, xuống. Muốn đưa tôi lên, cũng được, tôi cũng không vui, mà đưa tôi xuống, tôi cũng không buồn. Trong đời tôi không có cái gì vui, không có cái gì buồn hết.

Tôi giúp ý kiến cho trị:

Luân xa 5=> hít vô thở ra 3 hơi, đặt 2 phút. Tay kia lọc máu

Luân xa 7=> hít vô thở ra 3 hơi, đặt 2 phút. Tay kia lọc máu

Chỗ đau => hít vô thở ra 3 hơi, đặt 1phút. Tay kia lọc máu

68. Thưa Thầy, cảm ơn Thầy đã cho phép tôi hỏi lần thứ nhì. Tôi có một lời cầu nguyện. Tôi muốn đặt 2 câu hỏi. Thầy nói khi mình dùng Nhân Điện để giúp người ta, thì mình dùng điện của Thượng Đế, của các Đấng. Các Đấng dùng mình để chữa bệnh cho người ta. Thầy giải nghĩa rõ ràng, nói thêm chi tiết về các Đấng cao cả là sao? Có phải mọi người đều có một Đấng che chở không? Một trong các Đấng, có một Đấng đặc biệt nào để che chở mình không?

Tôi có dịp đi nước Yugoslavia, tôi xin Thầy cho phép tôi dạy lớp 1, lớp 2 được không. Tôi có hợp tác với một trung tâm rồi, bây giờ tôi muốn đi nước đó để dạy. Thầy có cho phép không?

Tôi chấp nhận cho dạy lớp 1, lớp 2, anh chị em nào đi nước Xã hội chủ nghĩa. Tuy nhiên, khi dạy rồi, mang danh sách về nơi nào có trung tâm gần nhất, để trong tương lai, báo cáo lại với tôi là anh chị em đã hoàn tất dạy. Khi có phương tiện tôi đi các quốc gia đó, thì tôi sẽ dạy cho họ lớp 3 và 4.

Linh hồn các Đấng cao cả gồm chung lại, là tất cả những linh hồn lớp, tôi tí dụ, tôn giáo ... để anh chị em dễ hiểu. Chứ nếu anh chị em tu đúng mức, chỉ có một linh hồn cao cả, đó là Thượng Đế. Tuy nhiên tôi giải thích theo xã hội

loài người, và theo tôn giáo. Thí dụ, bên Công giáo, tin tưởng Đức Chúa Trời, là Thượng Đế, và có Chúa Giesu, Đức Mẹ Maria, và có thiên thần. Vấn đề Phật giáo, thì có ông Phật Thích Ca, và nhiều những vị Phật khác nữa, tính đơn giản, thì có Phật Bà Quan Âm, và những vị Thánh Thần của Phật giáo. Tóm lại, những người có quyền năng khả năng mà xã hội loài người tôn sùng, đó gọi là các Đấng cao cả. Tôi dùng danh từ đơn giản cho anh chị em biết được. Tuy nhiên nếu anh chị em tu càng ngày càng cao nữa, thì chỉ có một **Đấng cao cả**: đó là Thượng Đế bao trùm tất cả mọi linh hồn cao cả đó.

Anh chị em tôn sùng người cao nhất bên Công giáo, là Thượng Đế, đúng không? Thì chắc chắn điện năng của Thượng Đế thì mới giúp cho anh chị em trọn vẹn, giúp cho người ta hết bệnh đau được. Mới giúp cho những linh hồn bất tử bất diệt tái kiếp được. Điện năng của Thượng Đế là vô biên. Anh chị em nên mừng rằng, khi được khai mở luân xa 100%, thì tại sao trước kia, anh chị em bị người ta bỏ bùa ngãi được, bị linh hồn bất tử bất diệt xâm nhập được, bây giờ ngược lại, sau khi học lớp 3, được khai mở 100%, chẳng những người ta không bỏ bùa ngãi anh chị em được, mà ngược lại, anh chị em lại giúp cho những người bị bùa ngãi hết bệnh hết đau. Anh chị em phải đánh dấu hỏi thật lớn: *ai theo giúp anh chị em đây?* Anh chị em khỏi cần một Đấng nào theo hết. Nhưng mà anh chị em nên nhớ rằng: Ai? Đánh dấu hỏi cho thiệt lớn. Ai giúp cho anh chị em đây? Anh chị em mới làm được một cái việc đưa linh hồn bất tử bất diệt đi tu trong vòng 2 ngày, rất dễ dàng. Trong khi đó những ông thầy, học bùa, học ngãi 30, 40 năm, đưa một linh hồn bất tử bất diệt đi tu tái kiếp, ít nhất phải 3 tháng, đôi khi được, đôi khi không được. Đó, anh chị em nên mừng, là khi khai mở luân xa 100%, anh chị em làm được một việc vô cùng quan trọng, mà không biết. Anh chị em tự suy nghĩ đi. Ai đi theo giúp cho anh chị em? Đấng nào đi theo giúp anh chị em, thì suy nghĩ, sẽ biết. Tôi đâu cần chứng minh để làm cái gì.

Tôi không trả lời câu hỏi, nhưng anh chị em thừa hiểu được rằng: ai đi theo cái linh hồn của anh chị em và giúp thể xác anh chị em hoàn thành nhiệm vụ? Tuy nhiên tôi cũng *rất tiếc*, có một số nhỏ anh chị em đã bỏ cuộc, vì quyền lợi riêng tư cá nhân, vì quyền lợi vật chất, vì quyền lợi ham muốn, bỏ ngành Nhân Điện. Đó là vô tình họ tự hủy diệt cuộc đời của họ, và không phát triển vấn đề tâm linh của họ. Tôi tội nghiệp những người đó.

Còn tôi hy vọng anh chị em, trong tương lai, nếu ý thức được, sau khi học được lớp 3, lớp 4, lớp 5 mà tiếp tục cuộc hành trình này để phát triển vấn đề tâm linh giúp thể xác anh chị em được trọn vẹn, giúp linh hồn hướng về đường tu, thì chắc chắn sẽ được trọn vẹn, và anh chị em, và gia đình anh chị em. Nếu anh chị em giúp cho mình được, giúp cho những người khác được, thì chắc chắn anh chị em sẽ được cao hơn những người đó. Tôi hy vọng, anh chị em nghe những lời giảng dạy của tôi, mà thực hiện, quyền lợi tối thượng là của anh chị em và gia đình chứ không ai xa lạ đâu.

69. Thưa Thầy, tôi ý thức rằng mình chữa bệnh người ta nhiều chừng nào thì đó là một cách để mình tiến triển trên con đường tâm linh, và để mình càng thương người càng ngày càng nhiều. Và tôi, trong lúc chữa bệnh, thì mình cũng học được bài học rất hay, là mình cho tình thương cho người ta mà không chờ đợi, đòi hỏi gì hết. Trong trường hợp đó, tôi thấy mình có thể tiếp xúc dễ dàng với các Đấng cao cả, vì khi chữa bệnh, trong lòng mình có tràn trề tình thương thôi. Bây giờ, tôi có một kinh nghiệm này: khi tôi chữa bệnh, thì thấy tay tôi có ánh sáng trắng, hoặc vàng trên tay tôi. Tôi thấy ánh sáng chung quanh người bệnh nữa. Ngoài ra nhiều khi tôi còn nghe, những thông điệp, như những tiếng gọi, đừng để tay đây, mà nên để đây, đúng hơn, hoặc người này bị bệnh này, chứ không phải bệnh này. Tôi nghe theo tiếng gọi đó, tôi chữa thấy có hiệu nghiệm lắm. Nhiều khi tôi còn nghe những lời nói như: "bà sẽ được một người bác sỹ đó giúp bà", và quả thật có một người bác sỹ đó tới giúp tôi. Tôi muốn

hỏi, chuyện này có tự nhiên không? Hay đó là bước đầu, để càng ngày càng tiếp xúc mạnh với các Đấng?(người bác sỹ đó chết rồi)

Thầy bổ túc:

Khi nãy có 2 câu hỏi, tôi không có trả lời hết, bây giờ tôi trả lời trước 2 câu hỏi nãy nhe. Rồi sau tôi sẽ trả lời câu hỏi của bà này.

Cái thứ nhất là mỗi lần anh chị em trị bệnh, mỗi ngày chỉ trị một lần cho mình thôi. Tuy nhiên, nếu mình đủ sức trị bệnh cho người ta, thì điện năng sẽ luân lưu, giúp cho anh chị em bị bệnh mạnh khỏe thêm. Đừng bao giờ nghĩ rằng, anh chị em bị bệnh, rồi không trị cho người ta, hoặc anh chị em trị bệnh không được. Đừng quan niệm như vậy. Tại khi trị bệnh, là lấy cái Năng lượng vũ trụ vô trị bệnh cho người ta. Do đó trị bệnh cho mình một ngày một lần rồi, có thể ngày hôm đó trị cho 3, 4 hoặc 5 bệnh nhân cũng được. Mỗi lần trị bệnh như vậy, điện năng vô anh chị em mới truyền cho người ta, trước khi người ta nhận được điện thì anh chị em sẽ nhận được điện, giúp cho anh chị em mau hết bệnh và mau lành bệnh. Đó là câu thứ nhất.

Câu thứ hai, vấn đề quay luân xa, tôi nhắc lại là có thể một ngày quay nhiều lần cũng được, lúc nào rồi rảnh. Tuy nhiên khi nào quay luân xa, mà 6 luân xa cùng quay một lúc, thì ngày hôm đó stop(ngưng) liền đừng có tập nữa. Quay từng luân xa một, thì được, không có gì trở ngại. Nhưng rùi ngày đó, buổi sáng quay được 6 luân xa một lượt rồi, thì ngày hôm đó đừng tập nữa. Nếu tập nữa, luân xa quay, thì năng lực ở ngoài vô trong cơ thể, làm cho khó chịu, do đó đừng tập cho nó quay nữa.

Cũng như tôi hướng dẫn, mỗi lần tiếp xúc với tôi cũng vậy, anh chị em ngồi như thế này, *muốn tiếp xúc với tôi dễ dàng thì đừng bị chi phối ngoại cảnh và bối cảnh*. Đó là cái thứ nhất. Cái thứ hai, khi anh chị em muốn nêu câu hỏi, thì *đừng chờ tôi tới* nhe. Giả tí: “nhờ ông Thầy Đấng giúp dùm việc này, giúp cho tôi sáng tỏ đường đạo, tôi giúp đường đời”. Nhưng khi yêu cầu tôi như thế

đó rồi, thì đừng bao giờ trông cho ông Thầy Đáng tới hết. Nếu trông cho ông Thầy Đáng tới là giống như bị chi phối ngoại cảnh và bối cảnh. Anh chị em nghĩ tới tôi hoài, mà nghĩ hoài là coi như “fermer la porte” (đóng cửa lại). Anh chị em nghĩ tới tôi, mà phải mở cửa ra, có nghĩa là, đừng chờ đợi tôi, thì tôi sẽ vô giúp liền. Chứ nghĩ tới tôi mà cứ đợi tôi hoài, mà đợi tôi hoài là một hình thức cái tư tưởng của anh chị em bị chi phối ngoại cảnh, thì giống như đóng cửa lại, thì sao tôi vô được? Anh chị em mời tôi tới nhà, mà đóng cửa, thì sao tôi vô được? Không lẽ tôi leo rào tôi vô sao? Đó, sở dĩ tôi giải thích như vậy, là khi nào cần tôi giúp cho, thì đừng bao giờ trông: “sao lâu quá, 5 phút, không thấy ông Thầy Đáng tới, hoặc 10 phút chưa thấy ông Thầy Đáng tới”. Nửa giờ, chờ lâu quá, thôi anh chị em đi ngủ. Lúc đi ngủ là lúc tôi tới đó. Phải nhớ cái công thức chung này: đừng có nghĩ, ngồi chờ hoài ...: “sao tôi cầu nguyện ông Thầy Đáng hoài, sao không thấy ông tới?” Tại vì cầu nguyện tôi, mà đóng cửa hoài, sao tôi tới được? Đó là một hình thức đặc biệt mà tôi đã học qua rồi. Ông thầy ông dạy tôi rồi, thì bây giờ tôi dạy anh chị em giống hệt như vậy. Mà thực hiện giống như tôi, thì tiếp xúc với tôi dễ dàng.

Giống như trường hợp bà này. Mặc dù bà chưa tiếp xúc được các Đấng, nhưng bà được cái may mắn hơn những anh chị em khác là lúc bà trị bệnh thì các Đấng giúp cho bà. Trị chỗ này không đúng, trị chỗ kia. Đó là các Đấng cũng muốn lập công bồi đức, giúp cho cái thể xác, và linh hồn bà. Và những người mà giúp cho bà, cũng càng ngày càng tăng trưởng. Tôi không thể nói các Đấng đó là ai. Nhưng cái Đấng đó cũng đủ khả năng giúp cho bà như vậy, là cũng phải giỏi lắm. Tình trạng như bà là tình trạng tốt, không gì trở ngại hết. Song song việc đó, bà học được câu tôi hướng dẫn thì chắc chắn trong tương lai bà tiếp xúc với các Đấng dễ dàng, không có gì trở ngại. Tại luôn luôn các Đấng giúp cho anh chị em bằng hình thức giúp cho người ta hết đau hết bệnh để cho người ta phát triển tâm linh, thì cái đó là chỉ đúng. Đó là các Đấng chỉ nhe. Sẵn cái dịp này đây, tôi chỉ cho anh chị em biết. Trong tương lai, anh chị em trị bệnh

không phải như vậy đâu. Tôi thí dụ, anh chị em đặt luân xa số 3, rồi có một số anh chị em đặt mà quên, đặt cao hơn chút xíu hay dưới luân xa chút xíu, nhưng điện năng của anh chị em mạnh, lập tức nó kéo cái tay lên đúng vị trí của luân xa 3. Trong tương lai là tôi hướng dẫn cho phải giới, cái tay mà đặt trật luân xa là tự động cái tay được kéo về đúng vị trí.

70. Thưa Thầy, Thầy có thể cho biết kết quả của những việc chữa bệnh Sida? Vì sao về sau chúng tôi bị thiếu nước? Trong trường hợp thiếu nước thì có thể dùng nước mưa, có bị ô nhiễm phóng xạ không?

Tạm thời tôi đâu có trả lời cho anh chị em được. Tôi chỉ báo cáo Liên Hiệp Quốc. Cho anh chị em biết để làm cái gì? Không ích lợi gì cho anh chị em hết. Nên biết rằng cái ngành Nhân Điện của chúng ta giúp đỡ cho những người bệnh sì ke ma túy và bệnh Aids rất nhiều. Tôi cũng nhắc lại cho biết, từ một người không ăn được, ngủ được, và có thể đi đến giai đoạn sau cùng là chết. Không ăn, không ngủ, bệnh nằm một chỗ, mà chúng ta trị người đó ăn được, ngủ được, đi làm việc trở lại được, nhưng mà lại laboratoire khám bệnh, vẫn còn bệnh. Tôi không biết làm việc như thế nào, tôi miễn bàn. Nhưng quan trọng nhất, nếu giúp đỡ cho những người bệnh sida trong tương lai, khi nào người đó ăn ngủ không được, nằm chờ chết, mà anh chị em cứu sống, ăn ngủ được, có vợ chồng trở lại được, làm việc được. Cái phần kết quả, họ muốn thử nghiệm thế nào thì thử, cần nhất là anh chị em giúp cho kết quả là đủ rồi. Còn phần thí nghiệm máu, tốt hay xấu, còn vi trùng hay không còn vi trùng không quan trọng. Cái quan trọng là từ một người bệnh từ cõi chết, anh chị em đưa về cõi sống, thì đủ kết quả rồi, không cần chứng minh. Tại vì anh chị em biết rằng, cái vấn đề chứng minh một người bệnh sida hết bệnh vô cũng khó khăn cho các laboratoire, vì chỗ đó giới hạn vô cùng. Tôi không thể tiết lộ cho anh chị em biết được. Quan trọng là ngành Nhân Điện chúng ta làm thế nào, người đó bệnh nặng mà chúng ta giúp trở lại cuộc sống bình thường, đó là kết quả chúng ta trị cho người ta được rồi. Tôi nhắc lại, còn phần người ta tái khám còn vi trùng hay

không còn vi trùng, chuyện đó của người ta, miễn bàn, mà anh chị em bàn cũng không có kết quả gì hết.

Tôi khuyên anh chị em đừng bao giờ dùng nước mưa, bất cứ quốc gia nào trên thế giới, vì nước mưa dùng nguy hiểm lắm. Thứ nhất là mưa giả, mưa thiệt, anh chị em đâu có biết. Nếu mưa thiệt thì xài được, nhưng mà rủi mưa giả, xài chết liền. Mưa giả là mưa nhân tạo đó. Tôi khuyên đừng bao giờ xài nước mưa hết.

Cái thứ hai, anh chị em đừng sợ thiếu nước. Khi nào nước bị ô nhiễm, tôi sẽ có công thức, sẽ gửi đi các nơi hết, anh chị em đừng lo, tôi lo trước hết rồi. Bây giờ chưa tới giai đoạn nguy hại, không có nước xài. Anh chị em Thái Lan là khỏi lo rồi, Á châu là sướng nhất, khó khăn nhất là Mỹ châu, Âu châu, Úc châu. Sướng nhất là Á châu, khỏi lo. Tại vì anh chị em có nhiều điều kiện xài nước lắm. Bên Âu châu, Mỹ châu, Úc châu, Phi châu không có điều kiện. Trong năm châu, chỉ có châu Á có điều kiện để xài nước, khỏi lo cái này.

Thầy nhắc trước khi tan lớp:

Tôi nhắc cho anh chị em nhe, tối nay nếu rảnh trước khi ngủ, ngồi hoặc nằm, cố gắng tiếp xúc với tôi đi nhe. Tập sự từ bây giờ tới ngày về là vừa rồi nhe. Cố gắng nhe. Thời gian này nè, mỗi ngày tôi truyền điện 2 lần, tối làm ơn tiếp xúc dùm với tôi đi. Tôi ở khách sạn đặng này nhưng nói chuyện với đặng kia được.

4/11/95

Bây giờ trước khi anh chị em nêu câu hỏi, thì tôi nhắc nhủ vài lời. cái thứ nhất, có một số anh chị em học lớp 4 từ trước rồi, từ năm 95 trở về sau, thì anh chị em mà tôi cho phép dạy lớp 1, lớp 2, nếu trong thời gian qua, học rồi mà chưa dạy học, thì bây giờ học lớp 5 về, vẫn được dạy 10 người đó. Chứ lớp 5 thì tôi không cho dạy.

Nếu đã dạy rồi 10 người khi học lớp 4, thì không có dạy nữa.

Cái thứ hai, khi học lớp 5 này, mỗi ngày tôi dạy cho anh chị em tiếp xúc với tôi, dù cho quay 6 luân xa rồi, hoặc dù cho chưa quay 6 luân xa, vẫn tiếp xúc với tôi được như thường, không gì trở ngại. Đừng nghĩ rằng phải quay 6 luân xa một lúc hết rồi, tiếp xúc với tôi mới được. Sở dĩ 6 luân xa quay được, có tác dụng là anh chị em trị bệnh tập thể được. Hoặc khi gặp trường hợp khẩn cấp thì dùng luân xa 6 trị bệnh cho người ta được. Đó là yếu tố của lớp 4 và quay luân xa. Còn học lớp 5 này, thì khóa này đặc biệt nhứt, mỗi ngày tôi dạy cho tiếp xúc, chứ hồi trước tới giờ tôi chưa có dạy, tôi chỉ nói sơ qua thôi, còn bây giờ tôi dạy cho anh chị em, và tôi hy vọng anh chị em tiếp xúc với tôi được nhiều để tôi hướng dẫn cho đường đạo, giúp cho anh chị em giúp đỡ mọi người trong vấn đề đường đời, và đạo.

71. Tôi muốn hỏi Thầy, chúng tôi có dạy cho trẻ em 14 tuổi rồi, mà không cần hỏi cha mẹ của nó. Cha mẹ của nó không biết gì

Tại sao mình chỉ có thể giúp linh hồn trước khi mà thể xác bị thiêu hay là chôn? Tại sao sau đó không giúp được nữa?

Vấn đề trẻ con còn dưới vị thành niên, 14 tuổi, thì tùy thuộc cha mẹ. Cha mẹ nó không biết, mà anh chị em dạy, cha mẹ nó thừa ngược lại thì làm sao? Thà là cha mẹ, và nó đồng ý thì anh chị em dạy, còn cha mẹ không biết, dạy thì vô tình điều khiển con người ta, đôi khi người ta không chịu, phiền toái vấn đề đó. Con nít đặc biệt lắm tôi mới cho học, chứ tôi ít có cho học lắm. Vì nó mê cái này, nó bỏ học chữ. Trừ trường hợp gia đình của anh chị em, thương con quá, hoặc nó thích học quá thì tôi cho.

Tôi ít cho trẻ con học, vì nó còn trẻ quá, chưa ý thức được, khi học được hay quá, nó vô trường trị, hay quá, rồi nó bỏ học luôn. Tôi nghiệp cho nó. Ý tôi thì nên cho nó học văn hóa, rồi mới cho học ngành này.

Tất cả những người chết, nếu chưa chôn, chưa thiêu, là linh hồn bình thường, thì linh hồn ở ngoài này nè, chờ. Rồi khi nào thiêu cháy rồi, thấy không còn cái thể xác nữa, lúc đó mới đi. Lúc đó cầu nguyện, chứ đợi người ta đi rồi làm sao cầu nguyện được. Do đó muốn cầu nguyện người chết, thì đợi người chết chưa chôn, hoặc chưa thiêu, thì cầu nguyện được. Còn khi thiêu, chôn rồi, thì linh hồn đi mất rồi. Thí dụ, chiều nay không lo mời người ta đi ăn, đợi người ta đi ăn tiệm rồi, lại mời, đâu có ai ở nhà đâu mà mời.

72. Thưa Thầy, tôi xin đại diện nhóm St.Louis bên Mỹ cảm ơn Thầy, và rất hân hạnh được hiện diện nơi đây với Thầy. Câu hỏi của tôi là Hỏa xà của Thầy đã được khai tóa chưa? Và nếu được xin Thầy nói về kinh nghiệm đó?

Sở dĩ câu hỏi này nêu ra, thì tôi cũng nhấn nhủ và nhắc nhở cho anh chị em biết rằng: cái luân xa số 1 mà mấy người nói là Hỏa xà (Kundalini) đó, thì nên nhớ rằng, vô cùng khó khăn. Do đó, khi nó di chuyển, hoặc nó có tác dụng gì, thì ngưng, stop liền chứ đừng bao giờ tưởng tượng được rằng, khi nó di chuyển thì anh chị em thấy sự tốt cho anh chị em, bởi lẽ, là anh chị em chưa có đầy đủ khả năng chịu đựng được sức nóng đó, khi mà nó di chuyển, tốc độ rất nóng. Trong lãnh vực khoa học, nếu Hỏa xà di chuyển từ luân xa số 1 lên luân xa số 7 thì nó *đốt cháy nguyên hệ thần kinh*. Trong cơ thể quân bình là 37 độ. Nếu đi tới 40-50 độ thì hệ thần kinh bị tê liệt, làm cho anh chị em bị điên loạn. Đó là danh từ khoa học đặt ra. Nhưng thật sự nó không phải vậy đâu. Khi luân xa 1 nó chuyển động, thì sức mạnh của nó *đi tới luân xa 4*, là cái linh hồn của anh chị em. Nó *đẩy cái linh hồn của anh chị em ra ngoài*, thì thí dụ anh chị em đang ngồi như thế này nhe, thì cái Hỏa xà chạy tốc độ rất nhanh, tới luân xa 4, đẩy linh hồn ra ngoài, thì anh chị em không còn biết gì được nữa hết. Mà không còn biết, thì *linh hồn khác nó nhập vô*, làm cho bị xâm nhập, và danh từ thiên định là *Tẩu Hỏa Nhập Ma*. Đó là bệnh thần kinh giả. Do đó, đừng bao giờ mơ ước luân xa 1 hết! Tại vì năng lực của anh chị em chưa đủ khả năng để chịu đựng cái sức nóng của Hỏa xà chuyển từ luân xa 1 tới luân xa 7.

Sở dĩ tôi được như vậy, thì như tôi trình bày với anh chị em, tôi phải ăn chay 6 tháng, và mỗi ngày tôi tiếp xúc với ông thầy bằng tư tưởng, và biết bao nhiêu năng lực ông truyền cho tôi. Khi ông thấy tôi đầy đủ năng lực rồi, khả năng rồi, ông mới khai mở luân xa cho tôi. Chứ thấy tôi chưa đầy đủ khả năng, mà mở luân xa cho tôi, thì chắc chắn tôi bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc tôi bị điện loạn. Thành ra tôi nhắc cho một phần, có một số học cấp 3, và một số học cấp 5 tưởng rằng, sao tôi không dạy luân xa số 1, tại sao tôi không dạy Hỏa xà. Sở dĩ tôi không dạy, tôi không nhắc tới, là nếu tôi dạy, nhắc tới, thì vô tình làm cho anh chị em chuyển động, mà khi chuyển động một phần trăm (1/100) thôi là anh chị em chịu không nổi chưa đừng nói 100%. Không bao giờ tôi dạy cho anh chị em vấn đề luân xa 1 hết. Cái đó là nguy hiểm cho anh chị em, tại vì anh chị em chưa đủ khả năng để tiếp nhận cái năng lực đó, thành ra tạm thời, anh chị em học từ luân xa 2, và tôi mở từ luân xa 2 tới luân xa 7 mà thôi.

73. Câu hỏi thứ nhất, nếu trường hợp người trong gia đình bị bệnh nhưng họ từ chối chữa bệnh và học Nhân Điện thì mình phải làm sao?

Trong một giấc mơ, tôi có giúp cho một linh hồn mà tôi biết, giải thoát. Khi thức dậy thì cảm thấy người đó là một người thân nào đó. Nhưng không biết mặt. Vài ngày trước ở đây, tôi có nhờ một người ở đây coi bói, thì được cho biết giấc mơ đó là điềm chỉ một người thân nào đó sẽ bị chết. Có cách nào Thầy giúp cho tôi biết được là ai, để tôi có thể giúp cho họ tránh được cái chết?

Tôi nhắc cho anh chị em một câu, người ta bị bệnh không chịu anh chị em trị bệnh, mà người ta không muốn anh chị em dạy học nữa, tôi thí dụ như vậy, coi anh chị em suy nghĩ nhé. Tôi thí dụ để thay thế câu trả lời bằng câu thí dụ. Một số anh chị em Phật giáo cũng có, một số Công giáo cũng có. Thượng Đế nói: “khi nào mà kêu gọi ông, ông mới cứu, còn nếu không kêu gọi ông, ông để cho chết, ráng chịu”. Ông cứu không được, làm sao anh chị em cứu? Phật giáo cũng vậy. Nếu muốn hết tội thì vô quy y, lạy Phật, còn làm tội mà không vô quy

xuống ăn năn hối cải, thì ông Phật nói có tội thì ráng chịu, con ơi, Phật cứu cũng không được. Tôi thí dụ một câu đó để trả lời câu hỏi, đừng có vượt qua khỏi ông Phật hoặc ông Chúa, tại vì người mình là phạm. Ngay cả tôi là Thầy cũng vậy, gia đình tôi, tôi lấy thí dụ gia đình tôi, chắc ăn nhứt, khỏi phiền hà gia đình người ai hết. Bên đây tôi dạy năm châu bốn biển, bên Việt Nam không có tiền cũng lặn lội ra ngoài quốc học lớp 3, 4 và 5. Ai học thì học, chứ em tôi không học. Bởi em tôi không học, chồng nó bị bệnh chết. Cái nó nói uổng quá, uổng quá thì chết rồi. Thì còn nước cứu linh hồn thôi. Thề xác cứu không được, thì cứu linh hồn cho giải thoát.

Tôi sẽ chỉ cho một kinh nghiệm khi nằm mơ. Anh chị em thấy những hình ảnh của người thân của mình, nếu thấy nguyên vẹn hình ảnh đó, thì chắc chắn người đó chưa giải thoát gì hết. Mà thấy hình ảnh đó, không rõ ràng cái mặt, thí dụ thấy tướng đi, giống hình dáng của người thân mình đã chết, không thấy được cái mặt người đó, thì người đó tái kiếp rồi. Còn trong giấc mơ thì anh chị em không có giúp cho người ta cái gì hết trơn hết trọi.

74. Có một người học lớp 2, trong khi thiền mỗi ngày, thì bị đổ mồ hôi rất nhiều và bị ớn lạnh. Bây giờ tôi phải nên khuyên người ta, khi có triệu chứng đó, phải ngưng, đừng có tiếp tục thiền, hay là phải tiếp tục?

Tôi bắt mạch cho một người, tự nhiên ngón tay cái của tôi nó đau thật nhiều. Tôi hỏi người bệnh, thì người đó không có đau ngón tay cái. Nhưng vài ngày sau, người đó bị tai nạn, và ngón tay cái bị cắt đi, đứt, bị sưng nhiều và rất đau ngón tay cái. Người ta tin tưởng Nhân Điện, nên tới chữa mỗi ngày trong một tháng. Tôi muốn hỏi, khi bắt mạch, có thể cảm giác được trước những gì xảy ra cho người bệnh không?

Có một số anh chị em học cấp 2, mà bị như vậy thì nhắc nhở họ, chỉ cần 5 phút tập thôi, đừng cần nhiều. Tập thiền không ích lợi gì, hầu hết có một số anh chị em thích tập lắm. Nhiều khi năng lực vô nhiều quá, làm cho khó chịu, làm

run cơ thể, đổ mồ hôi, chóng mặt, đó là hình thức ngồi nhiều quá. Tôi khuyên: ngành Nhân Điện không đòi hỏi ngồi bán già, kiết già. Ngồi như thế nào thoải mái được rồi. Đừng bao giờ bắt học viên phải ngồi như thế này, tréo chân, tréo cẳng, tréo tay, đó là một hình thức, không tốt gì cho cơ thể hết. Còn những vị thiền sư, người ta tập từ hồi nhỏ tới lớn rồi, ngành Nhân Điện chúng ta không có đòi hỏi giống như những vị thiền sư ... Khi mở luân xa rồi, ngồi như vậy không ích lợi gì, còn thiệt thòi cho anh chị em, bị đau chân, đau cẳng...

Nếu gặp trường hợp đổ mồ hôi nhiều quá, nói họ stop, hít vô thở ra 3 lần thôi. Nguyên tắc hít vô thở ra 3 lần, người ta khỏe, là ngưng đổ mồ hôi liền. Gặp những trường hợp khác thường trong cơ thể mình, học viên cấp nào cũng vậy, hít vô thở ra 3 lần, quân bình cơ thể mình bằng cái năng lượng của vũ trụ vô cơ thể.

Khi bắt mạch cho người ta, mà anh chị em bị đau tay là dòng điện chạy về làm cho bị đau tay, chứ không bao giờ bắt mạch biết trước bị tai nạn ngón tay cái đâu. Đó là sự trùng hợp thôi. Đừng bao giờ nghĩ bắt mạch, rồi biết trong tương lai người ta sẽ bị cái gì ... Ngay cả tôi, tôi cũng không biết luôn. Đừng bao giờ biết mấy cái đó.

75. Thưa Thầy tôi đã học lớp 4 trước khi Thầy có dạy phương pháp mới, hít thở. Bây giờ tôi học lớp 5 này, tôi có thể áp dụng phương pháp đó không?

Tôi không có cảm giác được cái luồng điện trở về khi trị bệnh, nên tôi luôn luôn trị 2 phút tối đa. Chuyện tôi không cảm giác gì về luồng điện có bình thường hay không? Tôi tập chuyển được có 4 cái luân xa, còn 2 cái không chuyển có kết quả, thì đó là sao?

Vấn đề học lớp 4, nếu có dự tính những lớp tôi dạy, thì trị bệnh được như thường.

(có một bà đứng dậy, vừa khóc vừa hỏi xin Thầy):

76. Tôi chữa bệnh người ta, muốn giúp mọi người hết, nhưng tôi thấy và có cảm giác là người đó sắp sửa làm những chuyện không tốt, tôi muốn khuyên người đó không nên làm, nhưng người đó vẫn làm. Tôi bị xáo trộn, nhờ Thầy làm sao giúp cho tôi, làm sao khuyên người ta đừng làm chuyện xấu ...

Thầy: “Trời ơi, bên kia khóc, rồi bên này khóc, bữa nay bộ ngày khóc sao? Kỳ cục vậy nè”

Bây giờ học, để tránh tình trạng mất thời giờ, không phải muốn hỏi chừng nào là hỏi nhe! Thông dịch tiếng Tây Ban Nha, tiếng Tây đi. Không phải vì một người, mà để hàng ngàn người chờ đợi như vậy, là không phải, là sai nguyên tắc! Thành ra muốn học, tôi chỉ người nào đứng lên hỏi, chứ đâu phải muốn đứng lên hỏi lúc nào cũng được, thì làm sao học được? Ban tổ chức, đừng bao giờ đưa micro khi tôi chưa trả lời câu hỏi xong. Để tôi trả lời câu hỏi của bà.

Thượng Đế làm cái chuyện đó không được, làm sao bà làm được. Ông Thầy làm không được, sao bà làm được. Tại người ta muốn làm như vậy, anh chị em đâu biết được người ta muốn làm cái gì! Anh chị em đâu có nằm trong cuộc đâu mà biết can thiệp. Ngay cả tôi là Thầy, tôi can thiệp không được. Thượng Đế can thiệp không được, làm sao anh chị em can thiệp được những người đó? Mất công lắm. Nhiệm vụ của anh chị em học đây là trị bệnh cho người ta, còn nhiệm vụ người ta làm cái gì thì chuyện của người ta. Làm sao anh chị em bao gồm qua quốc gia của người ta được, bao gồm cuộc đời tư của người ta, bao gồm thế giới được? Ngay cả Thượng Đế, quyền lực tối cao nhất làm không được, thì anh chị em làm gì đủ khả năng làm cái chuyện này? Cái cần nhất là học 6 cái luân xa, biết trị bệnh cho người ta là điều tốt rồi. Người ta nghe hay không là chuyện của người ta, làm sao cản được? Thượng Đế đưa tay, nhúng tay vô cũng không được thì anh chị em làm sao có quyền được? Ngay cả ông Thầy của anh chị em là ông Thầy Đáng đây nè, nói người ta cũng không nghe, làm sao anh chị em nói người ta nghe? Thương đó là thương mất công, vô

ích. Đó là tự giết mình. Người ta làm chuyện của người ta, làm sao anh chị em chen chân vô đó được? Bây giờ ngay cả trong gia đình của anh chị em xáo trộn, người ta nói anh chị em nghe không? Anh chị em dạy con anh chị em không được nè, người ta biểu anh chị em đánh con, anh chị em dám đánh không? Người ta biểu nhốt con dưới hầm, anh chị em dám nhốt không? Nếu những chuyện đó anh chị em làm không được, thì đừng xía vô chuyện của người ta. Dịch!

Vấn đề chuyển luân xa, có một số anh chị em học lớp 4 rồi, có một số học lớp 5 rồi, mà 3 năm rồi chuyển luân xa không được. Để tôi chỉ cho anh chị em. Thí dụ như ngồi thế này, dùng luân xa 6 điều khiển những luân xa khác nó quay. Mà vừa dùng luân xa 6 điều khiển luân xa 7 nó quay, thí dụ như vậy, anh chị em nghĩ ở đâu không, công ăn việc làm. Luân xa nó quay hồi nào không hay, rồi tưởng nó chưa quay. Rồi cứ tập hoài, luân xa nào cũng quay hết, mà cứ nghĩ bữa nay bán được lời bao nhiêu, lỗ bao nhiêu, bữa nay không biết vợ mình có đi với bồ không, chồng mình không biết có đi với bồ không ... Luân xa quay không biết.

Tôi khuyên khi tập quay, thì phải dành riêng cho mình 5 phút, 10 phút thoải mái nhất, đừng có nghĩ gì hết, đặng luân xa quay mới biết, chứ suy nghĩ hoài, luân xa quay, làm sao biết được? Thứ nhứt là mấy người đó ghen đó, không thể nào quay luân xa được hết trơn. Lo ghen hoài, luân xa quay làm sao biết được. Sợ ông chồng có bồ, sợ bà xã có bồ hoài, thành ra luân xa quay, không bao giờ biết được hết. Tôi khuyên, tập luân xa thì nó đơn giản lắm, nhưng mà phải dành thời gian rỗi rãi nhứt mình tập, đặng mình biết được luân xa nó quay. Dễ lắm, nhiều khi tập 5 phút, 6 luân xa nó quay, dưới điều kiện là không bị chi phối ngoại cảnh, thì nó quay liền, biết liền. Không biết con trai mình mới lớn lên, không biết nó có bồ không... con trai có bồ mà cũng sợ nữa. Con gái học xa, không biết nó có bồ không? Nội bao nhiêu đó không, luân xa quay làm sao biết được?

Dịch cho tụi nó cười cho đỡ buồn một chút.

77. Thưa Thầy, tôi được biết rằng những thuốc chích ngừa, có nhiều chất độc lắm, sanh ra những bệnh rất nguy hiểm, và nhiều dân tộc bị chích ngừa, nên bị bệnh nhiều lắm. Làm sao mình có thể chống cái sự nguy hiểm của thuốc chích ngừa? Vì trong nước chúng tôi, Âu châu bắt buộc phải chích, ví dụ như cho bệnh viêm gan (hepatitis B)

Có một số nhà khoa học trên thế giới lo ngại thuốc chích ngừa, nhưng đâu có cách nào hơn. Nằm trong khuôn khổ pháp luật, quốc gia thì anh chị em phải chấp nhận. Nhưng những thuốc nào nó vô cơ thể, làm cho chịu không được, thì ngay lúc vừa mới bị bệnh, thì cố gắng trị cho mình hoặc cho người khác, thì tác dụng hữu hiệu nhất. Chứ ngoài ra, anh chị em không có cản trở gì được hết. Luật lệ chung của quốc gia, anh chị em đành chịu, làm sao cưỡng lại được. Bị ràng buộc, không tránh khỏi được. Tôi cũng biết tất cả thuốc chích ngừa, có một số cơ thể người ta không chịu đựng được, tại vì thuốc mạnh quá, đưa vô cơ thể đã bị yếu sẵn rồi, làm thay vì bệnh ít, lại bệnh nhiều. Những trường hợp đó xảy ra, thì chúng ta học ngành Nhân Điện này, chúng ta biết tác dụng trị những luân xa nào, thì những bộ phận nào sắp sửa bị bệnh, thì ngay lúc đó anh chị em trị bệnh cho mình liền, thì cái đó hữu hiệu nhất. Ngoài ra không có cách nào chặn đứng được hết.

78. Thầy có dạy, khi một người chết đi, mình cầu nguyện cho linh hồn đó đi về cõi sáng để tái kiếp lại. Xong rồi mình đâu cần nghĩ tới linh hồn đó nữa. Theo phong tục Công giáo nói là tất cả những gì con người làm trên quả đất này, có ảnh hưởng trên một mức cao, trong giới vô hình. Tôi muốn hỏi, trong các tôn giáo khác, cũng có những quan niệm khác nữa, bây giờ Thầy dạy chúng tôi quan niệm của Thầy, có phải một tôn giáo mới hay không? Vì tôi để ý rằng trong lịch sử của nhân loại, sau quan niệm này thì có quan niệm khác, sau tôn

giáo này thì có tôn giáo khác. Có những tín ngưỡng cũ, rồi có những tín ngưỡng mới. Có phải Thầy đang xây dựng một tôn giáo mới không?

Tôi giải thích: Hồi đó tới giờ, tôi đâu có kêu anh chị em đi theo tôi, về vấn đề tôn giáo đâu? Tôi chỉ đến bất cứ quốc gia, địa phương nào, sau 3 ngày, 5 ngày dạy xong, tôi đi. Tôn giáo của anh chị em, anh chị em lo. Nhưng tôi *giúp cho phương tiện, là đầy đủ sức khỏe*, để anh chị em lo cái tôn giáo của anh chị em. *Chứ tôi đâu có tôn giáo nào*. Phật giáo tôi cũng không theo, mà Thiên chúa tôi cũng không theo. Tin lành, hay đạo Mohamet tôi cũng không theo luôn. Nhưng tất cả đạo giáo nào, sắc dân nào, nếu cần đến sức khỏe, học ngành Nhân Điện này, tôi sẵn sàng tôi dạy. Tôi đâu có kêu cầu nguyện theo phương pháp mới như thế nào đâu? Tôi chỉ hướng dẫn trong lãnh vực điều trị bệnh, và hướng dẫn phương pháp, vấn đề anh chị em thích nghiên cứu học hỏi tâm linh, để học hỏi kinh nghiệm. Chứ đạo nào, thì anh chị em giữ đạo đó. Chứ đi theo tôi, chỗ đâu tôi chứa. Một mình tôi, tôi lo không xong đây nè. Một mình tôi bên này cái vali, bên kia cái vali, tôi lo không xong, làm sao anh chị em đi theo tôi lo cho nổi? Thành ra khỏi theo tôi. Mà theo tôi, tôi cũng không cho đâu. Tôi đâu có lo cho anh chị em nổi đâu mà theo tôi, phải không?

Anh chị em học được cái này, bảo vệ cho gia đình anh chị em đi, bảo vệ dân tộc anh chị em đi, và lo tu theo cái tôn giáo của anh chị em đi. Cái này chắc ăn nhưt, khỏi cần đi theo tôi. Không lẽ, anh chị em người Pháp, đi theo tôi, tôi phải mượn người thông dịch viên theo? Không lẽ, anh chị em người Tây Ban Nha, đi theo tôi, tôi phải mượn người Tây Ban Nha thông dịch cho tôi? Cứ 10 nước như vậy, tôi phải mượn 10 thông dịch viên đi theo tôi sao? Tiền đâu tôi mượn dữ vậy? Anh chị em thông cảm, lo cho anh chị em đi, khỏi theo tôi. Mà tôi cũng không có đạo mới nào hết trơn. Tôi chỉ biết là giúp cho tất cả mọi người trên thế giới này có đầy đủ sức khỏe, bảo vệ sức khỏe, rồi lo tôn giáo của anh chị em. Hết!

79. Ông Tổ Thứ Nhất đã truyền cho ông Tổ Thứ Nhì. Ông Tổ thứ nhì dạy cho Thầy, nhưng có dạy cho nhiều học trò khác không, để có nhiều học trò có cùng sứ mạng như Thầy, bành trướng cái Nhân Điện này. Vì tôi có đọc được một cuốn sách nói là của ông Thầy Dasira Narada thứ Ba.

Nghe tôi kể từ từ nhe. Bây giờ anh chị em thấy nhe: Ông Tổ Thứ Nhất tu cũng giỏi lắm, nhưng lên núi tu 18 năm, rồi trước khi chết, ông có truyền cho Ông Tổ Thứ Nhì, người Tích Lan. Ông Tổ Thứ Nhì tu cũng giỏi lắm, nhưng tu rồi cũng ngồi thiền như bao ông thầy khác, rồi cũng chờ người thứ ba để ông giao. Rồi nhiệm vụ của ông chấm dứt, ông chết, không giúp cho người đời được. Bởi lẽ là ông tu theo trong chùa, đâu có ra ngoài đời mở luân xa cho đàn bà hoặc đàn ông được, do đó ông phải chờ, *ông học để chờ đợi, đúng thời điểm của thế kỷ 20, ông mới qua Việt Nam*. Ông qua Việt Nam để giúp vấn đề Phật giáo của Việt Nam. Thì lúc đó cái tính hiếu kỳ của tôi là tôi thích đi chùa, mặc dầu tôi không phải là Phật giáo thiệt, nhưng tôi khoái vô chùa lạy Phật. Tôi cũng còn trẻ lắm. Vô chùa gặp ông, ông mới kêu tôi lại, ông nói tiếng Anh. Ông người Tích Lan, tiếng Anh ông rất giỏi. Ông kêu tôi lại, thay vì người ta xin thọ giáo để học, thì ngược lại ông kêu tôi học, thì tôi từ chối, không chịu học. Tôi nghĩ, lúc đó tôi đang làm việc cho chánh phủ Việt Nam, tôi còn trẻ, đang làm ăn, có tiền, giàu có, thì tôi dại gì đi tu cho nó cực. Đó là quan niệm của tôi hồi đó. Tôi từ chối. Trong khi đó ông năn nỉ tôi để cho ông dạy, những người khác thì năn nỉ ông dạy cho họ, thì ông không dạy. Rồi thời gian trôi qua. Mỗi một lần rảnh, hay chủ nhật là tôi đi chùa, mà bất cứ tôi tránh ông, tôi đi chùa A, tôi sợ gặp ông, tôi đi chùa B, vô trông cũng gặp ông chờ tôi. Tôi không biết ông giỏi thế nào. Rồi vậy, tôi thấy ông đi chùa B, tôi sợ quá, tôi đi chùa C, mà hễ đi chùa C, thì gặp ông đi chùa C. Tôi sợ quá, vì tôi tránh, không muốn học mà.

Hễ gặp ông, ông kêu lại kêu đi học, thì tôi từ chối. Tôi nói thiệt, lúc đó tôi có tiền, có bồ nhiều, làm sao đi tu được? Có sao tôi nói vậy mà. Hồi xưa còn trẻ, có tiền thiếu gì bồ, không lẽ cuộc đời đi tu vậy, tôi phải bỏ bồ tôi sao, đâu có

được. Tôi đâu có chịu. Rồi tôi đi cỡ chừng tám cái chùa, gặp tám lần. Tôi nói không chừng cái duyên ông này ông dạy tôi, nên tôi học thử. Tôi học thử. Xin lỗi nhe, tôi tưởng đi tu là phải cạo đầu, mặc áo vàng, tôi từ chối. Chừng mà lần thứ tám tôi gặp ông, tôi hỏi tu làm sao? Ông nói tu, Thầy không cho cạo đầu, cũng không bắt mặc áo vàng. Tôi nói vậy thì hy vọng được. Tôi mới học thử. Thấy ông giỏi thiệt tôi mới bắt đầu tôi học. Tôi nói thiệt, nếu ông nói cạo đầu, mặc áo vàng, thì vĩnh viễn tôi không bao giờ học, không bao giờ tôi đi tu. Nhờ ông hướng dẫn tôi đi tu, mặc đồ này, thì tôi chấp nhận học, thì tôi mới giỏi. Ngoài ra không có ai nữa. Đó là câu chuyện của tôi.

Nhưng sẵn dịp nêu câu hỏi, tôi cũng trình bày: có một số người lợi dụng mang danh nghĩa là ông thầy thứ hai, ông Dasira Narada thứ hai. Nhưng anh chị em nên biết rằng ông Tổ Thứ Nhất chết năm 1924, mà người mang danh nói ông Tổ Thứ Hai thì sanh năm 1928. Ông kia chết rồi sao truyền cho ông Tổ Thứ Hai này được? Người ta dám mang danh nghĩa là ông Tổ Thứ Hai. Ông kia chết 4 năm, thì ông này mới sanh ra. Ai dạy ông mà ông thành ông Tổ Thứ Hai? Dám mang danh nghĩa, truyền bá ở ngoại quốc. Tôi thấy điều đó vô cùng nguy hiểm. Dám mượn danh nghĩa với Trời Phật, các Đấng làm chuyện đó, khó có bền, thành công lắm. Bất cứ lãnh vực nhỏ nào cũng không thành công, đừng nói lãnh vực lớn. Đó là cái thứ nhì, mà người ta mang danh hiệu ông Tổ Thứ Hai. Và cái thứ ba, có một số người đi qua Âu châu, mang tên tôi là Lương Minh Đáng, dạy toàn mấy người học trò của tôi không, chứ không ai hết trơn, hết trội. Rồi một ông nữa, đó là ông tu sĩ, chức vụ cũng cao lắm, tôi miễn nói tên ra, học cấp 3, về tổ chức dạy lớp 3, lớp 4. Học trò hỏi ông học thầy nào vậy? Ông tu sĩ nói học Thầy Đáng. Hỏi học với Thầy Đáng lớp mấy? Ông nói học lớp 3. Học trò hỏi, sao học với Thầy Đáng lớp 3, chưa cho dạy lớp 2, tại sao ông dạy lớp 3, lớp 4? Trả lời không được, ông trốn luôn. Nhiều người lợi dụng tôi lắm, nhưng thành công hay không? Tội nghiệp nhất là những người học viên thôi, còn tôi thì không ảnh hưởng gì hết. Ai muốn lợi dụng tôi, mượn danh tôi cũng được.

Rốt cuộc đâu có bền, gạt người ta một lần thôi, đâu có gạt được nữa, người ta biết hết rồi. Tôi khuyên anh chị em: cũng có một số học viên, tội nghiệp lắm, họ cũng muốn đi tìm đường đạo, muốn phát triển vấn đề tâm linh, họ muốn học môn này để bảo vệ sức khỏe cho họ, giúp cho người khác, nhưng vô tình bị gạt, đành chịu, đâu cách nào hơn. Thì cũng may mắn, những người bị gạt đó, ý thức được, họ trở lại học cấp 1, cấp 2, cấp 3, tôi vẫn dạy như thường. Không phải Âu châu không đâu nhe, ngay cả bên Đài Loan cũng vậy luôn, và nhiều nước khác, họ lợi dụng tôi lắm, nhưng một thời gian nào thôi, chứ đâu phải tồn tại hoài.

Tôi nhắc nhở cho, nếu có, thì người ta sẽ dạy giống như tôi rồi. Chưa có ai dạy giống như tôi hết. Suốt 6 năm nay, có ông thầy nào mà dạy được từ lớp 1 tới lớp 5, mở luân xa được 100% không? Có, mấy ông thầy giả, thì có. Mà mấy ông thầy giả đó, tất cả không ai ngoài mấy học trò của tôi hết trơn, hết trội. Lớp 3, lớp 4, lớp 5 có, tất cả mấy người giả là học trò tôi hết, chứ ngoài ta không ai làm cái này hết trơn. Đâu có ai biết đâu mà làm? Ngay cả, xin lỗi, Thái Lan cũng vậy luôn. Có một người bên Thái Lan, để sẵn dịp tôi nói luôn, để không tôi quên. Có một bà dám nói tôi dạy cho bà lớp 7, trong khi tôi dạy mới tới lớp 5 à. Tôi không biết làm sao tôi dạy được. Rồi bà dạy cho người ta lớp 5. Rồi bà chuẩn bị dạy cho người ta lớp 6 nữa. Thì tôi mới dạy lớp 5, học trò tôi thì nói tôi dạy cho bà lớp 7. Đó, Thái Lan cũng có luôn, sẵn có anh chị em Thái Lan đây, tôi nói để anh chị em mừng. Tôi trình bày cả các nước đều mang danh nghĩa tôi, nhưng không bao giờ tồn tại hết. Yên tâm đi. **Cái nào chánh đáng thì tồn tại, cái nào không chánh đáng, thì từ từ mất dần.** Đừng lo cái này.

Nhưng mà mình nên tội nghiệp cho những người bị gạt, nếu gặp họ, họ trình bày hết, thì anh chị em có điều kiện, giúp cho người ta học cấp 1, cấp 2, không gì trở ngại. Chứ đừng thấy người ta bị gạt, nói: “mấy người phe bên kia, bên nọ”, không phải đâu. Người ta muốn học, nhưng vô tình bị gạt thôi. Gặp những trường hợp đó, giúp cho người ta trở lại học lớp 1, lớp 2, lớp 3, không gì trở ngại hết.

BÂY GIỜ CHUẨN BỊ, TRƯỚC KHI ANH CHỊ EM NGHỈ, TÔI TRỊ BỆNH CHO, BẰNG LUÂN XA 6.

Tôi nhắc cho một lần nữa, tất cả những bệnh trạng nào nằm trong luân xa thì anh chị em nghĩ luân xa đó, nhiều luân xa cùng một lúc cũng được, nếu bị bệnh nhiều. Cái thứ hai, tất cả những vị trí nào ở ngoài, bị bệnh, thì nghĩ ngay đến vị trí đau đó. Cái thứ ba, nếu anh chị em nào không bị bệnh, thì nghĩ ngay mạch máu của mình. Tất cả dùng luân xa 6 nghĩ đến những điểm đó, để tôi truyền điện thẳng vô direct, những nơi bệnh bị đau. Tôi nhắc lại, anh chị em nào không bị bệnh bị đau, thì nghĩ tới mạch máu của mình, để tôi truyền điện lọc máu cho anh chị em, giúp cho anh chị em mạnh khỏe. Mỗi ngày, tôi sẽ giúp cho, trị bệnh trước khi anh chị em nghỉ, lúc 11 giờ. Nhớ những điều kiện đó, luôn luôn dùng luân xa 6, thứ nhất là trị bệnh cho hữu hiệu, thứ nhì là tập dần cho anh chị em sử dụng luân xa 6 để tự trị bệnh cho mình, và anh chị em có duyên lành nữa thì tháng chạp tới đây, anh chị em đi tới Geneve học, tôi sẽ hoàn toàn dạy cho trị bệnh bằng luân xa 6 không, chứ không dùng tới bàn tay nữa.

80. Thưa Thầy, chúng ta có thể nhìn thấy cái linh hồn bằng con mắt trần được không?

linh hồn là ánh sáng, làm sao anh chị em thấy được, chỉ khi nào nằm mơ thấy hình dáng của người ta, tưởng tượng thôi, linh hồn không thấy được. Anh chị em chỉ có thấy, màu sắc, trắng hoặc vàng, đó là cái năng lượng mạnh của con người, năng lượng mạnh của Thượng Đế, đó là hào quang. Chứ ngoài ra không thấy hình ảnh nào được hết. Thấy trong giấc mơ, chiêm bao thôi. Hình ảnh của những người chết hoặc sống thì thấy thôi, còn linh hồn không bao giờ thấy được. Nhưng tôi cũng nhắc cho biết, khi khai mở luân xa 100%, cái linh hồn không thấy, nhưng cái dòng điện cảm nhận được. Những linh hồn tốt thì

cảm nhận từ cạnh luân xa 3 trở lên luân xa 5; những linh hồn xấu thì cảm nhận từ cạnh luân xa 3 trở xuống, dưới chân, bên trái, bên phải. Không thấy nhưng cảm nhận được. Vì chỗ cảm nhận được, mới đưa linh hồn bắt tử bắt diệt trở về khối sáng, tiếp tục tái kiếp để đi tu.

81. Thưa Thầy, Thầy có nói sẽ có sự chuyển biến, không khí, thời tiết sẽ thay đổi, và quả đất sẽ thay đổi, nhưng Thầy không nói rõ sự thay đổi ra sao? Cách nào?

Thầy nói không có người nào ở trên hành tinh khác ngoài quả đất này. Tôi chưa hiểu rõ. Thầy nói ở trên hành tinh khác không có sự sống nào hết? Chỉ có trên quả đất này mới có sự sống, hay là trên hành tinh khác, cũng có người sống, nhưng họ không khi nào xuống quả đất này hết?

Tất cả những nhà khoa học trên thế giới đã lo ngại cho quả địa cầu chúng ta, trái đất sẽ có một cuộc thay đổi rất lớn, đó là chất ozone, ánh sáng mặt trời chiếu vô trong quả địa cầu, làm nhiều quốc gia bị tai nạn. Một số ở gần biển, tắm biển lúc đừng có nắng, chứ tắm lúc có nắng thì chắc chắn da bị hư. Cách nay 30, 50 năm về trước thì được, chứ ngày thời điểm này, thì đừng bao giờ tắm nắng, phơi nắng. Thuốc không có tác dụng trọn vẹn đâu. Đôi khi nó làm cho bị bệnh thêm nữa.

Toàn thế giới đang lo ngại vấn đề khí quyển bị hở, chưa nói tới nhiều trận động đất. Nhưng anh chị em có nghĩ rằng, những trận động đất, do thiên tai hay nhân tạo? Anh chị em đâu có biết. Bây giờ các nước nào trên thế giới cũng có nguyên tử hết. Tôi thí dụ nhe: Người ta cho bom nguyên tử nổ dưới lòng đất, nó bị nổ, anh chị em có biết không? Cũng không biết luôn. Những nhà nghiên cứu địa chất cũng không biết luôn. Cứ nghĩ là thiên tai, cứ nghĩ là động đất, đổ thừa đủ thứ hết, mà quên rằng nhiều khi đặt bom chỗ đó, nó nổ hồi nào không hay. Tôi nói thí dụ thôi, chứ không phải thiệt nhe. Là cái thứ nhứt. Cái thứ hai, những chất cận bã của nguyên tử, họ dùng những cái tủ sách chôn dưới lòng

biển, nhưng nếu cái tủ sách đó *bể ra*, rồi những động vật tôm cá ăn vô, rồi những người đánh cá bắt lên, đem cho anh chị em ăn, không bệnh cũng phải bệnh. Làm cách nào hơn, anh chị em ăn, tôi cũng ăn như thường. Nhưng mà *mình may mắn hơn người ta một điều, là khi mình bị bệnh, mình trị bệnh thì nó đỡ hơn người ta. Còn nhiều yếu tố khác nữa.*

Do đó thì có **một cuộc cải tạo quả địa cầu, cải tạo cái năng lượng vũ trụ bằng không khí**, chỉ có bàn tay Thượng Đế làm được việc này thôi, xã hội loài người không được đâu. Mà *trước khi Thượng Đế cải tạo quả địa cầu, cải tạo cái năng lượng vũ trụ là không khí, thì Thượng Đế giúp cho chúng ta, ngành Nhân Điện nói riêng, được khai mở luân xa để tiếp thu cái năng lượng xấu biến thành năng lượng tốt, giúp cho mình hết bệnh, hết đau, giúp cho người khác hết đau, hết bệnh. Mà đâu có ai biết cái này.* Tại sao không khí không trong sạch, mà anh chị em cũng hít vô, thở ra, anh chị em khỏe, giúp cho người ta hết đau hết bệnh? Anh chị em đừng nghĩ không khí ở đây nhe. Đừng có bao giờ suy nghĩ ngồi như thế này, hít vô thở ra, trị bệnh cho người ta từ không khí này, không phải đâu! Anh chị em khai mở luân xa 100%, khi dùng lỗ mũi hít năng lượng vô, cái *năng lượng từ xa lắm*, không khí tốt lắm, nó xa cái trái đất chúng ta ở chứ không phải chỗ này đâu. Sở dĩ anh chị em hít cái này vô, là cái năng lượng của anh chị em bằng 6 luân xa, hút năng lượng rất mạnh từ xa, *hàng trăm ngàn cây số*, chứ không phải kế bên đâu. Anh chị em thu hút cái năng lượng đặc biệt tốt đó, vô cơ thể mình, mình có sức mạnh, mới truyền cho người ta hết bệnh. Anh chị em đâu biết cái này!

Thượng Đế cũng sắp đặt cho ngành Nhân Điện trước rồi, để chúng ta có điều kiện thuận tiện mới giúp nhân loại được. Giai đoạn một để chuyển tiếp trong vấn đề trái đất chúng ta đang ở, nó xoay chiều đôi hướng nhiều vấn đề lắm. Bây giờ thì anh chị em ngồi học như thế này, năm 95, anh chị em đâu biết được 96 nó thay đổi như thế nào. Nhưng dù cho thay đổi thế nào đi nữa, thì anh chị em cũng có 6 luân xa sử dụng bảo vệ cho mình, và gia đình mình trước tiên.

Sau đó mới giúp cho những người chung quanh. Tôi khẳng định những điều đó cho anh chị em biết. Do đó anh chị em cố gắng thực hiện những gì học hỏi được, để sử dụng khi cần đến, vì thời gian rất gấp, anh chị em sẽ sử dụng, và phải sử dụng, 6 luân xa của anh chị em đó.

Bây giờ tôi cũng xác nhận cho biết rằng, tất cả hành tinh khác không có sự sống bởi con người, sự sống có, nhưng con người thì không bao giờ sống ở những hành tinh khác. *Con người chỉ sống trên quả địa cầu là trái đất chúng ta đang ở mà thôi.* Nên biết rằng, những nhà bác học, họ từng nói những người ở hành tinh khác. Có thật hay không, anh chị em có biết không? Hay những cái đó là hình giả? Tại sao những nhà khoa học yêu cầu nhân loại đừng tin dị đoan, thì ngược lại họ đặt những giả thuyết dị đoan, bắt nhân loại phải tin? Tại sao chúng ta phải tin? Suy nghĩ đi. Giống như những hình ảnh trên báo chí, truyền hình, khi nào đăng lên thì không bao giờ có thiệt đâu. *Những cái gì không đăng thì mới là thiệt, còn cái gì mà đăng thì không bao giờ thiệt,* tôi cho anh chị em biết.

Tất cả những bí mật, nếu đăng thiệt, nhân loại biết thì làm sao đây? Suy nghĩ đi. Những bí mật thì người ta dấu, chứ tại sao đăng cho anh chị em biết? Những cái nào không phải bí mật, *giả thì mới đăng.* Tất cả tin nghe đều giả hết, *cái thiệt người ta dấu hết.* Suy nghĩ đi, coi đúng không? Tôi nói một câu thôi nhưng đầy đủ ý nghĩa. Giả toàn thế giới, chứ không một quốc gia nào hết. Cái thiệt, anh chị em có bao giờ những cái bí mật của anh chị em, nói cho người ta nghe không? *Thì làm gì bí mật quốc tế mà anh chị em biết được?* Những cái tin tức lật vạt, tin tức giả, để ru cho người ta ngủ thôi, còn tin tức thiệt luôn luôn người ta giữ bí mật. Đâu có ai bao giờ mà tin tức bí mật cho nhân loại, thế giới biết? Bữa nay tôi nói rõ cho anh chị em biết, chuẩn bị tinh thần để sử dụng 6 luân xa càng nhiều càng tốt.

Có một số các nước trên thế giới, tôi không biết nước nào, ngay trang là những người hành tinh xuống đây, rồi ăn theo thức ăn trên hành tinh, ở trên

hành tinh đâu có thức ăn đâu mà ăn theo. Bấy nhiêu đó, gạt những người không biết chứ những người biết thì người ta đâu có chịu nghe theo cái này. Thí dụ người ta chưa đi Thái Lan, nghe nói Thái Lan ăn cay lắm, đâu biết ăn cay thế nào đâu. Nhưng tôi qua Thái Lan ăn cay không được, biểu đừng bỏ ớt thì đâu có cay? Dễ quá, có gì đâu. Nhưng gặp mà rủi cay, cũng phải ráng ăn luôn, thí dụ. Nên nhớ rằng, đừng bao giờ tin, thứ nhất là truyền thanh, báo chí, là *tin giả 90%*. Không có tin thiệt đâu. Những tin thiệt, người ta bán hàng trăm tỷ mỹ kim, sao cho anh chị em biết? Tin giả mua năm, bảy chục ngàn, trăm ngàn thì được. Tôi nói chút xíu thôi, nhưng đầy đủ ý nghĩa, cho anh chị em ý thức được. *Tất cả xã hội loài người toàn nguy trang, đồ giả hết.*

82. *Xin Thầy giảng về sự biến chuyển của năng lượng vũ trụ, hút vào cơ thể, làm thế nào biến thành năng lực của con người, Nhân Điện?*

Trong một người có tâm linh rất cao, hoặc có 7 luân xa mở 100%, thì sự khác đổi trong thể xác, tế bào ở trong, hoặc ở ngoài, sự thay đổi ra sao?

Cơ thể của anh chị em hỏi trước khi học ngành Nhân Điện này, thì có biết trị bệnh không? Rồi sau khi học cấp 1, cấp 2, trị bệnh được, đâu phải tự nhiên. Là có sự thu hút năng lượng vũ trụ vô cơ thể, có sức mạnh trị bệnh cho mình, cho người khác mới được. Chứ hồi xưa, nhức đầu phải uống thuốc, bây giờ hít vô thở ra, hết nhức đầu. Cái điện năng của vũ trụ, do sự thu hút của những cái luân xa làm cho kích thích tế bào thần kinh, giúp cho có một sức mạnh.

Nhưng *điện năng của vũ trụ này biến thể từ ở ngoài, biến thể vô cơ thể bằng 7 luân xa*. Theo lãnh vực khoa học, muốn tiếp thu năng lượng vũ trụ phải khai mở luân xa, để guồng máy trong cơ thể, tinh vi lắm, tạo cái nguồn năng lực ở ngoài vũ trụ vô một nguồn năng lực mạnh vô cơ thể, chúng ta sử dụng giúp cho mình, giúp cho người khác hết đau. Đó là lãnh vực khoa học. Lãnh vực tâm linh, luôn luôn tôi trả lời 2 lãnh vực. Khi điện năng của Thượng Đế vô cơ thể của anh chị em, anh chị em sử dụng bao nhiêu phần trăm thì sẽ đạt được bao

nhiều phần trăm. Và sử dụng bất cứ trong lãnh vực nào cũng được hết, chứ không phải trị bệnh mà thôi đâu. Tại vì trong lãnh vực tâm linh, nó bao gồm lãnh vực của vật chất, mà lãnh vực vật chất là một hình thức rất nhỏ bé, mà lãnh vực tâm linh rất lớn. Do đó chúng ta sẽ giúp đỡ những hình thức vật chất, không có gì trở ngại hết. Tôi trả lời ngắn gọn, nhưng đầy đủ ý nghĩa. Nếu tôi trả lời dài dòng thì ít nhất phải một tuần lễ. Câu hỏi này đúng nghĩa thì phải một tuần lễ. Thời gian có hạn. Một số anh chị em đây, tôi biết rằng có những nhà khoa học, thì tôi giải thích cho những anh khoa học đây, sẽ thông suốt. Còn nếu tôi giải thích trong lãnh vực khoa học, mà một số anh chị em đây không phải nhà khoa học, thì nghe không hiểu gì hết. Thì mất thời gian của anh chị em, và không đủ thời gian để tôi trả lời. Tôi trả lời đủ ý nghĩa để anh chị em biết được tác dụng như thế nào của năng lượng vũ trụ, và thay đổi trong cơ thể như thế nào, để có điều kiện thuận tiện, anh chị em nói với người ta.

Có một số những vị tu sĩ, họ giỏi lắm, nhưng khi họ bị bệnh thì cũng đành chịu, ráng sức chịu đựng của họ qua cơn đau. Mỗi lần các vị tu ngồi thiền, thì điện năng họ vô biên, bảo vệ cơ thể của họ, nhưng không thể nào trị bệnh cho họ được hết. Họ chịu đựng sự đau của họ, bằng hình thức họ thiền. Nhưng không thể nào giải quyết vấn đề bệnh được hết. Cái tế bào họ tốt. Nhưng khi bệnh, không thể nào thay thế tế bào xấu trở thành tế bào tốt được hết. Mặc dầu họ thiền rất cao, điện năng rất mạnh, nhưng đành chịu, không cứu chữa được.

Mặc dầu điện năng của vũ trụ, dùng danh từ khoa học, để trị bệnh, nhưng mà anh chị em phải *biến thể* nó bằng cái năng lượng vũ trụ, *bằng sức mạnh của những luân xa*. Luân xa không mở thì không thể nào điều khiển cái điện năng ở ngoài vũ trụ vô cơ thể luân lưu, để kích thích tế bào, thay đổi tế bào cũ bằng tế bào mới, giúp cho người ta hết bệnh, hết đau được. Hầu hết những vị thiền sư bị bệnh, đều bó tay chờ chết thôi. Tôi tội nghiệp cho những vị thiền sư đó. Trong tương lai chúng ta cũng vậy, nếu chúng ta 80 năm cuộc đời, chết rồi, tái kiếp lại, quên hết thì làm sao giúp cho người khác được. Do đó, *chu kỳ thế kỷ 21, phải*

giữ vững cái mạng sống càng lâu chừng nào tốt chừng đó, để phát triển vấn đề tâm linh của anh chị em, phát triển linh hồn của anh chị em, rồi giúp cho những linh hồn khác phát triển giống như anh chị em mới được. Chứ còn 80 năm chết, tái kiếp, rồi chết ... biết chừng nào mới giúp cho anh chị em trở về khối sáng được, và biết chừng nào anh chị em giúp cho những người khác phát triển vấn đề tâm linh cao độ được?

Ngay cả tôi, sau khi được khai mở 7 luân xa thì được may mắn nhất là minh mẫn sáng suốt. Hồi xưa tôi đâu có giỏi. Nhưng khi mở 7 luân xa 100%, tôi giỏi vô cùng, cái gì tôi cũng biết hết. Sự hiểu biết của tôi nó rộng rãi, mà sự hiểu biết rộng rãi để giúp cho người ta chứ không phải sự hiểu biết rộng rãi của tôi, rồi tôi tự tôn tự đại. Cái này không phải cách. Anh chị em tưởng tượng, cái năng lượng vũ trụ tôi lấy vô dễ dàng, và tôi tạo cái năng lượng vũ trụ vô cơ thể, sức mạnh đầy đủ, nhưng tại sao tôi cũng bệnh như anh chị em? Tại vì lương thực, thực phẩm làm cho chúng ta bị bệnh. Chúng ta phải ăn. Cái cơ thể vật chất này bằng xương bằng thịt, phải cần vật chất, mới nuôi dưỡng chúng ta, chứ không phải năng lượng nuôi dưỡng chúng ta. *Năng lượng là bảo vệ sức khỏe chúng ta.* Tôi thí dụ, cho hiểu đơn giản. Anh chị em chạy một chiếc xe hơi bằng xăng super, thì chắc chắn chiếc xe chạy tốt. Nếu anh chị em hà tiện pha dầu dỏ vô, thì chiếc xe sẽ chạy xấu. Nếu chúng ta ăn lương thực, thực phẩm tốt hoài thì không thành vấn đề, nhưng thực phẩm có chất độc không, không ăn cũng không được. Nói tóm lại chất độc vô cơ thể chúng ta. Thì cơ thể chúng ta chịu đựng một mức độ nào đó thôi, nếu quá mức, thì làm chúng ta bị bệnh.

Tôi là Thầy, tưởng tôi không bệnh sao? Tôi cũng bệnh như thường. Cũng như mấy ngày nay, anh chị em thì ngồi nghe tôi giảng bài, sướng quá. Còn tôi, tôi đứng hoài, chỉ nghỉ được nửa tiếng đồng hồ, rồi ra dạy lại. Trưa nghỉ được 1, 2 tiếng, tôi ra dạy. Ai ngồi chứ tôi đứng. Tôi đứng không, tôi đâu có ngồi được. Nhưng tôi đứng cũng nhức chân lắm, chứ không phải không đau đâu. Nhưng mỗi lần đau chân, tôi ra xe tôi bóp 2 cái chân, tôi trị bệnh cho tôi, hết nhức chân

rồi đứng dạy nữa. Chứ đứng không nổi, sao dạy anh chị em? Anh chị em tưởng tôi sượng lắm? Đâu có sượng. Xin lỗi, anh chị em xong, ra ăn 2 khúc bánh mì được, tôi ăn nửa khúc à. Cơm thì anh chị em ăn 2 chén, chứ tôi ăn 3 muống cái tôi no rồi. Mệt quá ăn đâu có nổi. Làm sao bây giờ? Đâu có sung sượng gì. Nhưng bốn phận tôi phải làm, là tôi phải làm. Tôi phải lo, thì tôi lo, vậy thôi. Đi lại vấn đề, thì tôi khuyên, cố gắng đi, thực hiện những gì tôi khuyên đi. Đây là quyền lợi của anh chị em và của gia đình anh chị em chứ không ai khác lạ đâu. Tôi chỉ khuyên một điều, để anh chị em lo cho mình, cho người khác, chứ trong tương lai, không ai lo cho mình được đâu. Chỉ mình lo cho mình, mình lo cho gia đình mình được thôi. Ngoài ra, không có ai rảnh lo cho mình, cho gia đình mình đâu. Tôi khuyên vậy, cố gắng mà thực hiện.

83. Linh hồn của mình sau khi tu hành rồi, chết đi rồi, linh hồn sẽ cao hơn, thì cao đến cái tầng nào?

Và thời Ai cập, thời của bà Sphinx nói về phương pháp này, nhưng tại sao bị mất đi, không có sự truyền tiếp lại?

Linh hồn trước khi tái kiếp, sanh ra, thì linh hồn ở tầng bậc nào?

Linh hồn của mình khi chết tái kiếp liền. Thí dụ đơn giản ngoài đời: đi quân đội, học sĩ quan, thì sẽ lên tướng mau hơn là bắt đầu đi lính. Vô học trường đại học, ra trường thì làm tiền nhiều hơn. Còn làm thợ muốn lên tới kỹ sư thì lâu lắm. Do đó thì tu học cái này, thí dụ trong tương lai học cao hơn trong ngành Nhân Điện, khi chết sẽ tái kiếp trở lại, thì sẽ giỏi hơn kiếp này.

Trên thế giới khoảng 8 tỷ người, mà hiện tại Nhân Điện thì được mở tới đa 100 ngàn người mở luân xa 100% thôi. Thì trong 8 tỷ linh hồn, mới được 100 ngàn linh hồn, thì chắc chắn quá trình của 100 ngàn linh hồn này đã tu nhiều đời, kiếp rồi, thành ra được mở luân xa dễ dàng.

Còn linh hồn chuẩn bị tái kiếp, có 2 cách. Nếu may mắn thì chờ đợi, nếu không may mắn bị người ta bắt. Nói tóm lại, linh hồn nếu không may mắn, giống như những người không nhà không cửa. Rồi gặp ông thầy mời đi ăn, ăn, cái ông thầy bắt nhốt lại. Mỗi ngày ông cho ăn, thì bắt làm việc, luyện xong, bỏ bùa ngãi, là những linh hồn xấu, bắt xâm nhập vô người ta, làm cho bị bệnh bị đau. Rồi những người đó giống như bị ở tù, gặp mình, mình đặt luân xa 5, 7, nắm 2 ngón chân cái, thì coi như người đó khỏi ở tù, tái kiếp, tự do trở lại. Còn linh hồn bình thường phải chờ đợi theo thứ tự mà Thượng Đế cho, chứ không phải chết cái đầu thai lại được liền đâu. Khó lắm. Tại biết bao nhiêu người phải chờ tới phiên họ để tái kiếp thành con người để học hỏi, tiến hóa trong lãnh vực tâm linh. Thì nếu anh chị em được may mắn, chết tái kiếp được liền, đó là linh hồn may mắn. Còn linh hồn không may mắn phải đợi giống như những linh hồn khác. Tại đâu phải một mình anh chết đâu, hàng triệu, triệu người chết, trong khi đó hàng triệu triệu linh hồn tái kiếp chuẩn bị lên làm người, làm sao tới phiên anh chị em được. Do đó cuộc đời của người ta đi tu mà trở về khỏi sáng, anh chị em đừng bao giờ tính kiếp hết, đừng tính hàng 10, 100 kiếp. Lịch trình kiếp, hàng hà sa số kiếp, là không biết bao nhiêu kiếp. Tôi thí dụ đơn giản như thế này: có thể anh chị em tu kiếp này, trở về với khỏi sáng. Trong tích tắc, một kiếp của anh chị em có thể về khỏi sáng, vì may mắn gặp được ông thầy giỏi dạy cho anh chị em thiết giỏi, phát triển tâm linh, thì kiếp này về với khỏi sáng dễ dàng. Còn nếu không được may mắn gặp ông thầy hướng dẫn cho anh chị em, thì cứ suy nghĩ đi ... Biết cái núi ... tôi tính cái núi bên Thái Lan cho nó thấp thấp chút đi, núi chừng 3 ngàn thước thôi, mà con chim cứ mỗi một trăm năm nó quẹt/đụng cái núi một lần thôi. Chừng nào nó quẹt cái núi sát đất mới thành Phật. Hàng hà sa số kiếp. Bởi khi chúng ta tái kiếp con người, chúng ta cố gắng làm thế nào phát triển vấn đề tâm linh, thì giúp linh hồn chúng ta khỏi nhiều lần tái kiếp, nhiều lần khổ sở, mà chúng ta gần nhất với Thượng Đế, là sung sướng nhất. Tôi giải thích vấn đề tái kiếp, và linh hồn đó, 2 cái đó, tôi trả lời 2 câu hỏi đó.

Như anh chị em biết, hồi xưa tôi có giải thích cho nghe rồi. Cách nay 50 000 năm về trước, đất nước Ai cập muốn có một vị thầy phát triển vấn đề tâm linh. Đó là bà vua đầu tiên, đó là bà Sphinx.

Thì được may mắn có một ông thầy đến để giúp đỡ cho dân tộc Ai cập phát triển vấn đề tâm linh, mà có nhiều lần tôi nói trong lớp 4. Nhưng không có may mắn nhiều, là ông thầy không thích làm thầy nữa, thích vật chất, muốn lên làm vua. Do đó khi bắt đầu ông thầy lên làm vua rồi, thì nền tâm linh của Ai cập càng ngày càng bế tắc, càng ngày càng xuống, thì thất truyền. Từ ông thầy giỏi tới ông thầy dở, tới hết truyền cho ai luôn. Tuy nhiên thì những ông thầy giỏi để lại những cái mật mã, công thức cho thế hệ mai sau dùng. Mà *những công thức, mật mã đó*, tôi được may mắn nhìn thấy, và *các Đấng chỉ dạy cho tôi*, chứ không phải đương nhiên tôi biết. Chỉ dạy cho tôi biết để tôi phục vụ cho nhân loại của cuối thế kỷ 20 và đầu thế kỷ 21, và cho những thế kỷ tiếp theo. Nhưng thời điểm thì chưa có. Mặc dầu tôi nói là thời điểm chưa có, nhưng mà tôi cũng chuẩn bị cho anh chị em từ năm 1995 tới ngày hôm nay, cũng gần một năm nay rồi, và tôi chuẩn bị cho anh chị em kế tiếp, cuối năm nay và năm 1996. *Có thể năm 97 tôi sẽ ít dạy lắm. Tại tôi không có thời gian.* Thành ra tôi rút toàn bộ. *Có thể năm 96 tôi dạy nhiều nhất.* Tôi đi các nơi nhiều nhất. *Tôi cố gắng dạy càng nhiều chừng nào, tốt chừng đó.* Năm 97 thì tôi chưa có chương trình dạy, không biết tôi có dạy được không. Tôi có thể giúp cho anh chị em ngành Nhân Điện năm 96. Do đó khóa đặc biệt tôi sắp sửa dạy cho anh chị em là tháng 12, năm 95 và cũng có một khóa đặc biệt cao hơn nữa năm 1996, để tôi cố gắng làm sao đào tạo cho anh chị em thật giỏi để theo kịp cái đà phát triển tâm linh của tất cả nhân loại. Chứ nếu anh chị em không theo kịp cái đà phát triển tâm linh, người ta giỏi, mà anh chị em dở quá, thì làm sao dạy cho người ta được, làm sao giúp cho họ được. Do đó tôi cố gắng đào tạo anh chị em thật giỏi, bằng người ta hoặc hơn người ta thì mới giúp cho người ta được, chứ thua người ta thì làm sao giúp? Bằng người ta là giúp không được rồi, đừng nói dở hơn người ta, thì làm

sao giúp. Do đó tôi phải đào tạo học trò của ngành Nhân Điện chúng ta, ít nhất, người thấp nhất cũng phải bằng người ta, và hầu hết phải giỏi hơn người ta mới giúp người ta được. Trong tương lai, anh chị em đừng nghĩ rằng những vị thầy tu cao mà anh chị em không giúp được đâu nhe. *Thật sự mấy ông tu cao vấn đề Đạo Pháp, tôn giáo, chứ không cao vấn đề tâm linh.* Nhưng anh chị em học hỏi tâm linh được thì giúp đỡ cho mấy ông phát triển vấn đề tâm linh, thì mấy ông phát triển rất lạ.

Thí dụ, ở ngoài đời, có một số hồi xưa tôi dạy cho anh chị em bình dân buôn bán làm ăn, thợ thuyền. Và tôi nhấn nhủ cho một số anh chị em mà đầu tiên tôi dạy năm 1990, tôi nói trong tương lai, anh chị em sẽ là thầy của bác sĩ, thầy của mấy nhà khoa học, mấy người đó nói ông Thầy điên, là nói tôi điên đó. Học trò nói tôi điên, mấy người buôn bán làm ăn, thợ thuyền, thợ sửa xe làm sao dạy cho những nhà khoa học được. Đằng sa lưng, họ nói ông Thầy điên rồi. Nhưng sau 2 năm, mấy ông bác sĩ, khoa học muốn bảo vệ sức khỏe của mình, học lớp 1, kêu mấy người đó bằng thầy. Sau 3 năm, mấy người đó mới trở về St.Louis học, nói ông thầy sao hay quá. Tôi nói hay cái gì, hồi đó mấy ông chửi tôi không, bây giờ hay cái gì nữa?

Trong tương lai anh chị em cũng vậy. Anh chị em đâu phải nhà khoa học toàn bộ hết ở đây đâu. Một số anh chị em bình thường, cũng dạy những nhà khoa học cấp 1, cấp 2, thấy không? Rồi mấy anh chị bác sĩ học cấp 3, 4, 5, rồi cũng giống như anh chị em. Do đó, trong tương lai, tôi phải đào tạo anh chị em thiệt giỏi, mới giúp cho người ta được, chứ bằng người ta thì không giúp được.

Tóm tắt lại, câu hỏi nền tâm linh Ai cập bị bế tắc, bây giờ sắp sửa cuối thế kỷ 20 rồi, tôi là người đầu tiên, *để vén màn bí mật của Ai cập, và lấy những cái tinh vi tinh hoa cao nhất của Ai cập, phát triển vấn đề tâm linh, giúp đỡ cho nhân loại của thế kỷ 20, và đầu thế kỷ 21.*

84. Tôi xin cảm ơn Thầy, vì Thầy đã cho tôi một món quà quý giá nhất trong cuộc đời tôi. Tôi là một ca sĩ Opera, người Bulgary. Tôi tưởng Thượng Đế đã cho tôi món quà tốt đẹp nhất, đó là giọng hát của tôi, nhưng sau khi tôi bị bệnh, tôi đã ý thức món quà tốt, quý nhất, chính là món quà của Thầy cho, đó là năng lượng vũ trụ, chính là năng lực của Thượng Đế. Tôi xin chứng minh sự việc của tôi để người ta có hy vọng: Là tôi đã bị bệnh rất nặng, Ung thư... tôi may mắn được gặp bà Mỹ Nga, giúp chữa bệnh cho tôi, và còn dành thời giờ nói chuyện với tôi trong 2 tiếng đồng hồ. Bà nói một cách rất gắt gao, cho tôi biết là tôi nên sắp đặt lại đời sống tinh thần, mình bệnh là tại tư tưởng không được rõ ràng ... Bà nói những điều này với tôi một cách rất nhiệt thành nhưng rất gắt gao, làm cho tôi phải suy nghĩ rất nhiều, và ý thức về sự tôi phải thay đổi nếp sống của tôi. Trong khi đó, tôi cũng đi chữa chemotherapie, và bị mất tất cả tóc. Tôi rất đau đớn vì tôi là một nghệ sĩ, cần phải giữ sắc đẹp. Từ từ tôi ý thức rằng tôi phải tự thương mình, dù cho thể xác không còn đẹp. Bác sĩ nói tôi không còn sức đề kháng, số zero, có thể nhiễm đủ bệnh, dù là sổ mũi, cảm cúm rất dễ, và ốm lắm. Nhưng trong khi tôi đi chữa chemotherapie, tôi cũng mỗi ngày đi chữa bằng Nhân Điện, tôi cố gắng tới bà Audrey chữa bệnh mỗi ngày, trong vòng 3 tháng, không mất một ngày nào, dù cho tôi rất yếu không đủ sức đi. Tôi có thể chứng minh rằng, nhờ đó, tôi mới chịu đựng nổi sự tàn phá của Chemo. Thay vì bị ốm, tôi lại mập lên, và như Thầy có dặn, năng lực của vũ trụ thay đổi tế bào của tôi. Tuy là không còn tóc, nhưng mặt mày của tôi lại đẹp hơn. Tôi có đọc kinh cầu nguyện mỗi ngày, và cố gắng tìm ánh sáng trong bóng tối, mà bà Mỹ Nga nói. Nhưng tôi chưa tìm ra. Tôi cố gắng hình dung thân thể của tôi không bệnh nữa. Lúc đó tôi chưa học lớp 1, lớp 2, tôi chỉ đi chữa bệnh thôi. Sau 3 tháng, ông giáo sư y khoa nói rằng cái tumor(bướu) của tôi bớt đi, nhưng ông vẫn phải mổ vì bị ung thư đã lan tràn qua chỗ khác. Tôi không đồng ý, vì tôi nghĩ tôi phải kính trọng cơ thể của tôi, vì nó là căn nhà của linh hồn tôi. Tôi không ngủ được trong 3 ngày, vì suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này. Lúc đó tôi thấy được ánh sáng mà bà Mỹ Nga nói lúc trước, tôi thấy Đức Chúa, tôi đạo

Orthodox, công giáo. Sau 5 ngày tôi đi khám lại, thì không còn tumor nào nữa hết. Bác sĩ hỏi tôi vì sao?

Tôi nói nhờ Nhân Điện. Tôi không bị mưa, say sóng, mệt gì nữa. Bác sĩ nói trường hợp này chỉ xảy ra 1 trên 10 000 người bệnh chemo. Nhưng bác sĩ nói vẫn phải mổ tôi như thường. Tôi không chịu mổ vì tôi nghĩ là họ tò mò muốn tìm hiểu trong cơ thể của tôi.

Một tháng rưỡi sau, tôi đi qua nước Áo, để tôi hát Opera. Trong 40 ngày hát, tôi không ăn, chỉ uống nước thôi, mấy ông bác sĩ tưởng tôi điên, không ăn sẽ chết. Tuy vậy tôi mất 14 kilo, nhưng rất khỏe, hát 42 ngày liên tiếp, tuy sức đề kháng của tôi vẫn coi như là số “không”. Móng tay và bàn chân tôi bị đen, nhưng sau 42 ngày đó, cơ thể tôi như được lọc, có màu sắc lại, nên tôi rất tin tưởng Điện của Thượng Đế mà Thầy ban cho. Tôi đã sống lại một đời sống bình thường cách đây 2 năm nay rồi. Tôi khỏe mạnh, mùa hè rồi tôi cũng có nhịn ăn trong 40 ngày, để thanh lọc cơ thể. Tôi vẫn đủ sức hát mỗi đêm, tuy không ăn. Sau đó tôi học lớp 1, 2, và bây giờ đi đến lớp 5. Trước khi đặt câu hỏi tôi xin cảm ơn Thầy, và đại diện cho những người tôi đã dạy bên nước của tôi, cảm ơn Thầy, và cảm ơn ban tổ chức của nước Tây Ban Nha, đã tổ chức rất tốt đẹp.

Tôi muốn hỏi các bà con có ý thức được sức lực chứa đựng trong con người của mình, sức lực giúp cho tôi có thể hát mà không ăn, tôi đi hát cùng nước Espagne này, ngủ có 4 tiếng một đêm mà không bị mệt.

Tôi có vấn đề nhỏ, không biết nhỏ hay lớn, tùy Thầy tính, lúc tôi học lớp 3, tôi có cảm giác luân xa 6, 7 co thắt. Khi học lớp 4 xong, thì tôi có tập quay luân xa và thành công được 6 luân xa liền. Có một bữa đó, tôi sắp đi hát, thì có cảm giác như sắp bị bệnh cảm, tôi dùng tất cả những năng lực để quay luân xa, và khi quay luân xa thì có cảm giác rằng luân xa 1 của tôi nó cũng quay. Thầy nói nguy lắm, nhưng tôi thấy tôi không bị đốt cháy, mà bệnh thì khỏi, không bị

đau nữa. Mỗi lần tôi đi du lịch, để hát, tôi hay bị nhức đầu, buồn mửa, tôi chữa người ta thì được, mà tôi chữa cho tôi mấy cái bệnh này lại không có kết quả?

Cái thứ nhất, có lẽ vì mừng quá, mấy luân xa kia quay rồi tưởng luân xa 1 quay luân. Nếu cùng một lúc mà 7 luân xa nó quay, thì anh chị em bay thẳng lên trời luân, chứ không có ở dưới đất được đâu. Bay thẳng lên trời luân! Ca sĩ ca cũng không được luân nữa. Mấy luân xa kia quay, rồi tưởng luân xa 1 quay. Tuy nhiên, nội 6 luân xa nó quay, trong người thấy nhẹ và thoải mái rồi, mà để quay ít thôi nhe, chứ quay nhiều thì năng lực ở ngoài vô nhiều, làm cho anh chị em cũng khó chịu nữa. Cô này may mắn nhất là 6 luân xa của cô quay, thành ra bệnh trạng của cô sẽ hết, cô mạnh khỏe và tiếng nói thay đổi và hát nhiều bài hát cùng một lúc mà không mệt, đó là nhờ những luân xa nó quay. Luân xa nó quay thì tiếp nhận năng lượng vũ trụ, làm cho chúng ta càng ngày càng khỏe, càng ngày càng nhẹ, chúng ta ăn ít cũng được, nó không bị mệt. Tác dụng là như thế đó.

Nếu tất cả anh chị em làm thế nào cố gắng thực hiện được 6 luân xa nó quay cùng một lúc, thì sẽ sung sướng lắm. Thứ nhất là ăn, ngủ ít cũng được. Không gì trở ngại. Thứ nhì là con người càng ngày càng khỏe mạnh. Nếu bị bệnh nữa, tự trị cho mình thì càng mau hết bệnh hơn.

Tất cả hầu hết có một số rất lớn, tại sao mình có đủ khả năng trị cho người khác thì mau hết bệnh lắm, nhưng riêng cá nhân mình tại sao không hết bệnh. Đó là tâm lý, cái thứ nhất, mình ý - y mình tự trị cho mình không theo đúng nguyên tắc, giống như trị cho người khác. Nhiều khi thời gian trị cho mình nhiều quá, không hay, hoặc một ngày trị 2, 3 lần. Nghĩ trị cho người ta 1 lần, còn cá nhân mình trị 2, 3 lần cũng được. Những lần thứ 2, thứ 3 đó, vô tình không hiểu, lấy điện buổi sáng cho vô, buổi chiều lấy ra hết, do đó không bao giờ hết bệnh, hoặc lâu hết hơn là cái chỗ đó.

Hầu hết tất cả đều vi phạm điều này hết. Và anh chị em chệnh mảng không chú tâm vào điều trị bệnh cho mình. Người ta thì đặt tay vô, chú tâm đến, để giúp cho người ta hết bệnh. Cá nhân thì kê, đặt cho đủ số phút thôi, rồi lấy tay ra. Không tập trung vào một điểm, do đó không mau hết bệnh là chỗ này. Do đó trị cho người ta như thế nào, thì trị cá nhân mình thế đó. Vậy mới hết bệnh được. Trị cho đúng nguyên tắc. Đặt mình là một người bệnh, chứ không phải là một người thầy. Mình là người thầy trị bệnh cho người ta, nhưng ngược lại, mình trị bệnh cho mình, mình là một người bệnh chứ không phải người thầy. Mình cũng phải tiếp nhận điện, rồi tiếp thu điện và điện đưa vô trong luân xa mình. Nghĩ mình là một người bệnh chứ đừng nghĩ mình là thầy của mình, là không được. Mình là con bệnh. Hai cái bàn tay của mình là thầy của mình. Chứ mình nghĩ mình là thầy thì trị không hết bệnh. Đó là tâm lý của anh chị em.

Thật sự nếu tập trung vô một điểm, đặt tay vào luân xa những bệnh trạng, thì chắc chắn hết bệnh.

THẦY HƯỚNG DẪN CÁCH TIẾP XÚC BẰNG TƯ TƯỞNG:

Hôm qua tôi có chỉ cho rồi, thì bữa nay, và ngày mai cũng vậy, bắt đầu tới hôm qua và bữa nay, nếu anh chị em rảnh, ngồi giống như tôi. Nói tóm lại, *muốn tiếp xúc với tôi*, thì hít vô thở ra cho nó khỏe rồi, thì bắt đầu tiếp xúc với tôi. Đừng bao giờ nghĩ là tới tới, thì lúc đó tôi mới tới được. Cần nhất là phải thoải mái nhất, *đừng nghĩ gì hết*. Có thể dành cho mình 5 phút, 10, 15, 20 phút cũng được, ngồi như thế này. Nếu bị chi phối ngoại cảnh hoài, hít vô thở ra, mà cái đầu nghĩ hoài, không tập trung vào một điểm. Thí dụ, tôi chỉ cho một lần nữa, hít vô, thở ra 3 lần, rồi nói: “Ông Thầy Đáng ời, giúp dùm cho em sáng tỏ đường đạo, để giúp đường đời”. Hoặc nói “giúp dùm cách nào mà trị bệnh cho người đó, sao tôi trị hoài không hết”. Khi nghĩ như thế đó, trong thời gian đợi tôi trả lời, hoặc tôi giải đáp, mà cái đầu bị chi phối ngoại cảnh và bối cảnh, lo ra đó, thì ngừng lại đi. Tập hít vô thở ra một lần nữa, 3 lần. Lần thứ hai, tập trung

lại, giống như lần trước, cố gắng đừng bị chi phối nữa, cũng đừng mong chờ Ông Thầy Đấng tới giải đáp liền. Lúc không có mong chờ, thì tôi mới đến giúp được, còn lúc mong chờ thì chắc chắn tôi không thể nào giải đáp cho được hết. *Vì khi mong chờ tôi đến là một hình thức chi phối ngoại cảnh*, giống như đóng cửa lại, tôi vô không được. Anh chị em phải mở cửa ra. Sở dĩ tôi nói mở cửa ra, là cái đầu anh chị em *không còn suy nghĩ nữa*, lúc đó *tôi mới trực tiếp nói chuyện và giúp ý kiến cho*.

86. *Theo thuyết Hồi giáo, người ta nói trên quả đất này, tỷ số của nhân loại ở mọi nơi lúc nào cũng cân bằng (không biết là bà nói về tỷ số của linh hồn, hay tỷ số của người sống trên quả đất) có đúng như vậy không?*

Thầy nói qua thế kỷ 21, mình chỉ bị chết khi tai nạn, tôi muốn biết là tai nạn cách nào. Do tự mình tạo ra, thí dụ, mình xúc động mạnh quá, chết đi. Hay tại một sự ngẫu nhiên.

Anh chị em thấy, cách nay 50 năm về trước, cái tỷ số nhân loại bao nhiêu? Sau 50 năm, tỷ số nhân loại bao nhiêu? Tại sao thấy số người tăng lên? Hồi xưa có 2 tỷ người, chết đi thì tái kiếp lại 2 tỷ, tại sao bây giờ lại 8 tỷ người? Theo sự nghiên cứu của những nhà khoa học hiện tại, muôn loài vạn vật biến thể thành con người. Theo sự tu học của tôi, thì tôi cũng thấy rõ, mình không phải ở từ trái đất khác rồi tái kiếp thành con người, không phải dễ dàng như vậy đâu. Theo sự tu học của tôi, và kinh nghiệm, tôi trình bày với , rồi anh chị em muốn tin, muốn hiểu như thế nào cũng được, không tin cũng được, không gì trở ngại. Chúng ta, trước khi thành người, chúng ta là rong, cây cỏ, lá hoa, rồi động vật 2 chân, động vật 4 chân. Khi nào động vật 4 chân rồi, mới tái kiếp thành con người. Thì anh chị em biết lịch trình trở thành con người, biết bao nhiêu thế kỷ không? Chúng ta khi *đã tái kiếp thành con người rồi, thì sẽ tái kiếp con người hoài*. Có một số sách vở, tôi miễn nói ở đây sách vở nào, nói con người làm ác, trở lại động vật. Không bao giờ con người làm ác trở lại động vật hết. Tại linh

hồn con người bắt đầu học cái minh mẫn sáng suốt, trở về với Thượng Đế, thì làm cách nào linh hồn con người trở lại động vật được. Không bao giờ có chuyện đó xảy ra. Theo nguyên tắc khoa học, và tâm linh thì không bao giờ có chuyện đó xảy ra. Do đó thì khi chúng ta thành con người rồi, chúng ta làm thế nào cố gắng phát triển vấn đề tâm linh, để chúng ta tái kiếp con người nữa, học hỏi những tinh vi tinh hoa để trở về gần nhứt với Thượng Đế. Càng ngày chúng ta càng tăng trưởng, thì những động vật biến thể ... biến thể ... thành con người, do đó sau 50 năm, tổng số hiện tại, theo sự phỏng đoán của Liên Hiệp Quốc, ít nhất hiện tại phải có 8 tỷ người.

Khi chúng ta không chết, thì làm sao biết được tai nạn như thế nào? Thí dụ đi máy bay, rớt xuống sông thì làm sao cứu được. Hoặc đi xe lửa, đang ngồi ngủ ngon lành, trật đường ray, chết một hơi 1, 2 ngàn người, dễ dàng lắm. Đó là tai nạn, mình không tạo ra, nhưng chắc chắn phải chết. Nếu tôi lên máy bay, tôi ngồi, mà máy bay rớt xuống biển, tôi cũng chết luôn chứ không ai cứu tôi nổi hết. Tại đúng lúc tôi chết, thì làm sao ai cứu tôi nổi. Đó là những tai nạn xảy ra, chứ không phải lấy súng bắn. Đâu có súng đâu mà bắn. Lúc đó con người anh chị em minh mẫn sáng suốt, thì không bao giờ làm cái chuyện sai trái để cho tự hủy diệt cái thân xác của mình. Chỉ trừ trường hợp bị tai nạn giống như tôi trình bày. Thì “đành chịu vậy!”

87. Người ta nói khi nào mình chết đi, linh hồn rời thể xác, thì chừng đó có những linh hồn của những người mình thương từ trước sẽ tiếp đón linh hồn của mình. Nhưng bây giờ những linh hồn đó đi giải thoát rồi thì ai tiếp mình?

Mình chết rồi, khi tất cả mọi người tốt hết, đi về Thượng Đế hết rồi, thì còn chuyện gì xảy ra nữa?

Tất cả anh chị em ai cũng vậy, đừng mâu thuẫn với chính mình! Tất cả những người nào cũng có hiếu phải không? Khi ông bà tổ phụ của mình chết, mình muốn họ đi giải thoát hết, tại sao đi giải thoát rồi, còn muốn tiếp anh chị

em để làm cái gì? Phải chính là con người mâu thuẫn với con người không? Thành ra làm sao phát triển vấn đề tâm linh được? Là cái thứ nhất. Cái thứ hai, đừng tưởng tượng rằng, sách vở viết khi chết rồi, linh hồn mình nhảy ra, thì linh hồn bà con dòng họ lại kiếm mình, không có đâu. Mình làm tội thì bị ở tù, linh hồn mình đó. Linh hồn mình không khéo, xuống trần gian này, vô tình làm tội thì bị ở tù, bị người ta bắt, nhốt. Không làm tội, cho tự do. Còn tu cao nữa thì được ăn trên ngồi trước chờ, chờ tái kiếp. Chứ đừng trông là khi chết rồi, bà con dòng họ mình lại rình mình đi, không có đâu. Vậy thì sướng quá trời rồi! Vậy ai cũng muốn chết hết trơ hết trụ. Chết để gặp người thương. Thứ nhất là người yêu mình chết, tới phiên mình chết, gặp người yêu, sướng quá, sống chi nữa. Muốn chết cho rồi, gặp người yêu ráp lại cho nó khỏe, sống một mình buồn. Không bao giờ có trường hợp đó xảy ra đâu. Anh chị em đừng bao giờ mơ ước rằng, khi chết sẽ gặp người thân, hoặc người yêu, giống như phim giả tưởng chiếu cho coi, hoàn toàn không có. Bên kia cửa tử là không bao giờ có chuyện đó xảy ra hết.

Khi nhân loại ý thức vấn đề tu, chết hết trở về con đường giải thoát hết, về khối sáng hết, thì trái đất này sẽ xóa hết, không còn xã hội loài người nữa. Anh chị em đừng tưởng tượng năm 2001 rồi tới năm 3000 sẽ xóa được đâu, khó lắm. Tại vì năm 2000 tất cả những người sẽ trong sạch hết, ngoài những người trong sạch, thì muôn loài vạn vật nó còn. Không phải năm 2000 là tất cả mọi người tu được 100% đâu. Người được 100, người được 80, 70. Những người 60%, 50%, 70%, 80% mới kết hợp lại với người 100%, trở lại người tốt hết, và giúp muôn loài phát triển vấn đề tu. Tôi giải thích cho nghe, thí dụ: chúng ta tu hết rồi, đạt được hết rồi, thì cái cây này nè, nó còn sống. Làm thế nào giúp cho động vật, thực vật phát triển vấn đề tâm linh. Để khi cái cây này chết, linh hồn nó tái kiếp lại được, trở về khối sáng, chúng ta giúp cái này mới hoàn thành. Chứ không phải hoàn thành vấn đề con người không đâu. Chúng ta sống lâu, sống dai, để giúp con người cải thiện 100%, nghiên cứu trong lãnh vực tâm linh. Mà khi con người ta cải thiện đúng mức 100% tâm linh rồi, thì tất cả người nào

cũng có khả năng và có quyền năng hết. Mà khả năng quyền năng đó để giúp muôn loài vạn vật: có cây, lá hoa, và động vật tái kiếp liền. **Mà khi động vật tái kiếp hết, thì nhân loại không còn ở trái đất nữa, trái đất xóa vào không gian.** Mà nhiệm vụ chúng ta phải làm. Dù muốn dù không cũng phải làm. Đừng nghĩ rằng khi anh chị em đạt được cảnh niết bàn, giống như Phật pháp nói, cảnh niết bàn, trên không. Nói thiệt với anh chị em trên đó buồn lắm. Không ai chơi với anh chị em. Ở dưới này mặc dầu gây lộn mà còn vui. Lúc anh chị em giận, gây lộn, mà lúc anh chị em không giận, vui, đi chỗ này chỗ kia. Có một số anh chị em thích nhảy đầm, thì nhảy đầm. Thích du lịch thì du lịch, thích có bò thì có bò. Trên kia thì không có gì hết trơn. Nhảy đầm cũng không có, mà có bò cũng không có. Muốn ăn ngon, dở cũng không được. Buồn lắm anh chị em ơi. Thành ra anh chị em đừng ham trên kia. Vì cái chỗ anh chị em không chịu ham trên kia, mà mới *tình nguyện xuống đây làm việc*, biết chưa? Tình nguyện xuống đây làm việc, mới có vợ, có con, mới học bằng cấp này, kia, nọ, ra ngoài tranh đấu với xã hội, anh chị em mới vui được, chứ trên kia buồn lắm. Thấy không?

Dịch, cho bà con cười ...

88. Chắc chắn là có nhiều người muốn đi học lớp đặc biệt ở tại Geneve, tháng 12 này. Nhưng sẽ có rất nhiều người không được đi tại thiếu chỗ. Nhưng Thầy có nói, nhu cầu cần nhiều người lắm, để dùng được luân xa 6 để giúp tất cả các nước. Thầy có chương trình nào để lập lại lớp đó một lần nữa, để cho có nhiều người để giúp tất cả nhân loại?

Thầy nói sau này mình không bệnh, không chết, vậy vấn đề sanh đẻ ra sao? Làm sao có người thêm, rồi mình sẽ già hay càng ngày càng trẻ hơn? Ngoài ra mình không chết, trừ ra trong tai nạn thôi? Tôi không hiểu, xin Thầy làm ơn cho thêm chi tiết?

Nhu cầu rất nhiều, nhưng tỷ số học có giới hạn bởi lẽ là phòng học chật lắm, tối đa là 1800 anh chị em. Đó là ngồi theo người Á châu, chứ ngồi theo kiểu Âu châu thì chật rồi. Tuy nhiên, tôi cũng cố gắng sắp xếp, nếu điều kiện thuận tiện và thời gian cho phép. Anh chị em cố gắng chờ đợi đi. Cần nhất là có

thời gian, tôi sắp đặt, có thể tôi sẽ về Thái Lan tổ chức một lớp nữa, dành riêng cho Á châu và những người Âu châu đến đó học. Tôi không bảo đảm nhe. Tôi mới đưa chương trình thôi, nếu tôi sắp đặt chương trình mà có đầy đủ thời gian, thì có thể là vào tháng 5 năm tới, tôi sẽ về Thái Lan tổ chức một lớp dạy luân xa 6 nữa. Đó là mới dự trù thôi, chưa hỏi ý kiến bên Thái Lan. Muốn mở lớp ít nhất phải dự trù 6 tháng, để phòng ốc cho đầy đủ đàng hoàng.

Trong tương lai của thế kỷ 21, mấy bà mấy cô chuẩn bị nghe tôi nói cho rõ ràng nghe, nghe cho kỹ nhe: mấy bà mấy cô khỏi có sửa sắc đẹp, tại vì mấy bà tin tưởng rằng 50 tuổi là mấy bà dứt kinh phải không? Coi chừng anh chị em 60 tuổi, có kinh lại đó nhe, có kinh hoài, càng ngày càng trẻ lại nhe. Chuẩn bị đi, 60 tuổi là có kinh lại đó nhe. Có kinh lại, có chồng là có con, chứ đừng có vô tay. Lúc đó là 70, 80 tuổi sanh đó nhe. Đừng có vô tay, dịch đi!

Tôi trình bày cho biết, đây là tình trạng ở Paris có rồi đó nhe. Là những bà 60 mấy tuổi có kinh trở lại, càng ngày càng trẻ, còn sanh thì chưa nhe. Tôi biết chắc chắn rằng, khi kinh kỳ thay đổi, có chồng, thì vẫn sanh được. Cẩn thận nhe. Đừng có tưởng tượng rằng 60 tuổi, có kinh lại, không có con được. Vẫn có con như thường nhe. Mà sanh con nhiều thì trẻ thêm chứ không già. Tại muốn trẻ thì phải sanh, còn không muốn trẻ thì khỏi sanh, muốn cái nào?

Phần mấy ông, nghe cho rõ nhe. Nói phần mấy bà rồi, thì phải nói mấy ông chứ. Cho nó đều, chứ làm sao bây giờ! Ông Thầy thì khỏi kể nhe; ông Thầy thì đưa ra ngoài đi nhe. Tất cả anh chị em ở dưới này, ngay cả anh chị em học Nhân Điện từ trước rồi, khi thế kỷ 21 bắt đầu thì anh chị em không phải như vậy đâu. Thứ nhất là giữ vững cái mặt như vậy, thứ nhì là *càng ngày càng trẻ ra*. Tại vì *trong cơ thể sẽ thay đổi toàn diện*. Thêm vào đó có năng lực mạnh. Lứa tuổi nào mà khỏe mạnh nhất thì sẽ giữ vững lứa tuổi đó. Thí dụ, từ 20 tới 60 tuổi, sức mạnh nhiều nhất là lúc 40 tuổi. Rủi bây giờ 50, 60, 70 tuổi, thì sức khỏe sẽ như 40 tuổi. Nhưng mà nghe tôi nói cho kỹ nhe, đừng có mừng. Khi sức mạnh 40 tuổi đó, cũng ít muốn gần vợ con lắm, tại lúc đó lo tu, chứ không phải lo có con. Mấy bà cũng đừng lo có con. Lúc đầy mạnh ai nấy tu, thì đâu có con

gì nữa. Đừng có ham. Hồi xưa muốn có chồng đẹp trai, vợ đẹp gái, nhưng mà khi có sức mạnh đầy đủ rồi, không có ham nữa đâu. Ham đi tu ... thôi. Đừng có ham, có sức khỏe là có nhiều vợ, nhiều chồng, không có đặng đâu!

Khi thế kỷ 21, người mà sung sướng nhất là người phát triển vấn đề tâm linh, chứ không phải phát triển vấn đề vật chất nữa. Thành ra không phải chúng ta bỏ cuộc vấn đề tình cảm riêng tư, nhưng mà *chúng ta ý thức được vấn đề tâm linh thì chúng ta nhẹ vấn đề vật chất*. Có nghĩa là con cái vợ chồng thì giảm bớt chứ không giống như thời kỳ vật chất. Vì chỗ đó chúng ta càng ngày sức mạnh càng nhiều, càng ngày càng trẻ. Tuy nhiên, cũng có một số rất ít vẫn sanh đẻ được như thường, nhưng chắc chắn đàn ông, đàn bà càng ngày càng trẻ, có sức mạnh để làm chi? Để bảo vệ sức khỏe càng ngày càng vững chắc, sống lâu, để phục vụ nhân loại, giúp nhân loại phát triển vấn đề tâm linh. Không phải sống lâu để hưởng thụ vật chất, là hoàn toàn không có ở thế kỷ 21. Dù có thích vật chất đi nữa, lúc đó cũng không ham muốn vật chất. Mà khi không ham vật chất, thì không còn tình ái, giống như trước được nữa. Yên tâm rằng sẽ có những trường hợp xảy ra, sanh đẻ khi lớn tuổi. Và cũng có trường hợp xảy ra là những người đàn ông lớn tuổi, mạnh mẽ, nhưng không thích ân ái, vật chất. Do đó càng ngày phát triển tâm linh càng mạnh. Có như vậy mới bảo vệ sức khỏe cho mình được, và giúp cho người khác được phát triển tâm linh giống như anh chị em. Tôi tóm tắt lại cho yên tâm. Đừng lo, sợ là nhiều ông có nhiều bà, hoặc một bà có vài ông. Không có đâu. Một người với một người là đủ chết rồi, chứ đừng nói nhiều người.

89. Trong một cái trung tâm chữa bệnh, địa điểm đó càng ngày càng có đông người bệnh tới chữa. Chúng tôi không có đủ người lớp 3, lớp 4 để chữa tất cả những người bệnh đó. Thì bây giờ xin hỏi Thầy, chúng tôi nhờ người lớp 2 tới giúp được không?

Khi nào Thầy trở lại Tây Ban Nha dạy lớp 3, 4, để chúng tôi có thêm người giúp trong công việc trị bệnh ở các địa điểm trị bệnh?

Lúc lớp 3, lớp 4, Thầy cho chữa bệnh Aids, trong phạm vi gia đình thôi. Bây giờ tôi học lớp 5 rồi, thì Thầy có cho phép chữa ngoài gia đình không?

Người lớp 2 thì đâu có trị được. Đôi khi lẫn lộn, bị xáo trộn, không trị được đâu. Tôi khuyên có trung tâm rồi, phải lựa người lớp 3, lớp 4 trở lên. Đừng bao giờ để người cấp 2 vô trung tâm trị bệnh hết. Tại ở Tây Ban Nha phát triển cũng nhiều rồi. Tôi biết ở một số địa phương thì ít người học và không đủ người để trị bệnh, nhưng tôi yêu cầu đừng bao giờ đưa người cấp 2 trị. Họ trị không hết bệnh đâu. Đôi khi người cấp 2 gặp thần kinh giả, hoặc không biết cách trị bệnh ung thư máu, hoặc Sida, thì khó lòng có kết quả. Chẳng những khó lòng, mà người cấp 2 sẽ bị thiệt thòi nữa. Tôi khuyên cố gắng trị được bao nhiêu người thì trị. Tôi cũng cố gắng về Tây Ban Nha một lần nữa, chưa biết tháng nào, có thể tháng 5, tôi về Madrid dạy cấp 3, cấp 4 cho một khóa nữa.

Còn riêng phần anh chị em học lớp 5 đi nữa, thì chưa trị được Sida đâu. Nó còn bị giới hạn. Tuy nhiên, tôi cũng thông báo cho anh chị em, nếu học lớp 5 này, anh chị em nào **bác sĩ mà hành nghề châm cứu, thì tôi sẽ cho trị Sida bằng kim châm cứu**. Hồi cấp 4 tôi dạy rồi. Những người bệnh Sida, tôi cho phép anh chị em bác sĩ, có châm cứu trị được. Ngoài ra, **trung tâm nào có bác sĩ quản trị trung tâm đó, thì tôi cho phép trung tâm đó trị Sida**. Để anh chị em bác sĩ đó quản trị những hồ sơ bệnh nhân Sida không tiết lộ ra ngoài, về danh tánh người bệnh.

Còn công cộng, trung tâm nào chưa có bác sĩ, hoặc trị ngoài gia đình, thì tạm thời, ngưng đi. *Có thể năm 96*, nhu cầu cần thiết như thế nào, tôi coi tình trạng của thế giới như thế nào, tôi sẽ quyết định. Lúc đó thì tôi cho tất cả mọi người trị Sida, trong hay ngoài gia đình.

Tôi giải thích và trình bày tiếp: như anh chị em thấy, bên Hoa Kỳ, là một nước lớn, tôi từng ở Hoa Kỳ. Cái khóa rồi, hồi tháng 8, có một số anh chị em bác sĩ người Mỹ đến St. Louis, tiểu bang tôi đang ở, để tôi hướng dẫn cho họ cấp 3, và 4. Thì một số anh chị em bác sĩ đã trình bày rằng: tình trạng bệnh thì

càng ngày càng đông, vi trùng phát hiện càng ngày càng nhiều. Do đó thuốc không đủ nhu cầu để chữa trị những loại bệnh mới. Có một số anh chị em bác sĩ trong Hội đồng khoa học của Mỹ không thể nào tìm thuốc để trị những bệnh mới được, và những loại vi trùng mới xâm nhập. Do đó phải đổi hệ thống trị bệnh bằng cách anh chị em bác sĩ phải học nghề thôi miên. Bây giờ mới học, thì biết chừng nào trị thôi miên được? Thì tình trạng bệnh của nhân loại càng ngày càng khó khăn, khó trị, thì thuốc men không đủ cung ứng để trị cho hết bệnh. Thuốc uống để chặn đứng, có thể đi từ giai đoạn nhẹ đến nặng và chết, chứ không bao giờ cứu vãn cho hết bệnh được hết. Do đó, bên Mỹ đang chuyển công thức. Năm 95 rồi, chuyển công thức đến chừng nào mới đạt được kết quả dùng thôi miên để trị cho người ta hết đau? Mỗi ông bác sĩ vừa học xong, bệnh nhân chết hết tron rồi. Tôi trình bày cho anh chị em về phía bên Mỹ.

Phía chúng ta, trong tương lai, bây giờ thì anh chị em học lớp 5. Trong tương lai mà tôi dạy lớp 6 xong, tôi dạy dùng luân xa 6 trị bệnh đó, thì năm 1996 anh chị em sẽ thấy cục diện nó thay đổi. Và tôi sẽ cho phép anh chị em dùng luân xa 6 trị bệnh, bất cứ bệnh gì, là cái thứ nhất. Cái thứ hai là tôi sẽ giúp cho trị từ gần tới đàng xa, thì chắc chắn nó sẽ tác dụng mạnh mẽ, và có tiếng nói rất lớn cho quốc tế. Không đơn giản như anh chị em nghĩ đâu.

Do đó chắc chắn người bình thường khó học lắm, tại vì khi những nhà khoa học ý thức được dùng luân xa 6 để trị bệnh, ý thức được sau khi mở luân xa, có một năng lực rất mạnh để giúp cho nhân loại hết đau hết bệnh, thì chắc chắn những nhà khoa học chú tâm để nghiên cứu trong lãnh vực điều trị bệnh bằng những luân xa. Khi những nhà khoa học chú trọng đến luân xa để trị bệnh, thì chắc chắn những người bình thường hết học rồi. Không có chỗ để anh chị em bình thường học nữa. Tôi nói thiệt với anh chị em, năm nay 95, có thể là anh chị em may mắn nhất, học được lớp 5 và lớp đặc biệt.

Chứ trong tương lai những nhà khoa học mà chú tâm nghiên cứu trong lãnh vực luân xa, thì chắc chắn người ngoài sẽ không học được. Nó đòi hỏi trình độ phải cao, mà trình độ cao thì người bình thường làm sao học được, đó là cái

thứ nhất. Cái thứ hai, những nhà khoa học nghiên cứu rồi, thì nội *tôi đi thuyết trình* với người ta, tôi hướng dẫn để người ta nghiên cứu thì *đâu có thời gian để dạy lớp 3, 4, và 5 nữa*. Đó là những bế tắc của những năm 96, 97. Tôi thấy trước chuyện này xảy ra.

Bây giờ tôi cho biết tin này: Cơ quan y tế của thế giới, chỉ có nghe tiếng chứ chưa biết mặt tôi, dám tặng cho Việt Nam 30 triệu Mỹ kim để xây dựng một cái bệnh viện lớn cho ngành Nhân Điện chúng ta. Tiền thì có rồi, đất đai có rồi, nhưng Chánh phủ Việt Nam chưa ký cho mở. Thì tôi cũng chờ đến 96, nếu Chánh phủ Việt Nam mà không chấp nhận cho cấp một bệnh viện ngành Nhân Điện, thì cơ quan y tế của thế giới lấy tiền lại, tôi sẽ xin số tiền đó xây dựng một bệnh viện tại Thái Lan. Chỉ có biết tiếng tôi thôi nhe, chưa gặp mặt tôi, mà tặng cho tôi 30 triệu Mỹ kim để xây dựng bệnh viện. Tôi không biết vô tình hay cố ý, mà Chánh phủ Việt Nam tới giờ phút này chưa chịu ký nghị định để xây cất, tiền thì có rồi. Tôi hy vọng nếu Chánh phủ Việt Nam không chấp nhận xây dựng bệnh viện ở Việt Nam mà cơ quan y tế của Liên hiệp quốc đem tiền về đó, tôi sẽ xin số tiền đó, đặt bệnh viện tại Thái Lan để cho anh chị em có dịp nghiên cứu. Đó là một mức đầu tiên thôi, trong tương lai ngành Nhân Điện phát triển thì toàn thế giới sẽ bỏ tiền ra nghiên cứu. Chỉ một phần cho anh chị em biết thôi đó nhe.

5/11/95:

THẦY TRUYỀN ĐIỆN TRƯỚC KHI DẠY

Tôi truyền điện rồi tôi dạy nhe.

Bắt đầu chuẩn bị nhe.

THẦY NHẢN NHỦ:

Ngày hôm nay, tất cả 4 ngày qua, anh chị em học nhiều, ngày hôm nay là ngày chót, thì những câu hỏi nào cần nêu ra thì nêu ra cho hết, để trong tương

lai, về địa phương giúp đỡ cho mình, giúp đỡ cho người khác mau hết bệnh và lành bệnh. Cũng như anh chị em dạy học được kết quả mỹ mãn hơn.

Trước khi anh chị em nêu câu hỏi, tôi nói vài lời với anh chị em:

Thứ nhất, là anh chị em ở đây học ngành này được rồi, có một số nước kém may mắn hơn chúng ta, không được học cấp 1, hoặc cấp 2, đó là các nước Xã hội chủ nghĩa, ngoại trừ Việt Nam; và các nước Phi châu. Nếu anh chị em có điều kiện thuận tiện, anh chị em đến các nước Xã hội chủ nghĩa, và các nước Phi châu, thì anh chị em sẽ dạy cho người ta học cấp 1, cấp 2, không có giới hạn. Tuy nhiên khi dạy xong rồi, danh sách đã dạy, hướng dẫn học viên, mang về trung tâm nào gần nhất của anh chị em, giao cho trung tâm đó, để trung tâm đó chuyển cho tôi. Để khi có dịp tôi đi các nước đó, tôi giúp cho người ta học cấp 3 và cấp 4.

Có một số anh chị em ở các vùng khác, thứ nhất vùng Nam Mỹ, đến đây học lớp 5, nếu có điều kiện thuận tiện, thì bây giờ đến cuối năm nhe, anh chị em cố gắng xin giấy phép, tôi cho mở trung tâm hoặc chi nhánh vùng đó. *Chú bắt đầu năm 1996, tất cả các nước thì tôi không chấp nhận cho mở trung tâm nữa nhe.* Ngay từ bây giờ phải thành lập, tại năm 96 tôi biết có nhiều thay đổi lớn lắm, tôi không có thời gian đi dạy nhiều và cũng không có thời gian quyết định cho anh chị em nào mở trung tâm, chi nhánh nhe. Tất cả ở Nam Mỹ, Âu châu, Á châu, và nói tóm lại tất cả anh chị em có mặt ở đây, thì ngay từ bây giờ, những trung tâm lớn nào muốn mở thêm chi nhánh thì phải xúc tiến ngay từ bây giờ tới cuối năm nay nhe. Áp dụng: từ 1/1/96 tôi sẽ không cho nữa đó.

Bây giờ tiếp tục câu hỏi. Tất cả câu hỏi gì cần thiết nêu ra, thì ngày hôm nay nêu ra, tại ngày mai anh chị em sẽ lên đường về địa phương hết rồi.

90. Kính chào Thầy, tôi không có bắt mạch như Thầy dạy. Tôi tập trung tư tưởng ở luân xa 7 của tôi và ở luân xa 7 của người bệnh, tôi có thể định bệnh được, và có thể chữa người đó. Tôi không biết tôi làm như vậy có đúng không? Xin Thầy chỉ cho tôi.

Thầy nghĩ gì về khoa nghiên cứu về di truyền học (Genetic study)?

Anh chị em học cấp 5 rồi, mấy ngày hôm nay tôi dạy dùng luân xa 6 để trị bệnh cho mình, và ở lớp 4 tôi cũng chỉ dùng luân xa 6 để quay những luân xa khác, và mấy ngày hôm nay tôi cũng chỉ dùng luân xa 6 để tiếp xúc với tôi. Ba trường hợp đều dùng luân xa 6 hết. Thì ngay từ bây giờ, thí dụ ngồi, bệnh nhân tới, nếu anh chị em có khả năng thì năng lực của anh chị em rất mạnh nhe, thì biết người ta bệnh gì rồi. Người ta chưa khai bệnh, tại khi họ đến, bộ phận họ đau, làm cho anh chị em cảm nhận được liền. Khởi cần dùng luân xa 7, mà tập trung vào một điểm. Thí dụ, dùng luân xa 6, đừng nghĩ gì hết, khi bệnh nhân tới, chỉ dòm bệnh nhân thôi, thì sẽ cảm nhận những bộ phận nào bị đau liền. Tôi thí dụ một trường hợp điển hình như: bây giờ anh chị em đang ngồi như thế này, bệnh nhân tới, tự nhiên cái bụng của anh chị em đau quá; anh chị em hỏi bệnh nhân có bị đau bao tử không? Nếu họ xác nhận là bị đau bao tử thì chắc chắn dòng điện của anh chị em rất mạnh. Trị luân xa 3 là chắc chắn người đó hết bệnh. Hoặc giả trường hợp thứ hai, bệnh nhân vừa tới thì mình bị nhức đầu quá, thì hỏi bệnh nhân phải bị bệnh thần kinh không? Nếu họ xác nhận bị bệnh thần kinh, thì chắc chắn trị cho họ hết bệnh. Một trong hai trường hợp trước khi bắt mạch cho người ta. Đó là năng lực của anh mạnh. Và tôi hy vọng năm tới đây, tất cả học viên của ngành Nhân Điện chúng ta trước khi bắt mạch thì sẽ biết họ bệnh gì rồi.

Trong lãnh vực người ta nghiên cứu tế bào để trị bệnh, đó là nhiệm vụ của người ta, tôi không có dạy cho nghiên cứu. Tôi chỉ dạy cho phương pháp trị bệnh thôi. Tuy nhiên, khi chẩn mạch, xác định được rõ ràng bệnh trạng, thì giúp cho người ta, ngoài vấn đề bệnh di truyền giúp cho người ta được, thì chắc chắn bệnh di truyền cũng giúp được, không gì khó khăn lắm. Tại vì chúng ta không nghiên cứu tế bào, mà giúp tế bào thay thế, từ tế bào cũ tới tế bào mới, giúp cho người ta. Phần nghiên cứu thì tôi không nghiên cứu, do đó tôi không trả lời cho biết được.

91. Từ năm 1981 tôi được biết ngành dạy học của Thầy. Trước khi Thầy dạy, thì cái sự này có thể có không? Tôi hơi ngại nói với Thầy như vậy ...

Từ năm 1981 tôi biết tất cả những gì đã xảy ra như Thầy đã kể. Tôi là người đi chữa bệnh người ta, tôi đi diễn thuyết rất nhiều nơi, luôn luôn trong bài diễn thuyết của tôi, tôi có nói bây giờ mình tới một thời kỳ khẩn cấp, nhân loại phải có một luồng điện cao hơn. Tại vì trong tương lai sẽ có nhiều bệnh mới sẽ xảy ra. Tôi đã có nói trong mấy bài diễn thuyết của tôi, và trong tương lai sẽ có nhiều trường quốc tế sẽ được thành lập, và sẽ có một ông thầy tâm linh hiện thân của Thượng Đế sẽ đến giúp cả nhân loại. Tôi đã cầu nguyện rất nhiều, để được tiếp xúc với ông thầy đó. Rốt cuộc tôi được gặp Thầy, nên Thầy biết là tôi rất vui sướng và hạnh phúc. Từ ngày đó, tôi tình nguyện, luôn luôn phải giúp nhân loại. Nhưng tôi mới vào ngành Nhân Điện này từ tháng 6/1995 thôi. Tôi không có khiếu gì đặc biệt hết. Tôi không phải người coi bói, thấy hình gì hết. Tôi không phải là bác sĩ nữa. Tôi biết rằng tôi học được, ơn trên cho tôi học được thì bây giờ nhân loại phải tiến triển. Thưa Thầy, xin Thầy giảng nghĩa vì sao tôi có sự linh tính này?

Thầy đưa cho chúng tôi coi cái tượng nhỏ. Tôi thấy Thầy có rất nhiều năng lực, khả năng. Nhưng tại sao Thầy phải dùng những tượng nhỏ, để dùng điện tỏa ra trong cái tượng đó. Tôi không hiểu được. Chính bản thân Thầy có rất nhiều khả năng. Tại sao Thầy dùng cái tượng đó để tỏa ra những luồng điện cho chúng tôi?

Bây giờ tôi trả lời nhe. Trước khi tôi ra dạy năm 1989, bắt đầu tôi dạy học ngành Nhân Điện này, trước đó 15 năm, thì biết bao nhiêu sách vở của những người tâm linh trong nước Việt Nam, ngoài nước Việt Nam và các nước khác, biết được sẽ có một người Thầy ra dạy Nhân Điện. Giới thiệu trước, mặc dù lúc đó tôi còn ở Việt Nam nhe. Sau khi tôi ra ngoại quốc, tôi có xem một số sách vở, giới thiệu trong tương lai, ngành Nhân Điện của chúng ta sẽ giúp các nước trên thế giới. Sau 3 năm tôi dạy học, năm 1992, tôi mới được xem những sách đó, giới thiệu tôi trước cách đây 15 năm về trước. Còn vấn đề hiện thân của

Thượng Đế, cái đó không quan trọng. *Quan trọng là làm thế nào, mình có đủ khả năng giúp cho nhân loại không?* Cái đó mới quan trọng. Biết bao nhiêu người, ai cũng nói là hiện thân của Thượng Đế, nhưng có làm được không? Điều này tôi không dám nhận tôi là hiện thân của ai hết. Tôi chỉ biết ông thầy ông đào tạo tôi, một con người rất giỏi, *hơn con người một chút xíu thôi, để giúp con người.* Tôi chỉ biết vậy thôi.

Sở dĩ tôi giúp cho mọi người là vì tôi có cầu nguyện với Thượng Đế: Khi tôi có khả năng thì tôi sẽ đi tất cả các nơi nào có duyên đến với tôi. Người nào có duyên với tôi, tôi sẽ dạy, không phân biệt chủng tộc và màu da, không phân biệt tôn giáo. Đó là ước nguyện, tôi đã toại nguyện, mặc dù chưa đạt được đúng mức, năm châu bốn biển. Nhưng cuộc hành trình tôi coi như được năm châu rồi. *Thì đó là tôi giúp được một phần rất nhỏ cho nhân loại.* Và tôi hy vọng còn 5 năm nữa đây, là thế kỷ 21, chắc chắn tôi sẽ có điều kiện nhiều hơn nữa, để tôi giúp những quốc gia nào chưa được giúp.

Tôi nhắc cho anh chị em nghe về cái tượng đá, trong cái hình của tôi cho, trong đó có tượng đá. Anh chị em tưởng tôi nhờ cái tượng đá có năng lực Hat? Để tôi giải thích, anh chị em nghe cho rõ.

Cái thứ nhứt, sở dĩ tôi cho coi tượng đá, đó là đồ cổ bên Ai cập. Cái thứ nhì, hồi xưa cái tượng đá đó là cái màu xi măng, khi người ta trao tặng cho tôi cái tượng đá, thì từ cái màu xi măng nó đổi lại màu xanh? Tại sao trước đó 15 năm tượng đá không đổi màu, mà sau khi đưa tôi tượng đá mới đổi màu xanh. Và trước kia tượng đá có bao nhiêu đây, sau khi đưa tôi tượng đá tăng trưởng 1cm(1 phân). Thì đây phải cục đá có năng lực đâu? Nhưng sở dĩ anh chị em hiểu kỳ, muốn coi đồ cổ Ai cập, tôi đưa cho anh chị em coi, chứ thật sự không có năng lực gì hết, *nếu tôi không truyền vô, nhớ nhe.* Tôi truyền vô, chứ không phải cục đá truyền cho tôi. Hai cái khác nhau, nghe cho rõ nghe. Tới giờ này mà anh chị em cũng chưa hiểu, nên tôi giải thích cho hiểu rõ ràng!

Đó là một vật đồ cổ tôi muốn cho coi, chứ không phải có năng lực gì hết. Có năng lực đi chẳng nữa là vì tôi truyền năng lực qua, đưa coi cho nó vui. Tôi

như vậy, tôi đâu cần năng lực nữa. Nếu có năng lực, mấy người giàu, người ta vô mua đồ cổ để cho hết bệnh. Nhưng đôi khi mua cái đó về thì bệnh thêm, rồi chết. Tại đồ cổ nó bỏ bùa trong đó nhiều quá. Không khéo mua về, đem về nhà, tưởng sao? Coi được bữa trước, bữa sau chết. Nguy hiểm vô cùng. Tôi giải thích cho như vậy, để cho biết được rằng cục đá là một vật đồ cổ, anh chị em hiểu kỳ tôi cho coi thôi. Ngoài ra không có năng lực gì hết. Chấm dứt. Dịch!

92. Hỏi nãy Thầy nói mình có thể chữa bệnh di truyền. Nhưng bệnh bẩm sinh, như bệnh “Thất đều” (Ataxia), sự cử động không ăn khớp nhau, chữa bằng cách nào. Chứng bệnh đó (Ataxia), từ 30 tới 35 tuổi thì càng bị nặng hơn. Tôi có chữa 2 cô con gái, mắc chứng bệnh đó, chữa hoài không thấy lành, xin Thầy cho biết ý kiến về bệnh bẩm sinh?

Hỏi xưa tất cả các bệnh bẩm sinh là bất trị. Có nhiều lớp tôi hướng dẫn, không trị được. Tuy nhiên, nếu còn trẻ, anh chị em cố gắng thường xuyên trị, phải nhẫn nại. Vì đó là bệnh bất trị, mà chúng ta cố gắng nhẫn nại, thì chắc chắn chúng ta trị được. Tuy nhiên phải biết rõ bệnh trạng, cấu tạo như thế nào. Chẩn mạch cho rõ ràng. Đừng trị mò. Thí dụ bẩm sinh bị tay, chân, xương hoặc bị bộ phận nào làm cho nó càng ngày bắp thịt càng teo lại. Biết rõ bệnh trạng mới đặt tay trúng vị trí luân xa, trúng nơi đau thì bệnh nhân mới phát triển tăng trưởng được. Nếu bắt mạch được thì tốt, nếu không được thì đưa họ đi khám nghiệm, coi bộ phận nào bị, mà sanh ra bị dị tật. Thì lúc đó chúng ta mới trị bộ phận đó, mới tăng trưởng giúp cho họ phát triển trở lại.

93. Thưa Thầy, tôi muốn chứng minh và tạ ơn Thầy. Chúng tôi muốn cảm ơn Thầy. Ngày thứ nhất của lớp 5 này. Thầy có chữa bệnh tập thể thì tự nhiên trong người tôi thấy khỏe. Từ năm 1990, thì tôi bị đau đớn, đủ thứ bệnh hết. Bây giờ, tôi thấy trong người rất khỏe. Hôm qua thì khi thức dậy, tôi tạ ơn Thượng Đế đã được gặp Thầy. Tôi kể cho mấy bà con là mấy khúc xương sống ở dưới của tôi rất đau lắm, tôi đi cần chống gậy, lên xuống xe ca cũng rất cực. Tôi cảm

on những người đi cùng với tôi đã giúp tôi lên xuống xe ca. Tôi đi vài bước thì tôi thở khó khăn lắm. Tôi cái gì cũng đau, tất cả người. Chân tôi như bị tê liệt, đi khó khăn.

Từ hôm đầu tiên tôi học lớp 5 tới hôm nay, tim tôi không đập mạnh nữa, và chân tôi không bị tê. Nhưng tôi thấy độ đường của tôi lên cách đây 3 ngày (tôi bị tiểu đường). Tôi chắc chắn rằng nó lên để rồi xuống, vì tôi bắt đầu lành rồi. Tôi đau tim, nhức mỏi, đau đủ thứ, uống đủ thứ thuốc hết, bây giờ tôi thấy khỏe. Hôm qua tôi đi chơi bộ 2 cây số, mà cái đó tôi không làm được 2 năm nay rồi. Tôi có cục mỡ trong người tôi, và cũng biến đâu mất rồi. Tôi rất cảm ơn Thầy, tôi cầu nguyện Thượng Đế giữ Thầy sống lâu chừng nào tốt chừng nấy. Không phải giữ linh hồn của ông Thầy, vì linh hồn đó sống hoài hoài, nhưng cũng linh hồn của ông Lương Minh Đáng, để sống lâu chừng nào tốt chừng nấy, vì chúng tôi rất cần Thầy. Cảm ơn Thầy.

Anh chị em yên tâm đi nhé. Anh chị em giống như tôi vậy đó. Nếu chúng ta vượt khỏi chu kỳ cuối cùng là năm 2000, anh chị em sống lâu, tôi cũng sống lâu. Mà sống lâu anh chị em không hưởng vật chất, mà tôi cũng không hưởng vật chất nữa. Chúng ta cùng nắm tay giúp nhân loại phát triển vấn đề tâm linh. Đâu biết chừng nào mình chết. Chết, thì tái kiếp khác để học hỏi thêm, còn nếu không chết thì tôi với anh chị em nắm tay lại giúp nhân loại, bắt đầu thế kỷ 21 trở về sau, phát triển tâm linh.

Đừng lo, nếu tôi còn giúp cho nhân loại nhiều thì chắc chắn tôi cũng chưa chết đâu, trừ trường hợp tôi đi máy bay hoại, nếu không rớt thì không chết đâu, đừng lo. Yên tâm, đừng bao giờ sợ tôi chết. Tại vì Thượng Đế đào tạo tôi giúp nhân loại, mà tôi giúp chưa xong, không chết được. Bởi nhiều khi tôi nói chơi với anh chị em, tôi nói tôi đi máy bay, nhiều khi tôi muốn máy bay rớt xuống cái tôi khỏe, tôi khỏi mắc nợ, khỏi lo cho người ta nữa, nhưng mà Thượng Đế tạo tôi ra, đâu phải cho tôi chết dễ dàng như vậy. Coi ông nói chết chứ không bao giờ tôi chết được đâu. Lâu lắm. Thôi dịch đi, bao nhiêu đó thôi.

94. *Thưa Thầy tôi muốn hỏi câu này. Trước nhứt xin kính chào Thầy.*

Trong các kinh thánh của mọi tôn giáo, thì phần đông nói rằng khi có sự biến chuyển trên thế giới này, thì luôn luôn có cái gì xảy ra trong không gian, thí dụ như sự dời đổi của các sao, có sao đặc biệt ... Đó là cho nhân loại biết sẽ có sự gì xảy ra ở trên quả đất của mình. Tôi muốn hỏi Thầy: Hồi trước trong lịch sử, người ta nói rằng khi nào có sự biến chuyển, thì có những vị cao cả, những linh hồn cao cả xuống dưới trần, để ăn ở với đàn bà, và sanh ra một nhân loại khác. Ví dụ Đức bà Maria, lúc để Đức Chúa Giesu, thì do một thánh trần xuống là cho bà có thai để đẻ ra Chúa Giesu.

Về sau có những vị cao cả xuống để kết hợp với những đàn bà ở quả đất này để người ta sanh ra một nhân loại mới? Thầy nghĩ sao về vấn đề này?

Thầy nói ở thế kỷ 21, bói số không còn giá trị nữa. Những khoa bói số đó sẽ mất đi, hay sẽ biến chuyển ra một khoa mới? Xin Thầy cho biết.

Tôi muốn cho biết một thông tin này: cách đây mấy ngày, báo chí, truyền hình của nước Tây Ban Nha này, thông tin rằng, nhà khoa học có tìm kiếm được ở bên Ai cập một lối đi, hầm đi từ Kim tự tháp qua tượng Sphinx. Lối đi bí mật này, theo người ta thì họ nói nhờ lối đi này mới di chuyển được những tảng đá từ sông Nil tới chỗ để xây dựng Kim tự tháp. Cái đó có đúng không?

Anh chị em nghe cho rõ nghe. Nhân loại càng ngày càng tiến bộ 2 mặt. Đời thì tiến bộ vấn đề khoa học kỹ thuật. Đạo thì phát triển vấn đề tâm linh. Thì anh chị em đừng bao giờ quan niệm cách đây mấy ngàn năm về trước, những chuyện khó tin, có thật, đừng áp dụng thời kỳ này, là một thời kỳ khác rồi. Nhân loại tiến xa, đi hành tinh này, hành tinh khác rồi, đừng bao giờ hình dung có một Đấng cao cả nào xuống đây, rồi có vợ, có con sanh ra những người giỏi. Đừng quan niệm như vậy.

Trên cái đà phát triển tâm linh cao độ, thì các Đấng thiêng liêng cao cả muốn nhập vô người nào cũng được hết – mượn thể xác và linh hồn người đó, làm một sự việc, thì không gì khó khăn lắm. Điển hình nhất là tôi chẳng hạn. Nhưng Thượng Đế luôn luôn che đậy tôi dưới mọi hình thức, để cho nhà khoa

học, tài phiệt không bắt tôi. Nếu tôi phát triển mạnh, và giỏi cách đây 5 năm về trước, hay ngay cả bây giờ cũng vậy, thì chắc chắn những nhà khoa học đã bắt tôi làm của riêng rồi. Do đó có một số báo chí, truyền thanh, truyền hình ở Việt Nam, ở Mỹ, và các nước khác tôi đến, đưa tôi lên cao lắm, và có một số nói tôi xấu lắm. Vì cái chỗ đó, những nhà khoa học chưa nhận định được biết tôi thiệt hay giả, tốt hay xấu. Và những nhà tài phiệt đó chưa biết tôi giỏi, dở như thế nào. Chứ nếu thật sự tôi giỏi hoàn toàn hết, thì giờ này tôi không có đứng lớp dạy đâu. **Nếu Thượng Đế làm một sự việc mà nhân loại biết thì đâu còn là Thượng Đế nữa.** Do đó Thượng Đế che đậy dưới mọi hình thức. Tuy nhiên những người nào có tâm lành, những người nào linh hồn phát triển vấn đề tâm linh tu, thì chắc chắn biết tôi có nhiệm vụ gì đối với nhân loại. Đây là không phải quảng cáo, tại dù muốn dù không, tất cả anh chị em ngồi học lớp học này là học trò của tôi, thì tôi quảng cáo tôi làm cái gì. *Chắc chắn một số ít, hiểu tôi là ai và làm cái việc gì để giúp nhân loại, mà từ trước tới giờ suốt 50 000 năm, chưa ai làm được việc này. Tôi nhắc nhở cho anh chị em biết rằng: Thượng Đế, dưới mọi hình thức che đậy tôi, để làm một sự việc giúp nhân loại của thế kỷ 20 và phát triển tâm linh của đầu thế kỷ 21, và những thế kỷ kế tiếp.*

Anh chị em từ nhiều quốc gia khác nhau, tập trung về một điểm học lớp 5 này, thí dụ có một số anh chị em ở Nam Mỹ, một số ở Âu châu, một số ở Á châu, một số ở Úc châu. Nói tóm lại, tất cả các châu tập trung về đây học thì đâu có ai quen ai, đâu có ai biết ai, tại sao không có một châu học, mà tất cả năm châu tập trung về học, thì anh chị em biết rằng, cái nhiệm vụ anh chị em cũng phải làm, chứ không phải không làm đâu. Trừ trường hợp anh chị em từ chối, cái chuyện đó của anh chị em. Chứ nếu anh chị em không có nhiệm vụ, linh hồn anh chị em những kiếp trước không có tu, thì chắc chắn giờ này anh chị em chưa được học, ngồi tại lớp 5 nghe tôi giảng bài đâu. Tôi không khẳng định được hết một ngàn mấy trăm anh chị em ở đây là linh hồn xấu hết, hoặc tốt hết. Nhưng tôi tin chắc chắn rằng hầu hết anh chị em ngồi trong lớp học này có ít nhiều trách nhiệm đối với dân tộc của anh chị em và nhân loại. Tôi khẳng

định cho biết thế đó. Mà khi tôi xác định như vậy, thì tôi cũng khuyên anh chị em, nếu tánh tình của anh chị em hồi trước khó khăn quá, tánh tình thích lên cao quá, thì tôi khuyên anh chị em nên dừng lại đi. *Anh chị em chịu hạ mình xuống đi.* Anh chị em chịu hạ mình cho chính mình, *thì lúc đó anh chị em lên đó.* Còn anh chị em tự đưa mình lên, thì lúc đó anh chị em xuống đó. Tôi giải thích cho anh chị em biết nhe:

Khi mình thấy mình xuống, thì mọi người sẽ thấy mình lên

Khi mình thấy mình lên, thì mọi người sẽ thấy mình xuống

Đó là công thức của ngành Nhân Điện, mà tôi khuyên anh chị em nên áp dụng đi. Rồi sẽ thấy lời nói tôi như thế nào.

Nói tóm lại, anh chị em **đừng tự tôn tự đại**. Khi anh chị em tự tôn tự đại, thì người ta thấy anh chị em sát đất.

Khi anh chị em coi như anh chị em sát đất, thì người ta thấy anh chị em sẽ cao.

Nhớ luôn luôn công thức của ngành Nhân Điện của chúng ta, anh chị em phải áp dụng như thế này đi, thì thấy cuộc đời của anh chị em là sung sướng nhứt, sung sướng vô cùng.

Bây giờ tôi trả lời câu hỏi thứ hai cho anh chị em thấy nhe. Tôi chỉ thí dụ coi anh chị em có nhận định được không?

Từ cái tảng đá ở cái miệng của tượng Sphinx, mà có dịp tôi đã đi qua bên Ai cập rồi, tôi biết cái đường hầm đó, từ cái miệng của bà Sphinx, đi thẳng vô Kim tự tháp, có một đường hầm. Nhưng anh chị em có tưởng tượng làm thế nào mà di chuyển những tảng đá từ sông Nil mà đi lên trên đó? Kim tự tháp đâu phải làm bằng 5 hay 10 tảng đá. Biết bao nhiêu tảng đá chồng chất lên làm cái Kim tự tháp, thì làm thế nào mà từ cái đường hầm, ai khiêng tảng đá được, đem từ dưới hầm lên trên để xây dựng Kim tự tháp? Đâu có kỹ thuật nào mà đưa vậy được. Ngoại trừ dùng luân xa 6 di chuyển từ bao nhiêu ngàn cây số, cấp tốc xây dựng Kim tự tháp, mới được. Dưới hầm thì như thế này, người ở đâu mà khiêng.

Trường hợp thứ hai, tôi có đi một cái Kim tự tháp nữa, như anh chị em thấy, chỗ chôn người ta, nó làm cái hòm, quan tài, cái huyết bằng đá, chỗ thiết chặt, mà cái nắp hòm nó dày, khoảng chừng 3 tấn, thì tôi hỏi làm thế nào rinh cái tảng 3 tấn mà đưa lên nắp hòm, trong khi chỗ đứng ở cái huyết thì chặt lắm. 10 người đứng là chỗ đó chặt rồi. Làm thế nào mà có người đem cái nắp hòm từ dưới lên, xuống? Nếu không dùng luân xa 6 thì làm thế nào di chuyển được cái nắp hòm 3 tấn dễ dàng?

Đó là sự hiện diện của tôi đặt chân tới Ai cập, và cái đường bí mật đó tôi biết rồi. Tới giờ này mà truyền thanh, truyền hình biết thì trễ hết rồi. Khi nó mới quảng cáo, thì người ta biết một hai chục năm rồi. Thì có tưởng tượng rằng làm thế nào một cái đường hầm nhỏ di chuyển đá, và người ta bung lên được? Mà nếu có càng câu, cũng không được nữa. Bởi tôi nói, toàn là tin giả không à, anh chị em thấy không? Hôm qua tôi nói, toàn tin giả không, những người không biết thì nghe, chứ người biết thì người ta cười. Nhiều cái khác nữa. Tại hỏi liên quan đến vấn đề Ai cập, liên quan tới đường hầm bí mật thì tôi giải thích cho nghe. Tự suy nghĩ, biết thiệt hay giả, đúng hay sai liền.

THẦY:

Bữa nay 10 giờ sẽ nghỉ tới 10:30. Trước khi nghỉ thì tôi sẽ trị bệnh cho nhe.

Bây giờ thì chuẩn bị, tôi dạy cho ngòai tiếp xúc với tôi. Trước khi tôi dạy thì tôi cho hay một tin vui, chắc chắn anh chị em sẽ vỗ tay rồi. Thứ nhất đặc biệt lớp học này, có một người ca sĩ có tiếng sẽ hát một bản cho anh chị em nghe. Đó là ca sĩ có tiếng đó nhe. Rồi tiếp theo nữa là một ca sĩ không có tiếng, nhưng dạy học giỏi, sẽ tặng cho anh chị em bài ca Việt Nam, đó là tui chứ không ai hết.

Mấy lớp học rồi, tôi ưu tiên cho người Thái Lan và người Tây Ban Nha cũng như những người khác đã từng nghe tôi ca, thì đặc biệt nhất tôi chỉ ca một bản một thôi, tặng cho tất cả các anh chị em ở các quốc gia khác đến đây học, tại vì tôi biết lớp học này nhiều quốc gia đến đây lắm. Mặc dù tôi hát dở, nhưng

tiếng hát của tôi để anh chị em *ghi nhớ hoài, luôn luôn ông Thầy bên cạnh anh chị em đó nhe*. Để giúp đỡ cho anh chị em đó nhe. Ngoài nghe bản nhạc tôi hát rồi, thì luôn luôn thắm lời ca của tôi, mặc dù anh chị em không biết tiếng, nhưng âm thanh của tôi nhắc nhở cho anh chị em biết rằng ông Thầy luôn luôn bên cạnh anh chị em, để giúp cho anh chị em hoàn thành nhiệm vụ mà Thượng Đế giao phó nhe! Nghe cho rõ nhe!

THẦY DẠY TIẾP XÚC BẰNG TƯ TƯỞNG

Bây giờ tôi nhắc lại nhe. Khi anh chị em ngồi, nhớ, tôi nhắc lại bữa nay là lần thứ năm rồi, luôn luôn anh chị em lựa *thời gian rồi rãi nhứt*. Nói tóm lại, thời gian mà anh chị em không có làm việc gì hết, lo nghĩ gì hết, thì sự tiếp xúc với tôi được kết quả nhanh chóng hơn. Một hình thức, cái việc *đầu tiên tập là hít vô, thở ra 3 lần*. Sau 3 lần thì *yêu cầu ông Thầy Đấng giúp đỡ cho anh chị em phát triển vấn đề tâm linh để giúp cho anh chị em đường đời*. “, để anh chị em giúp đường đời người ta trọn vẹn”. Nhớ nhe. Thì những câu đó, tôi sẽ hướng dẫn cho anh chị em phát triển tâm linh thì anh chị em mới giúp cho những người khác được. Đó là câu thứ nhứt. Câu thứ hai, có thể là anh chị em bế tắc trị bệnh, khó khăn trong vấn đề dạy học, thì anh chị em cũng yêu cầu tôi, tôi sẽ giúp đỡ cho anh chị em. Câu thứ ba đặc biệt hơn. Bất cứ trong trường hợp khẩn cấp nào, nguy hiểm đến gia đình của anh chị em, hoặc nguy hiểm đến tánh mạng của anh chị em, thì *lúc khẩn cấp đó, khởi cần hít vô thở ra* nhe. Tại vì khẩn cấp mà nếu anh chị em hít vô thở ra là anh chị em chết rồi, thành ra đừng bao giờ hít vô thở ra, cũng đừng lựa thời gian rồi rãi nhứt nào hết. Đó là trường hợp khẩn cấp nguy hiểm đến anh chị em, hoặc gia đình anh chị em, thì yêu cầu ông Thầy Đấng giúp dùm cho tôi một ý kiến, để tôi thoát khỏi nguy hiểm của tôi và gia đình tôi, thì lúc đó *cấp tốc bằng trực tiếp tôi sẽ chỉ* cho anh chị em để anh chị em giải quyết. Là cái thứ nhứt. Cái thứ hai, nếu anh chị em không nghe tôi, thì tự động anh chị em *automatic làm*, đó là *gián tiếp* tôi sẽ giúp cho anh chị em. Vì có thể anh chị em khó khăn tiếp xúc bằng trực tiếp tôi chỉ làm cái gì ...

Tuy nhiên, nếu contact, tiếp xúc với tôi không được, thì tôi sẽ gián tiếp bằng một hình thức, anh chị em sẽ quẹo trái, hoặc quẹo phải, hoặc những hành động anh chị em làm, đó là tôi giúp hành động của anh chị em, *yên tâm cứ tiếp tục mà làm, để qua cơn nguy hiểm* của anh chị em, và của gia đình anh chị em nhe. Đó, ba trường hợp mà tôi trình bày, anh chị em cố gắng thực hiện, và cố gắng tiếp xúc với tôi để tôi giúp cho anh chị em hoàn thành nhiệm vụ mà Thượng Đế giao phó cho anh chị em.

Muốn tiếp xúc với tôi dễ dàng thì cái cần nhất là đừng chi phối ngoại cảnh và bối cảnh. Và cũng quan trọng không kém, là lựa cái thời gian rỗi rãi nhất. Bất cứ là thời gian nào cũng được, chứ không nhất thiết là phải tối, trước khi anh chị em ngủ hoặc sáng trước khi thức dậy. Nói tóm, sáng, trưa, chiều, tối, lúc nào rỗi rãi nhất là thời gian đó thuận tiện, mà tiếp xúc với tôi được dễ dàng. Bất cứ thời gian nào cũng được. Thí dụ có một số anh chị em làm việc, nghỉ giờ trưa 1 tiếng hoặc nửa tiếng, thì anh chị em dành riêng cho mình 15, 20 phút hoặc nửa giờ cũng được. Anh chị em tiếp xúc với tôi cũng được, cái quan trọng nhất là rỗi rãi, không bị chi phối ngoại cảnh và bối cảnh, thì sự tiếp xúc với tôi được dễ dàng. Đó là trong lãnh vực bình thường.

Tuy nhiên, có một số anh chị em tôi biết chắc chắn rằng, trong lớp học này có một số anh chị em làm cho chính phủ, làm cho quốc gia của anh chị em. Muốn giúp cho quốc gia được ý kiến trọn vẹn, lúc khẩn cấp quá, mà anh chị em không có thể giải quyết được, một ý kiến nào sáng suốt, thì cũng có thể nhờ tôi, tôi giúp cho ý kiến sáng suốt để anh chị em giúp đỡ cho quốc gia anh chị em đang bị bế tắc. Tôi không biết anh chị em có làm việc hoặc không, tuy nhiên nếu cần tôi giúp đỡ để giải quyết những khó khăn của anh chị em, để giúp chánh phủ của anh chị em, thì tôi sẵn sàng giúp ý kiến tốt cho anh chị em hoàn thành nhiệm vụ giúp cho quốc gia anh chị em được trọn vẹn.

95. *Thưa Thầy, có một thuyết nói là trước khi có vũ trụ này thì có một sự nổ lớn (Big bang). Sau sự nổ đó, vũ trụ mới thành lập. Các nhà khoa học cũng không xác định rõ là trước sự nổ lớn đó, thì có cái gì?*

Tôi cũng trình bày cho anh chị em biết, nội trái đất không, 6 tỷ năm rồi chưa có nghiên cứu được, nhớ nhé, bởi nhà khoa học bé tấc hoài là vậy. 6 tỷ năm chưa nghiên cứu được rồi, trước 6 tỷ năm nghiên cứu để làm cái gì? Và tôi cũng từng gặp những nhà khoa học của Hoa Kỳ, bây giờ ông ta đang 48 tuổi, đó là nhà bác học Hoa Kỳ có tiếng, kiêm một nhà tài phiệt, đã từng gặp gỡ tôi nhiều lần. Anh chị em có tưởng tượng, bây giờ ông viết sách để cho 36 000 năm sau coi. Nội cái mục lục của ông không, sách như vậy, chừng 5 cuốn. Tôi mới nói cho ông nghe, tôi nói nội mà sách của ông, cái phần mục lục người ta coi xong 5 cuốn sách cái người ta chết, khỏi nghiên cứu gì hết trơn. Mà viết bây giờ cho 36 ngàn năm sau coi, mà mục lục thì 5 tập dày bao nhiêu đây nè. Nội người ta vừa coi xong mục lục, thì chết, khỏi làm gì hết trơn, trọn. Tôi không hiểu tại sao nghiên cứu như vậy? Hiện tại người ta đang khổ nè, người ta đang chết vì chiến tranh nè, khổ các cái, không chịu nghiên cứu hiện tại, mà tính 36 ngàn năm tới? Đó là những nhà bác học rất giỏi đó nhé. Thì anh chị em suy nghĩ coi? Không bé tấc cũng phải bé tấc.

Cái chuyện hiện tại đang nguy hiểm cho tánh mạng hiện tại nè, đang xáo trộn trật tự xã hội nè, không lo, mà lo 36 ngàn năm sau. Tôi hỏi anh chị em, nhân loại không khổ cũng phải khổ. Bây giờ người ta muốn ăn cơm, không ăn, để 3 năm sau ăn. Một tháng sau là người ta chết rồi, khỏi cho ăn. Cơm, đang đói bụng, không cho ăn, để 3 năm sau, ráng nhịn đói đi. Gạo hư hoại, vì 3 năm sau người ta chết hết trơn trọn rồi. Thành ra gạo còn hoại, đâu có ăn đâu mà hết.

Thành ra tôi khuyên anh chị em nhé. Bây giờ học ngành Nhân Điện rồi, cố gắng thực hiện cho mình đi, 6 cái luân xa. Học cho thuộc bài, cách trị bệnh đi. Học phát triển vấn đề tâm linh của anh chị em đi, thì trong tương lai anh chị em sẽ giúp cho mình được, gần như. Giúp cho gia đình mình gần như, và giúp cho người khác nhanh như, mà hiện tại đang cần thiết. Nhân loại đang cần

thiết, mình làm cái này là hợp tình hợp lý nhứt. Còn những chuyện xa xôi, thôi anh chị em đừng có nghiên cứu, mệt lắm. Không ích lợi gì cho mình, không ích lợi cho ai hết, thành ra đừng nghiên cứu. Anh chị em nếu buồn, coi qua sách cho nó vui thôi, 10 phút, nửa tiếng, xong, anh chị em xếp sách lại, rồi anh chị em lo nghiên cứu ngành của mình đi. Để bảo vệ cho anh chị em chứ không cho ai đâu. Và bảo vệ cho gia đình chứ không phải người khác đâu. Thì cái chuyện này gần nhứt, anh chị em làm, tôi thấy là hữu hiệu nhứt.

THẦY TRỊ BỆNH TẬP THỂ:

Anh chị em chuẩn bị ngỏ thẳng lên trên này nhe.

Bắt đầu nhe.

Năm ngày nay tôi truyền điện cho anh chị em hết rồi, bữa nay ngày thứ năm, tôi cũng trị bệnh cho hết rồi, một số hết bệnh, một số bớt bệnh, thì lát nữa đây, trước khi ra về, cười rồi nhớ những lời tôi hát, trên đường anh chị em về càng ngày càng khỏe, hết bệnh luôn. Sướng nhứt là không bao giờ mệt, về tới nhà, chẳng những khỏe mà hết bệnh luôn. Tôi chúc cho tất cả anh chị em như vậy, cho anh chị em vui vẻ, do đó tôi mới hát tặng cho bài này, mà lần đầu tiên trong lớp học mãn khóa tôi hát, ít khi nào như vậy lắm. Có, nhưng sau lớp học, tôi mới hát. Bây giờ là đầy đủ, tôi hát tặng cho anh chị em một bản là có phước lắm đó nhe. Tôi nói cho nghe.

Bây giờ nêu thêm câu hỏi đi.

96. Tôi muốn Thầy đề cập đến vấn đề xuất hồn ra khỏi thể xác. Thành con của tôi đi du lịch bên Á châu, đi tới một địa điểm đó, ở một thời gian, nhiều tháng lắm. Khi nó về thì xuất hồn hoài, linh hồn của nó bị tụi kia kêu gọi hoài, bắt buộc nó phải xuất hồn. Bây giờ linh hồn muốn trở về thể xác khó khăn lắm. Nó không control (điều khiển) được. Xin Thầy chỉ cách giúp nó, và chỉ luôn lẽ

ra mình xuất hồn, mà mình không muốn, thì làm cách nào trở về thể xác của mình?

Bất cứ trường hợp nào cũng vậy, nếu có thường ngồi thiền xuất hồn, nguy hiểm lắm. Tại vì xuất hồn, cái hồn của anh chị em đâu có giỏi. Nhiều khi cái hồn của anh chị em đi như thế này, những ông thầy giỏi bắt cái linh hồn nhốt lại. Thì cái thể xác của anh chị em bị cái linh hồn khác nhập vô, bị tẩu hỏa nhập ma. Cái đó là nguy hiểm nhứt, mà tôi khuyên tất cả các anh chị em học ngành Nhân Điện đừng bao giờ xuất hồn hết. Tuy nhiên gặp những trường hợp xảy ra, giống như bà này nêu câu hỏi thì dễ lắm. Nếu linh hồn mình muốn xuất ra, anh chị em chỉ cầu nguyện: “ông Thầy Đáng giúp cho tôi”, thì stop liền. Không bao giờ ai có đủ khả năng đưa cái linh hồn anh chị em đi, và cái linh hồn không bao giờ xuất được. Tôi thí dụ: ngồi thiền như thế này, rồi nhắm mắt, muốn tịnh tâm, nhưng cái hồn muốn xuất, thì lúc đi cầu nguyện: “ông Thầy Đáng ơi, giúp giữ vững linh hồn tôi”, chỉ một lời yêu cầu tôi giúp thôi, thì không xuất ra ngoài, và cũng không ai kêu gọi cái linh hồn ra ngoài được. Một lần duy nhất thôi là đủ rồi, khỏi cần nhiều lần.

Con của mình thì anh chị em chỉ cần giúp *1 lần thôi*. Đặt tay vô *luân xa số 5, số 7* trị bệnh cho nó *tối đa 2 phút*, chứ không phải 5 phút, nhớ nhe! Đặt tay luân xa 5, 7 giống như nó bị bệnh cảm vậy đó, hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng *3 hơn*, khi nóng lấy tay ra. Không ai đem linh hồn đi được.

97. Tôi có 2 câu hỏi. Câu thứ nhứt là về con đường tâm linh. Câu thứ hai là về linh hồn. Vợ tôi và tôi rất may mắn được giới thiệu ngành Nhân Điện trong khi đang đi công tác ở China và Hong Kong. Theo lối học tập và nghề nghiệp của chúng tôi, chúng tôi quen đặt nhiều câu hỏi, nhiều khi có vẻ như không có sự tin cậy nhiều, hoặc yên tâm trên phương diện của ngành Nhân Điện. Nhưng cúng tôi tin tưởng rằng, một khi có sự hiểu biết rộng rãi hơn, chúng tôi mới giúp đỡ cho chính mình và những người chung quanh hữu hiệu hơn. Trên phương diện tâm linh, chúng tôi không có được học tập gì cả, chỉ tự

đọc nhiều sách và tự bàn thảo về phương diện này giữa chúng tôi. Có khi chúng tôi cần phải thay đổi tánh tình để được thấu hiểu về vấn đề này.

Trong những ngày vừa qua, chúng tôi được nghe về con đường tâm linh, và con đường vật chất. Với sự hiểu biết rất nông cạn, chúng tôi nghĩ rằng, đây là một con đường có sự nối tiếp giữa con đường vật chất ở một đầu dây, và con đường tu (của những người tu sĩ) ở đầu bên kia. Vật chất là khi một người thích cuộc đời vật chất, và sự tham đó không có đáy. Còn nếp sống của những vị tu sĩ theo những dòng tu, thì rửa sạch, thanh lọc bản thể, và cầu nguyện cho người khác. Trên con đường này, thì có những thành phần dùng vật chất một cách khôn ngoan, giúp đỡ, lo cho gia đình, và biết cho người khác. Tốt hơn nữa, là học ngành Nhân Điện từ lớp 1 tới lớp 5, và dùng ngành này để giúp người một cách hữu hiệu hơn. Tôi nghĩ rằng đây là một món rất giản dị, nhưng tôi vẫn chưa hiểu nhiều ... Chúng tôi muốn xin Thầy dạy chúng tôi thêm, để chúng tôi có thể vạch ra một con đường để đi, để có thể tiến hóa trên con đường tâm linh. Để rồi chúng tôi có thể giúp cho người khác hữu hiệu hơn, cũng như Thầy đã giúp cho chúng tôi, và những anh chị em Nhân Điện đã giúp cho chúng tôi. Những sự giúp đỡ này đã đến với chúng tôi với một tình thương thật sự.

Con người phải sống trong một đoàn thể, tập thể. Chúng ta nhận thấy rằng, dù có nhiều nét giống nhau, và có cùng những mục tiêu giống nhau, chúng ta uổng phí năng lực trên sự tranh giành, đánh nhau, hơn là tìm một sự sống trong hòa khí, êm đềm, cùng chung làm việc với nhau để tiến tới một mục tiêu chung đó.

Cái phần rắc rối xảy ra là khi linh hồn rời thể xác, đi qua một thế giới khác, được gặp những linh hồn phía bên đó, học hỏi. Và khi linh hồn này tái kiếp, trở về thế giới này để sống và học hỏi thêm.

Câu hỏi của tôi là: có cách nào chúng ta tránh được sự việc này, có nghĩa là đi qua một thế giới khác. Vì ở thế giới này, chúng ta có điểm phúc được sự hướng dẫn của Thầy Đấng, còn ở thế giới bên kia thì không có ai hướng dẫn chúng tôi. Chúng tôi có thể làm gì ở thế giới này? Để học hỏi, chuẩn

bị, và sẵn sàng, để chúng tôi không bị rơi vào những khó khăn, cạm bẫy và đi sai đường? Cảm ơn Thầy.

Bây giờ tôi nhắc cho anh chị em, đường đời, đường đạo. Có một số anh chị em trẻ tuổi thì không thành vấn đề. Hầu hết trong lớp học này có một số anh chị em tuổi trung niên, có thể là 40 trở lên, hoặc 35 trở lên. Cuộc đời sự nghiệp anh chị em đã làm rất nhiều rồi, thì tôi nhắc lại, hồi xưa làm nhiều rồi, bây giờ *bớt lại đi*, để dành thời gian *sau cùng này lo cho thể xác mình, bớt đau bớt bệnh. Lo cho linh hồn mình phát triển vấn đề tâm linh.* Đó là Thượng Đế đã giúp cho anh chị em, thương anh chị em rồi. Thương anh chị em, giúp anh chị em làm có tiền, và phần sau cùng, giúp cho anh chị em gặp một ông Thầy hướng dẫn cho anh chị em đường đời và đường đạo. Nếu anh chị em tin tưởng tôi, nghe lời tôi, thì cuộc đời của anh chị em sẽ sung sướng lắm. Bây giờ tiền bạc anh chị em dư thừa, làm thêm để làm cái gì đây? Ai hưởng? Không phải tôi kêu anh chị em bỏ cuộc, cái phần đó anh chị em nhường lại cho con cháu của mình đi. Tại vì tụi nó còn trẻ thì có thể tiến bước trên cái đường sự nghiệp của anh chị em. Còn bây giờ anh chị em còn lo cái gì nữa, mà không lo bảo vệ sức khỏe cho mình, không lo linh hồn mình phát triển vấn đề tâm linh, để đời sau mình còn tiếp tục mình hưởng trong lãnh vực tâm linh. Đời thì anh chị em sẽ hưởng vật chất tiếp. Chứ bây giờ anh chị em làm lắm của nhiều tiền rồi tiếp tục cuộc hành trình làm nữa. Làm được có thể 5 năm, 3 năm. Mà khi cái năng lực của anh chị em kiệt quệ rồi, thì lúc đó chết, thì anh chị em sẽ không có hưởng được cái gì hết.

Thứ nhất, là không hưởng được nhàn tám thân khi về già. Cái thứ hai, đường tâm linh phát triển chậm, thì khi mà anh chị em tái kiếp, ăn năn thì sự việc nó muộn rồi. Đâu còn thời gian nữa mà hướng dẫn cho học tâm linh, phát triển tâm linh để giúp cho đời của mình ở những kiếp kế tiếp.

Tôi chỉ khuyên anh chị em có một điều là bây giờ *thời điểm không còn xa nữa.* Biết bao nhiêu thế kỷ chờ đợi rồi. Thời kỳ này là *thời kỳ sau cùng*, biết bao nhiêu kinh sách để lại, biết bao nhiêu những lời tiên tri, và biết bao nhiêu ông

thầy, đã khuyên răn tất cả mọi người. Nhưng mà **được bao nhiêu người ý thức trong vấn đề đường đạo?**

Cần nhứt, anh chị em học ngành Nhân Điện 3 năm qua, anh chị em nào học lâu, 4 năm qua, đi xa hơn nữa có thể anh chị em học lâu nhứt là 6 năm qua. Thì 6 năm qua tới ngày hôm nay, anh chị em, cũng có một số nhà khoa học, cũng có một số nhà nghiên cứu tâm linh, thì anh chị em từ trước tới giờ sách vở ghi chép, có người nào thực hiện giống như tôi thực hiện giúp cho anh chị em không? Chắc chắn là không bao giờ có. Không có một trường hợp nào giống như trường hợp của tôi mà hướng dẫn cho anh chị em được. **Nếu anh chị em thấy đúng đường mà anh chị em đi, nếu anh chị em thấy tôi có khả năng hướng dẫn cho anh chị em đường đời, đường đạo, thì anh chị em tiếp tục cuộc hành trình đi.** Mà cuộc hành trình này là chính anh chị em hưởng và gia đình anh chị em hưởng, chứ tôi không có hưởng. Tại vì khi tôi giúp cho anh chị em rồi, tôi lên đường tôi đi nơi khác. Tôi tiếp tục đi cái nơi nào cần thiết tôi đi. Chứ đâu phải tôi làm xong rồi, anh chị em làm tôi hưởng đâu. Hoàn toàn tôi không có hưởng gì hết.

Tôi có nhiệm vụ đào tạo cho anh chị em, giúp cho anh chị em, giúp cho gia đình anh chị em, giúp cho quốc gia anh chị em. Cái phần hưởng là anh chị em hưởng, còn tôi thì rời khỏi nơi này, tôi đi nơi khác. Đó, thì nếu anh chị em ý thức được con đường tôi hướng dẫn cho anh chị em, thì anh chị em tiếp tục con đường đi đi. Chắc chắn anh chị em sẽ thành công trong 2 lãnh vực: đời thì anh chị em sẽ được hưởng phúc, tại vì anh chị em giúp cho người ta. Đạo thì sẽ phát triển vấn đề tâm linh cao độ. Để chẳng những anh chị em hưởng, mà cả gia đình anh chị em hưởng, đời này hoặc giả đời kế tiếp.

Câu hỏi thứ hai, tôi trả lời cho anh chị em, tôi sẽ giúp cho anh chị em làm thế nào đừng bao giờ có tình trạng hiểu lầm với nhau, tranh đấu với nhau, tranh giành với nhau. Tôi cho anh chị em biết, không phải những sự tranh chấp, dù nhỏ, cá nhân, dù chi nhánh, dù trung tâm, hay là tất cả các nơi khác mà có trung tâm Nhân Điện, anh chị em tưởng tôi không biết. Tôi biết hết. Tôi biết để tôi

giúp cho anh chị em, chứ không phải tôi biết để tôi cho anh chị em nghỉ việc, hoặc tôi biết, tôi đóng cửa trung tâm anh chị em, hoặc tôi làm hình thức này hình thức khác để không cho anh chị em dạy học nữa. Không phải như vậy đâu. Tôi biết để tôi giúp anh chị em như thế này. Nếu anh chị em thích nghiên cứu vấn đề đường đạo, thì chắc chắn anh chị em sẽ bị thử cao độ. Còn nếu anh chị em thích nghiên cứu vấn đề đường đời, thì cho anh chị em hưởng một thời gian rồi chấm dứt. Có 2 cách nhe. Chứ không phải tôi không biết cách đâu. Chứ anh chị em đừng có nghĩ rằng tôi không biết cách sử dụng cho anh chị em ngành Nhân Điện từng control vấn đề trung tâm. Đừng hiểu lầm là tôi ở bên Mỹ, tôi không biết Âu châu, Á châu làm gì đâu. Tôi biết hết, tôi biết để tôi giúp.

Anh chị em thích *đường đời*, phải không? Anh chị em thích tiền, tôi cho tiền. Rồi thời gian nào anh chị em *đu tiền* thì tôi cho *không còn làm nữa*. Anh chị em thích đường đạo? Thích đường đạo, *muốn phát triển vấn đề tâm linh* phải không? Thì tôi sẽ *thử thách* anh chị em *dưới mọi hình thức*. Mà thử thách không phải tôi ghét anh chị em đâu. Tôi thử thách để cho anh chị em giỏi, cũng như anh chị em muốn học trung học, rồi muốn học đại học. Học đại học muốn giỏi phải học 3 năm, 2 năm. Còn anh chị em bình thường thì học 4 năm, hoặc 5, 6 năm. Tôi muốn đào tạo anh chị em thành một người giỏi, tôi rút ngắn thời gian, để coi sự chịu đựng của anh chị em chịu nổi không. Nếu sự chịu đựng nổi, thì càng ngày anh chị em phát triển vấn đề tâm linh, và phát triển vấn đề vật chất cho anh chị em hưởng. Hai cái, nếu anh chị em chịu đựng được sự thử thách của tôi bằng đường đạo, thì chắc chắn anh chị em sẽ hưởng được 2 cái phần.

Anh chị em nhớ trước kia lương anh chị em làm một tháng bao nhiêu khi anh chị em chưa học Nhân Điện? Khi anh chị em học Nhân Điện, nắm trung tâm, nắm chi nhánh rồi, thì mỗi một người anh chị em dạy học bao nhiêu tiền? Anh chị em tưởng tôi không biết hả? Biết để tôi giúp anh chị em có cơ hội phát triển ngành Nhân Điện này để giúp cho người ta. Tôi chỉ dòm qua, dòm lại, là tôi biết rồi. Tôi biết để tôi giúp anh chị em, chứ không phải tôi biết để tôi lấy

của của anh chị em. Nhớ cái này nhe. Tôi giúp đâu có ai biết được. Đó là phần những cái trung tâm và chi nhánh.

Còn riêng cá nhân cũng vậy. Nếu anh chị em thật tâm phát triển, quyết tâm cuộc đời sự nghiệp giao cho Thượng Đế phát triển tâm linh, tôi sẽ giúp cho anh chị em cách này. Ổn định gia đình, ổn định cá nhân, để anh chị em phát triển vấn đề tâm linh. Chứ còn gia đình của anh chị em xáo trộn hoài thì làm sao phát triển vấn đề tâm linh được. Đó là lòng thành anh chị em muốn phát triển trong lãnh vực tâm linh nhe. Còn nếu, anh chị em mâu thuẫn, cái miệng trước mặt ông Thầy, thì nói muốn phát triển vấn đề tâm linh, nhưng thật sự trong lòng muốn lợi dụng ông Thầy làm tiền, thì chắc chắn anh chị em sẽ bị tan rã. Và không bao giờ làm được bất cứ việc gì, kể cả việc nhỏ anh chị em làm cũng không được. Nhớ nhe.

Tôi thử thách cho anh chị em nhiều mặt lắm. Để coi anh chị em tới mức độ nào. Anh chị em có thể gạt anh chị em được. Và anh chị em cũng có thể gạt mọi người được. Và ngay cả anh chị em cũng có thể gạt ông Thầy Đáng này được. Mà anh chị em gạt Thượng Đế đâu có được. Đó, cái lỗi làm lớn nhất là anh chị em gạt Thượng Đế, thì Thượng Đế sẽ quyết định cuộc đời sự nghiệp của anh chị em, chứ không phải tôi quyết định. Thành ra anh chị em yên tâm đi. Anh chị em muốn hưởng cái nào cũng được. Anh chị em muốn làm cái nào cũng được. Tôi cho quyền tự do cho anh chị em, nhưng mà anh chị em cứ nghĩ rằng, ông Thầy dễ lắm, cho quyền tự do, ông Thầy không có kiểm soát đâu. Nhưng tôi kiểm soát anh chị em một trăm phần trăm, anh chị em đâu biết. Anh chị em hít vô, anh chị em lấy nhân điện chứ gì? Tôi đi vô từ hơi thở của anh chị em, tôi không biết anh chị em nghĩ như thế nào sao? Nhưng tôi để cho quyền tự do của anh chị em, coi anh chị em có thật lòng với mình không, có thật lòng với ông Thầy không? Hay là trước mặt thì thật lòng, quay lưng, thì không thật lòng. Đó là tự anh chị em giết mình, chứ ông Thầy đâu có giết anh chị em. Anh chị em làm lỗi thì tự hủy diệt cuộc đời mình, chứ ông Thầy đâu có hủy diệt cuộc đời mình. Chính anh chị em tự tạo cuộc đời của mình, vì mình mâu thuẫn, tại

mình muốn giết cuộc đời mình chứ ông Thầy đâu có giết cuộc đời mình. Ông Thầy cho mình tự do mà. Tại sao mình nói đường đời mà mình theo đường đạo? Tại sao mình nói đường đạo mà lại theo đường đời? Chính mình giết mình chứ ông Thầy đâu có giết mình. Phải không?

Nếu anh chị em làm đúng theo lời nguyện của mình, “bây giờ tôi không thích đường đời, tôi theo đường đạo”, thì được đường đạo, phải chấp nhận. “bây giờ tôi không thích đường đạo, thích đường đời” cũng được. Anh chị em giúp đường đời đi. Học cái này rồi, giúp đường đời đi. Thượng Đế sẽ trả công cho anh chị em dưới mọi hình thức. Trả công sòng phẳng rồi, anh chị em ngưng, khỏi làm nữa. Cho anh chị em hưởng một thời gian thôi, chứ đâu hưởng hoài được. Tại anh chị em thích đường đời, thì có giới hạn, một mức độ nào đó thôi. Thích đường đời, thì thích có 10 triệu chứ gì? Thượng Đế cho 11 triệu. Cho anh chị em lời thêm 1 triệu, rồi ngưng. Đường đời thì nó có giới hạn. Còn anh chị em thích đường đạo, thì đường đạo nó vô biên, mà nếu đời 10 tỷ, thì Thượng Đế cho 30 tỷ. Tại cho anh chị em 30 tỷ, anh chị em đâu có xài, cho người ta hết rồi. Thượng Đế sẽ cho cái này.

Anh chị em nghe được lời tôi giảng, rõ ràng, thì ý thức lại, đường nào chọn cũng được nhe. Đường đạo chọn cũng được, mà đường đời cũng được.

Đường đạo thì ngắn nhất về với Thượng Đế. Đường đời cũng về với Thượng Đế, nhưng mà đi vòng chút xíu thôi. Thay vì 2 năm người ta tới với Thượng Đế, thì anh chị em chừng 2000 năm cũng tới à. Trễ có 1998 năm chứ bao nhiêu. Tôi thí dụ thôi, anh chị em cố gắng suy nghĩ và học hỏi, để phát triển tâm linh của mình, phát triển vấn đề vật chất của mình, tùy anh chị em lựa chọn. Đây là tôi không bắt buộc gì hết.

98. Cảm ơn “anh” Đáng. Tôi là một người hát, nhưng không có tiếng thành ra tôi có đi hát dạo ngoài đường. Sau khi học lớp 4, tôi được hát ở rạp hát lớn ở Zenith, hát cho những người không có nhà cửa. Tôi hát với tình thương, tôi muốn cho mọi người được hạnh phúc. Tôi có gặp nhiều người có

tiếng, tôi có cảm giác là tôi là người ca sĩ thứ ba để hát ngày nay. Tôi muốn hát một bài này ở trong Nhân Điện. Bài này là tôi được một thông điệp năm 1992, khi tôi ở một chùa ở Tây Tạng. Tôi là một người không có nhà cửa, nhưng tôi không có thiếu thốn gì, tôi luôn luôn có chỗ ở, có chỗ ăn, có người nuôi, thành ra tôi biết sứ mạng của tôi là sẽ đi hát, và sẽ có tiếng về sau. Nhưng bây giờ tôi chưa ổn định trong con người của tôi, thành ra chưa được người ta biết. Nhưng tôi đã biết nhiều bài hát lắm. Tôi hát, như là một người ca sĩ tâm linh, tôi nói vậy không phải là tự tôn tự đại. Tôi muốn tất cả bà con và Thầy giúp tôi, để tôi làm một cái đĩa hát. Tôi sẽ bán để lấy tiền, nhưng không phải cho tôi, mà để giúp cho người khác, vì đó là sứ mạng của tôi. Tôi không biết nói gì hơn nữa. Tôi ngủ rất ít, cái đó chắc chắn tại vì sự tiến triển của linh hồn tôi. Tôi đoán là tháng 12 này mọi sự sẽ tốt đẹp hơn cho tôi. Vì cái số của tôi là phải đi giúp người ta, và làm nghề ca sĩ. Hiện giờ tôi không có dịp đi hát ở ngoài đường, nhưng tôi rất vui, vì tôi mang lại tình thương với niềm vui cho người ta. Tôi muốn hỏi Thầy tôi muốn hát một bài cho Thầy. Tôi còn có câu hỏi này, tôi đau vai trái, hỏi đó tôi ở trong nhà tu Tây Tạng, tôi đau điếng rồi hết, tôi quen đi, nhưng rất khó chịu. Thầy có thể cắt nghĩa vì sao tôi đau bên vai trái không?

(ông này hát lớn lên sau khi đặt câu hỏi, và kể chuyện của ông)

Tôi nói cho anh chị em nghe, để tránh tình trạng mất thời gian một ngàn mấy trăm người, không có lý do gì một người đứng lên quảng cáo. Đâu có được. Anh chị em có thể nêu ra những câu hỏi bệnh trạng, cho mình, cho gia đình mình, cho người khác, tôi sẵn sàng trả lời.

Chứ đâu phải cái hội trường này để cho anh chị em lên quảng cáo cuộc đời sự nghiệp của anh chị em đâu. Anh phải nên nhớ chỗ này là một nơi dạy học để trị bệnh giúp cho người ta. Chứ không phải nơi này là chỗ anh chị em đứng lên quảng cáo cho mọi người biết tiếng anh chị em. Nếu anh chị em có tiếng, khỏi cần quảng cáo. Còn cuộc đời sự nghiệp, cá nhân của anh chị em làm gì, thì cái đó chuyện của anh chị em, ở đây người ta không cần biết tới. Ngay cả ông Thầy này cũng không cần biết tới anh chị em làm cái gì. Quyền cá nhân của anh

chị em. Nhưng tôi khuyên anh chị em, để tránh tình trạng mất thời gian học hỏi trong lãnh vực trị bệnh giúp cho mọi người thì anh chị em đừng tự quảng cáo mình. Tôi không muốn cái này. Nếu muốn quảng cáo, ra ngoài quảng cáo. Đây là chỉ phạm vi nhỏ hẹp dạy anh chị em trị bệnh về giúp cho mọi người thôi.

Bây giờ câu thứ hai, anh bệnh, tôi sẵn sàng tôi giúp cho anh chị em. Nếu trường hợp bị đau bên tay trái nhiều quá, thì trị một tay như vậy đi (luân xa 7 và cạnh lỗ tai phải), rồi xong trị vai cho mình hết đau. Đau nhức bên trái thì trị bên phải, nếu đau bên phải thì trị bên trái.

Tôi giải thích một phần, đôi khi đau nhức cái tay này hoài trị không hết, tại vì cái tay mặt nó ảnh hưởng cái hệ thần kinh phía tay trái. Do đó anh chị em phải vừa trị bên này (luân xa 7 và cạnh trên lỗ tai phải), rồi trị cái vai thì mau hết hơn. Chứ trị vùng local không, thì chắc chắn không hết đau mau đâu. Tại vì hệ thần kinh phía tay trái của mình cấu tạo với hệ thần kinh phía tay phải. Do đó mình trị hệ thần kinh phải, nó mạnh, và mấy hệ thần kinh phụ ở đây thông suốt, thì nó nhanh hết bệnh hơn. Nhớ, hễ đau hệ thống thần kinh tay trái, chân trái, thì trị tay mặt, mà đau bên tay mặt, thì trị bên trái. Chắc chắn mau hết bệnh hơn.

99. Thưa Thầy câu hỏi thứ nhứt, khi tôi bắt mạch người bệnh, nếu có đau một vị trí nào rất mãnh liệt, thì tự nhiên tôi cảm giác sự đau đờn đờ trong người tôi, sau khi bắt mạch cũng còn cảm giác, nhiều khi vài giờ sau cũng còn cảm giác, hoặc suốt một ngày cũng còn cảm giác. Vì sao mà tôi vẫn cảm giác sự đau đờn của người bệnh đó? Và làm cách nào để tránh cái đó?

Khi tôi vô phòng của một người bệnh nặng, đi không được, thì tôi luôn luôn cảm giác có linh hồn bất tử bất diệt ở trong phòng đó. Thầy có thể giải nghĩa vì sao mà có những linh hồn bất tử bất diệt trong phòng những người bệnh nặng?

Tôi nhắc cho biết nhe, khi bắt mạch, thí dụ người đó đau bộ phận nào, dòng điện sẽ chạy ngược về tay anh chị em một tích tắc thôi rồi đi luôn, chứ không bao giờ ngừng lại, cái thứ nhứt. Cái thứ hai, anh chị em biết được bệnh

trạng của người ta rồi, đặt tay luân xa, thì dòng điện đi thẳng vô bộ phận bị đau, đưa luồng điện chạy về tay, hết. Không thể nào chạy ngược về bộ phận của anh chị em được hết.

Tôi nhắc cho anh chị em biết rằng, khi nào dòng điện chạy về tay anh chị em làm cho tay mỏi, nhức, dưới điều kiện là trị quá số phút, hoặc giả dòng điện nóng trở về tay, không chịu lấy ra mà để dòng điện chạy hoài, luân lưu trong tay anh chị em, thì trong vòng một ngày đó thì tay anh chị em sẽ thải bớt năng lượng ra ngoài, không gì trở ngại hết. Còn bộ phận người ta bị đau mà anh chị em cảm nhận (linh hồn) đó là tưởng tượng. Thứ nhất là người ta bệnh, anh chị em tưởng tượng, giống như câu hỏi thứ hai liên quan tới. Tôi chỉ cho anh chị em rồi. Khi bắt mạch cho người ta, nếu người ta có linh hồn bắt tử bắt diệt thì cảm nhận luân xa 3 trở xuống, còn gì nữa. Đó là tại chắc tưởng tượng nhiều quá. Vừa tưởng tượng người ta đau, cái mình đau. Vừa tưởng tượng người ta có linh hồn bắt tử bắt diệt, mà anh chị em tưởng tượng trong đó có. Nói tóm lại, tại vì anh chị em tưởng tượng.

Tôi khuyên gặp những trường hợp đó đừng bao giờ tưởng tượng hết, mà nên nhớ rằng, nếu có linh hồn bắt tử ở trong phòng đó, hoặc ngay người đó, bắt mạch người đó thì biết người đó có. Không bắt mạch người đó, mà vô trong phòng đó, mà nếu cảm nhận được từ cạnh luân xa 3 trở xuống thì chắc chắn có, chứ đừng tưởng tượng. Nghi, không được nghi. Ngành chúng ta không được nghi. Có, hoặc không, chứ không được nghi. Nếu nghi, hoặc tưởng tượng thì không giúp cho người ta được. Mà cũng không đưa linh hồn bắt tử bắt diệt đi được, tại vì nghi, biết có hoặc không? Mà cái nghi đó là không đúng, mà không đúng thì trị trật. Đôi khi tôi nói là vấn đề tưởng tượng bệnh hoạn. Và cũng đôi khi người ta vừa bệnh đó, trị bệnh cho người ta, rồi anh chị em bị bệnh của anh chị em, nó trùng hợp. Đôi khi 2 cái trùng hợp, người ta vừa đau gan, chiều về, anh chị em ăn thịt bò, hột gà nhiều quá, tôi phát đau gan. Trùng hợp, tại sao đau gan? Tại bữa đó ăn 6 cái hột gà, tiêu không được. Đâm ra đau gan. Người ta đau gan cái, anh chị em nói, “trời ơi, hôm nay sao xui quá, tôi sao bị đau gan?” Anh

chị em quên rằng chiều ăn nửa ký thịt bò, 6 cái hột gà, làm cái gan tiêu không được, nó đau. Anh chị em đừng bao giờ nói tại sao người ta bệnh đó, cái mình đau giống người ta. Không phải. Một là trùng hợp, hai là tưởng tượng. Không bao giờ lây nhau được.

100. Thưa Thầy, tôi kể chuyện xảy ra trong trường hợp này: hôm đó tôi xuất hồn đi ra cách nhà tôi 500 cây số. Bữa đó dưới miền nam nước Pháp có bị lụt, thì tôi khuyên cái nhà đó là phải giúp chở mấy người già cả đi ra khỏi chỗ khác, tránh không còn ai ở cái nhà đó, vì căn nhà đó sẽ bị nước lụt. Sau khi tôi khuyên rồi, tôi trở về thể xác của tôi liền. Tôi muốn hỏi Thầy, việc làm đó có trong ngành Nhân Điện không? Có thể làm được chuyện này không? Mai lại, tôi coi truyền hình thì thấy quả thật, căn nhà dưỡng lão đó bị ngập, nhưng vì tôi khuyên chở người đi hết rồi, nên cứu được họ. Đó là các Đấng cao cả xuống giúp mình, hay là sao? Hay có những linh hồn ánh sáng xuống giúp mình hay sao? Ngành này có phải là Siêu hình học phải không? Xin Thầy chỉ cho chúng tôi biết.

Gặp những trường hợp xảy ra như ông này, thay vì ngồi như thế này thiền, thiền để xuất hồn giúp cho người ta. Cái đó nguy hiểm cho anh chị em lắm. Đôi khi bị trở ngại, chẳng may xuất hồn ra, rồi gặp những người hay, người ta dụ linh hồn anh chị em vô, cái đóng cửa lại. Tôi khuyên, ngành Nhân Điện chúng ta, *đừng bao giờ xuất hồn hết*. Nguy hiểm cho anh chị em lắm.

Nếu gặp trường hợp đó xảy ra, muốn giúp cho người ta thì dễ lắm. Biết địa điểm vùng nào bị lụt, ngồi như thế này, tịnh tâm cầu nguyện các Đấng giúp cho cái vùng bị bão lụt đó, di chuyển những người già, những trẻ con rời khỏi đó để tránh tình trạng tai nạn xảy ra, thì lời cầu nguyện của anh chị em sẽ tác dụng lắm.

Bây giờ thì tôi chưa cho phép sử dụng luân xa 6, chứ khi học luân xa 6, ngoài vấn đề trị bệnh, có thể dùng luân xa 6 kêu gọi những người của vùng đó giúp cho những người lớn tuổi, trẻ đời khỏi chỗ đó, thì người ta sẽ nghe anh chị

em và lo cái đó trước. Bây giờ thì chưa được, tại tôi chưa dạy, anh chị em sẽ làm sai nguyên tắc.

Tôi hy vọng một số anh chị em học ở Geneve tháng 12 này, ngoài vấn đề tôi dạy luân xa 6 trị bệnh rồi, thì gặp những trường hợp khẩn cấp, tôi giúp cho anh chị em cái phương tiện này, để anh chị em giúp cho người ta.

Thay vì anh chị em xuất hồn đi, thì lời cầu nguyện của mình có tác dụng giống như xuất hồn mà không nguy hiểm. Đúng theo lý thuyết anh chị em đang học vấn đề ngành Nhân Điện chúng ta. Hợp tình hợp lý, giúp cho người ta, mà anh chị em không bị trở ngại. Khởi xuất hồn, chỉ ngồi tịnh tâm cầu nguyện, thì tác dụng liền, theo ý của anh chị em muốn. Vì ý của anh chị em là muốn giúp cho người ta thì chuyện này sẽ thành công, các Đấng sẽ giúp cho anh chị em.

101. Thưa Thầy, tôi xin cảm ơn Thầy. Trước nhất tôi muốn hỏi Thầy: Tôi là một người thợ làm răng giả. Tôi dùng nhiều chất lắ để làm răng giả. Thì cái răng giả nhiều khi có ra điện, và không có tác dụng tốt trong miệng của người đeo nó. Nhiều khi nước miếng của người đó, tác dụng với chất trong răng giả, sanh ra một luồng điện, và luồng điện đó, có cản trở gì với Nhân Điện không, nếu mình muốn chữa người ta?

Thầy có thể nói vài lời về những quốc gia Hồi giáo không? Họ có biết và học về Nhân Điện này không? Họ quan niệm sao về Nhân Điện?

Tất cả hệ thống điện, dù trong người mình, cái răng, hay bất cứ hệ thống điện nào, đều cũng không vượt qua hệ thống điện của vũ trụ. Nhưng có một điều tôi khuyên, nếu vùng nhà ở gần cột điện cao thế, thì mỗi ngày ngửa, phải lọc máu, trị bệnh cho mình, dù chưa bị bệnh. Tại điện cao thế sẽ ảnh hưởng rất lớn trong cơ thể của mình. Điện của mình thì không chịu được điện cao thế. Tuy nhiên anh chị em học ngành này rồi, thì cố gắng trị mình cho mạnh để không bị ảnh hưởng vấn đề điện cao thế. Người bình thường, nếu ở gần vùng có điện cao thế, sẽ bị nhiều bệnh lắ, từ nhẹ tới nặng. Còn những điện nhỏ trong cơ thể mình, thì không đáng kể, anh chị em vẫn tiếp tục trị bệnh cho người ta.

Bây giờ vấn đề tôn giáo, khó lòng lắm, tất cả các nước bên đó, chưa có người nào học Nhân Điện hết. Nước đó khó học lắm vì người ta không chịu cho mình đặt tay lên đầu. Có một số anh chị em bên Âu châu đi qua vùng khó khăn nhứt, nước mà che mặt đó, tôi không biết, thì có một trường hợp này xảy ra. Bà đó người Pháp đi du lịch nước nào bên Trung Đông, gặp tai nạn, ông kia té chết giắc. Bà này đặt tay luân xa 7 của ông, ông tỉnh dậy, khỏe lại, cái cảnh sát bắt bà bỏ tù. Bà ở tù 7 bữa, lý do là bà không phải là vợ mà sao đụng lên đầu ông đó. Bà giải thích nhưng người ta không cần biết. Mỗi quốc gia có phong tục tập quán riêng. Chắc khó lòng học được lắm. Mà chúng ta cũng khó giúp cho những người đó lắm. Đành chịu vậy!

102. Thưa Thầy tôi cảm ơn Thầy. Câu hỏi thứ nhứt, một người đó không nghe được vì có bệnh ở trong lỗ tai. Bây giờ mình chữa, người ta có nghe lại được không, và chữa cách nào?

Một cục bướu hoặc cái mụn trên ngực thì trị cách nào?

Nếu sanh ra bị điếc thì trị không được. Còn nếu người ta giữa chừng bị bệnh, uống thuốc hoặc giải phẫu bị điếc thì trị được. Hai bên đau thì trị mỗi bên, để một ngón tay. Bên nào đau thì để một ngón tay bên đó. Đó là lỗ tai bình thường, không có giải phẫu ở trong. Nếu có giải phẫu thì trị luân xa số 7, rồi trị local ở lỗ tai.

Nếu cục bướu bị đau, bị cứng thì chỉ đặt tay ngay chỗ đó, từ từ sẽ giảm và hết cứng hết đau, hết luôn. Trị lúc mụn còn nhỏ, để lớn thì khó lắm, có thể phải giải phẫu. Khởi đặt luân xa nào hết. Chỉ đặt trực tiếp ngay cái mụn ở ngực, tối đa là 2 phút mỗi lần.

THẦY THÔNG BÁO SẼ CHO COI TƯỢNG ĐÁ:

Có một số anh chị em học lớp 4, lớp 5 rồi, thì tôi có tặng tám hình có tượng đá hết rồi. Chiều này nếu thích coi thì coi nữa, còn không thích coi thì thôi. Chú không có truyền năng lực đâu. Truyền năng lực 2 lần rồi, bây giờ chỉ

coi tượng đá thôi. Khi tôi đưa cho coi rồi, tôi sẽ dành riêng cho 5 phút để chụp hình, đứng từ từ tôi sẽ đưa từ trái sáng phải, đừng có chen lấn. Chụp xong rồi về chỗ để người khác chụp nữa, đừng đứng hoài, để người khác không có chỗ lên.

TIẾP XÚC BẰNG TƯ TƯỞNG VỚI THẦY

Sẵn dịp tôi nhắc cho nữa, trước khi học buổi chiều.

Khi anh chị em *muốn tiếp xúc với tôi*, bất cứ trường hợp *khẩn cấp* nào, cá nhân, gia đình và quan trọng như những trở ngại khó khăn không giải quyết được, thì anh chị em *kêu gọi tôi, tôi sẽ giúp cho bằng trực tiếp hoặc gián tiếp*. Đôi khi, anh chị em thấy khó khăn về vấn đề chánh quyền, giấy tờ, công ăn việc làm của anh chị em gặp phải, coi như một tai nạn của mình, khi quản trí không biết cách nào giải quyết được, tôi muốn cho anh chị em hoàn thành công việc, ổn thỏa gia đình của anh chị em nhe. Chứ đừng bao giờ nói: “tôi trốn thuế, làm ăn bất hợp pháp, có cách nào ông Thầy giúp tôi không”. Thì cái đó tôi cho anh chị em sạt nghiệp. Tôi giúp cho chân chính, chứ không phải trốn thuế rồi nói tôi giúp nhe. Tôi sẽ giúp cho sạt nghiệp à. Đừng yêu cầu tôi cái đó. Nhiệm vụ của ông Thầy là khi anh chị em làm đúng nguyên tắc hết rồi, vì lý do gì người ta không hiểu anh chị em, tôi sẽ thanh minh dùm cho anh chị em. Tôi làm luật sư vô hình gỡ cho anh chị em. Chứ đừng lợi dụng tôi, cứ làm ăn bất hợp pháp, có gì kêu ông Thầy, chắc ăn. Kêu ông Thầy thì sạt nghiệp lẹ. Thứ nhưt là buôn lậu đó, không được đâu nhe.

Giống như tôi chỉ cho anh chị em vụ chạy xe quá tốc độ. Trường hợp bất khả kháng, anh chị em phải chạy, cảnh sát kêu lại phạt, mà anh chị em vô tình, tại công ăn việc làm, nhà cửa khẩn cấp quá, thành chạy mau, thì năn nỉ cảnh sát, tha liền. Còn ý có ông Thầy chắc ăn, chạy thả dăng, có gì kêu ông Thầy, thì thay vì phạt 100, tôi cho cảnh sát phạt 300. Tại lợi dụng ông Thầy mà.

Dịch chỗ này cho bà con nghe, bà con mừng!

Nghỉ 30 phút, khi vô tôi cho coi hình.

Đáng lẽ vô tôi cho coi tượng đá liền, bữa nay nghỉ có nửa tiếng tôi đâu có về khách sạn được, tôi quên. Do đó tôi có cho người đem từ khách sạn tới đây, quên rồi. Nhưng lát nữa một người đó sẽ đem tới đây, rồi tôi cho coi, tôi quên bỏ ở khách sạn rồi.

Bây giờ hỏi vài câu hỏi trước đi, lát nữa tôi cho coi tượng đá. Yên tâm.

103. Kính thưa Thầy, trước hết con xin chào Thầy và chào cô hương. Con muốn hỏi là, hỏi học lớp 1, lớp 2, quên hít thở 3 ngày thì luân xa bị đóng. Rồi luật thứ hai nữa là những người dùng phương pháp này để lấy tiền người ta, thì luân xa cũng bị đóng. Người bình thường thì luân xa đóng. Nhưng khi được người Nhân Điện đưa tay ra trị bệnh, thì trong lúc đó luân xa của người ta được mở? Sau khi được trị rồi thì luân xa họ bị đóng lại như cũ phải không?

Con xin cảm ơn Thầy đã cho và phát triển nhiều giúp cho những người công chức ở Thái Lan. Thầy đã cho quyền rất nhiều để họ đưa bành trưởng phương pháp này. Kỳ rồi khi Thầy sang Thái Lan dạy cấp 3, 4, thì lúc đó bên Thái Lan đã xảy ra nhiều tai nạn như lũ lụt. Thì trong thời gian đó, con thấy những người làm trong chánh phủ rất quan tâm tận tình giúp đỡ, làm việc tới ngày để giúp dân, và ông Vua mà chúng con rất yêu mến, thì cũng ra giải quyết vấn đề này.

Con xin hỏi Thầy, sau khi học phương pháp này rồi, có thể áp dụng để giúp những vấn đề biến thiên? Xin Thầy giải thích.

Tất cả những người không học, **luân xa không bao giờ mở**. Khi anh chị em trị bệnh cho người bệnh mà chưa được khai mở luân xa và chưa bao giờ học, thì anh chị em chỉ đặt tay vô luân xa người bệnh, thì điện năng vô ngay cái trung tâm điểm hệ thần kinh mà chúng ta gọi là luân xa. Điện năng vô luân xa trực tiếp, vô thẳng những bộ phận nào bị đau bệnh. Thì những bộ phận nào đau mới hút điện mà thôi. Thí dụ, trị luân xa 3, mà luân xa 3 có 5 bộ phận, gan, bao tử, ruột, thận và lá lách. Nhưng khi cái gan bị bệnh, chỉ cần đặt tay luân xa 3,

điện năng trực tiếp vô cái gan thôi, còn 4 bộ phận kia thì điện không bao giờ tới. Bộ phận không bị đau thì điện năng không tới, và không thu hút điện năng.

Đừng nghĩ rằng khi đặt tay vô luân xa, thì luân xa mở, lấy tay ra thì luân xa đóng lại. Không phải như vậy đâu. Mở là mở, còn đóng là mất năng lực, tự động sẽ đóng lại. Học cấp 1, cấp 2 cũng vậy, anh chị em học rồi, quên 3 ngày không tập hít thở, thì năng lực đâu còn nữa, thì coi như bít luân xa. Phải nhờ một người cấp 5 điều chỉnh cho một lần, thì anh chị em khởi học lại nữa. Nếu lần thứ hai bị mất, gặp tôi đi Thái Lan, tôi giúp được, còn không gặp tôi thì học lại lớp 1 từ đầu, không gì trở ngại hết.

(anh chị em nào học lớp 1 bị mất năng lực, thì tất cả anh chị em lớp 5 nào điều chỉnh cho 1 lần cũng được hết. Tuy nhiên lớp 2, thì phải để cho trung tâm trưởng điều chỉnh mới được nhe. Bất cứ ông/bà trung tâm trưởng ở địa phương nào cũng điều chỉnh cho anh chị em được khi mất năng lực ở lớp 2)

Tôi chỉ cho điều chỉnh luân xa luôn nhe:

Những người mất năng lực của lớp 1, nếu anh chị em học lớp 5, đặt tay:

Luân xa 6, 7 trong vòng 15 giây thôi, khởi hít vô thở ra

Những người mất năng lực của lớp 2, trung tâm trưởng đặt tay:

Luân xa 6, 7, chỉ cần 15 giây, khởi hít vô bằng mũi, thở ra bằng miệng.

Họ được điều chỉnh rồi. Nếu lần thứ hai bị mất năng lực, yêu cầu họ học lại từ đầu.

Bước đầu tiên học ở cấp 4, và cấp 5, đi xa hơn nữa, anh chị em sẽ tham dự nhiều lớp đặc biệt do tôi hướng dẫn, để cho anh chị em giỏi, để biết sử dụng luân xa 6 trên nhiều lãnh vực. Mục đích chánh của tôi là muốn đào tạo anh chị em sử dụng luân xa 6 đúng mức. Để khi có những thiên tai, như lụt lội, nước dâng cao, thí dụ, anh chị em chỉ cần cầu nguyện, thì nước sẽ xuống và không dâng lên nữa. Đến khi anh chị em dùng luân xa 6 đúng mức, anh chị em mới có thể giúp cho quốc gia của mình trong cơn tai biến được.

104. Tôi kính xin chào Thầy, trước hết tôi xin thành thật cảm ơn Thầy đã tận tình chỉ dạy và giúp đỡ cho tôi và vợ tôi. Tôi có 2 câu hỏi:

Một khi năng lực vũ trụ vô cơ thể nhiều quá, thì có ảnh hưởng gì, chẳng hạn như có tăng áp huyết lên, hoặc nhiệt độ trong người có bị tăng lên không?

Người học Nhân Điện phải tập hít thở 3 lần, và phải mở mắt. Vậy, khi một người học Nhân Điện bị đau mắt, không mở mắt được nữa, thì họ có thể tiếp tục tập theo ngành Nhân Điện không?

Anh chị em thấy không, thì dụ ngồi như thế này, dùng luân xa 6 điều khiển những luân xa khác nó quay, khi luân xa quay thì năng lực vô cơ thể mình nhiều lắm. Mà khi vô nhiều thì có thể làm cho nóng nhiều, có thể lắc qua lắc lại, thí dụ. Tôi hướng dẫn cho anh chị em rồi, chỉ cần hít vô bằng mũi thở ra bằng miệng 3 hơi, cho nó thải bớt năng lượng ra ngoài, giúp cho cơ thể quân bình trở lại. Tuy nhiên, không bao giờ áp huyết lên cao, năng lực vũ trụ vô cơ thể kích thích nguyên hệ thần kinh của mình, giúp cho hệ thần kinh càng ngày càng mạnh mà không ảnh hưởng một bệnh trạng nào hết. Chẳng những không ảnh hưởng bệnh trạng mà giúp cho mình mau hết bệnh, tại vì nó thay đổi tế bào rất nhanh, thì tất cả chất độc thải ra ngoài, giúp cho mình mau hết bệnh và lành bệnh. Không ảnh hưởng một trở ngại nào hết, làm cho mình bị bệnh. Không bị bệnh mà còn giúp cho mình càng ngày có một sức khỏe rất dồi dào.

Người mù theo nguyên tắc thì không được dạy. Nếu thương người ta quá thì giúp cho họ học, rồi tự họ trị bệnh thôi. Tôi biết có một số người mù thích học lắm và trị bệnh cho người ta, nhưng trở ngại vô cùng.

Tuy nhiên nếu có cơ hội thuận tiện, dạy cho người mù được, mà trong trường mù đó, người ta cho dạy, thì anh chị em dạy trong trường mù không, để giúp cho những người mù, cá nhân họ giúp cho họ có đầy đủ sức khỏe thì không gì trở ngại.

Chớ đừng bao giờ dạy cho người mù rồi người mù ra ngoài trị bệnh, người ta cười chết. Biết rằng người ta học, thì trị bệnh được. Nhưng tâm lý con người thì khác. Tuy nhiên vẫn dạy học cho người ta, họ bảo vệ sức khỏe cho họ

và gia đình họ thì không gì trở ngại. Còn ra trị công cộng thì trở ngại cho người ta lắm. Ngay cả chúng ta cũng vậy, nếu vì một lý do đặc biệt nào đó, chúng ta học cái này rồi mà bị mù, chúng ta vẫn thực hành được như thường.

THẦY CHO COI TƯỢNG ĐÁ VÀ GIỚI THIỆU CA SĨ

Rồi, thôi bây giờ anh chị em học 5 ngày, bao nhiêu đây đủ quá rồi, còn anh chị em có tiếp tục, có duyên lành đi lên Geneve học thì sẽ gặp tôi nghe. Bây giờ coi như là cũng đủ quá rồi.

Bắt đầu tôi sẽ cho anh chị em coi cái tượng hình trước khi anh chị em rời khỏi đây. Sau khi coi rồi, tôi cho anh chị em chụp hình. Xong rồi tôi cho ban tổ chức vài lời cảm ơn anh chị em, cảm ơn anh chị em trước, rồi cảm ơn tôi sau.

Sau đó người ca sĩ đầu tiên lên, cô sẽ ca tặng cho anh chị em. Tôi không phải ca sĩ, nhưng trước khi anh chị em lên đường, tôi muốn chia vui cho cô ca sĩ đó tặng cho anh chị em một bài hát, để anh chị em nhớ là luôn luôn bên cạnh anh chị em, có tui giúp cho anh chị em bất cứ trong trường hợp nào khẩn cấp, hoặc không khẩn cấp, tôi luôn luôn sẵn sàng giúp cho anh chị em.

Rồi bây giờ tôi cho coi cái tượng.

CÔ CA SĨ NGƯỜI HUNGARY HÁT:

Thưa Thầy, trước khi tôi bắt đầu hát, tôi xin nói vài lời: tôi sẽ hát để tỏ tình thương của tôi đối với Thầy, đối với Mỹ Nga, đối với Carol, đối với tất cả ban tổ chức ở tại đây, tại Tây Ban Nha, và tất cả mọi người ở đây cũng như ở trên quả đất này. Tôi gửi tình thương trong bài hát của tôi cho tất cả mọi người.

Tôi sẽ hát bài “Ave Maria” để tỏ ra tình thương của tôi. Thường thì tôi không hát nếu không có piano để đệm, đây là lần thứ nhất tôi hát như vậy, không biết kết quả ra sao. Nhưng chắc chắn có Nhân Điện thì thế nào kết quả cũng tốt đẹp.

Sau khi hát bài Ave Maria xong rồi, tôi xin phép Thầy cho tôi hát một bài rất ngắn của nước tôi. Bài hát đó rất ngắn nhưng có một ý nghĩa rất sâu xa về

tâm linh. Cái nghĩa đó nói là tất cả những gì chúng tôi làm, thì luôn luôn có kết quả tốt vĩnh viễn về sau. Tôi xin phép Thầy cho tôi hát thêm bài này, rất ngắn.

CÔ CA SĨ GIỚI THIỆU NGƯỜI CA SĨ THỨ HAI, THẦY LƯƠNG MINH ĐÁNG:

Cảm ơn tất cả các bạn. Bây giờ đến giờ để tôi giới thiệu người ca sĩ thứ nhì: Thưa Thầy, bây giờ đến phiên Thầy lấy chỗ của Thầy.

THẦY LƯƠNG MINH ĐÁNG HÁT TẶNG ANH CHỊ EM TRƯỚC KHI RA VỀ

Bây giờ nghe, bài hát này là bài hát của Việt Nam, thành ra trước khi tôi hát, để cho anh chị em biết ý nghĩa một phần của bài hát, để cho thông dịch hết rồi tôi hát. Đó là một cuộc tình duyên giữa người con trai và người con gái. Thường thường người con gái đó lên một cái đồi hoa, mà đồi hoa sim tím giống như màu này nè, người con gái thích lắm. Hai người hứa hôn, khi nào người con trai đi xong nghĩa vụ quân đội, thì trở về cưới người con gái làm vợ. Nhưng chẳng may khi người con trai đi lính, đi đánh giặc miền xa, thì người con gái ở nhà bị bệnh chết. Chết thì cũng chôn ngay cái đồi sim đó. Do đó người bạn trai trở về thì người bạn gái đã mất rồi. Do đó người bạn trai mới lên cái mộ người bạn gái, ngay cái đồi sim để tỏ oán và niềm thương mến người bạn của mình. Sau khi biết người bạn của mình mất rồi, thì người con trai tiếp tục cuộc hành trình đi quân đội. Đi quân đội, và không có vợ nữa mà đành đi tu, mới giúp người ta. Đó ý nghĩa bài hát như vậy. Để thông dịch hết rồi, tôi sẽ trình bày cho anh chị em bản nhạc tựa đề là “**những đồi hoa sim**”

tôi nói cho anh chị em nghe nghe. Bản nhạc này cách đây 36 năm về trước nó trùng với cuộc đời của tôi, thành ra tôi mới nhớ cái bản nhạc, mặc dù lúc đó tôi còn trẻ lắm, nhưng 36 năm tôi vẫn nhớ, do đó tất cả những cuộc vui nào tôi cũng ưa hát bản này lắm. Mặc dù không phải tôi là tác giả, nhưng trùng hợp với tôi, do đó tôi ca tặng anh chị em bản nhạc này, một ý nghĩa cuộc đời riêng tư

giống của tôi, là một. Cái thứ hai là trước khi anh chị em rời khỏi nơi này, đi về quốc gia anh chị em ở, thì tôi mang lại cho anh chị em một niềm vui nhỏ, để luôn luôn anh chị em nhớ là ông Thầy luôn luôn bên cạnh anh chị em chứ không khi nào ông Thầy bỏ anh chị em đâu. **Bất cứ trong trường hợp nào thì ông Thầy cũng bên cạnh anh chị em để giúp cho anh chị em hoàn thành nhiệm vụ mà Thượng Đế giao cho anh chị em.** Nhớ câu này nhé.

Tôi nhắc lại, tôi không phải ca sĩ thiệt. Nếu tôi ca hay thì anh chị em vỗ tay đã đành rồi, nếu tôi ca dở thì phải vỗ tay gấp 2 lần!

Bây giờ bắt đầu chuẩn bị nhé.